

**DŽEK
SLEJD**

ŠEŠUN⁴

**CENA
10 DINARA**

**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

za šaku dolara

DŽEK SLEJD

ZA ŠAKU DOLARA

NIŠRO FORUM — OUR MARKETPRINT

EDICIJA DOK HOLIDEJ

Broj 4

SEJN

Glavni i odgovorni urednik:

Svetozar TOMIĆ

Naslov originala:

Jacke Slade

LASSITER UND DER TEUFELSRANCHER

Prevod i adaptacija:

Tomislav KETIG

Korektori:

Julija TOROK

Ilena PISAR

Marija BURANJI

Naslovna strana:

Ferenc BARAT

Izdaje i štampa NISRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1; Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ; Naslov Originala: LASSITER UND DER TEUFELSRANCHER Copyright by Tower Publications, Inc., prema ugovoru sa G. P. A. iz Minhena
Oslobodeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj: 413—12/79. od 23. Februara 1979. godine.

Scena u podrumu gospođice Minerve Espaj, čija je „Palata zabave” u Prerijskoj aveniji bila poznata širom Čikaga, kupala se u mlečnom svetlu plinskih lampi.

Dve devojke, mlade kao rosa, borile su se na njoj, oznojane i zadihane od umora. Njihovi piskavi krici mešali su se sa podvriskivanjem uzbuđene gomile gostiju.

Haljine, koje su im u početku borbe stajale kao salivene, sada su se pretvorile u iskrzane dronjke, što su još jedva visili na klonulim telima.

Belo, sa crvenim pečatima na koži, klatilo se obnaženo ljudsko meso kao u izlogu.

Pijanim posetilcima samo što nisu oči ispale iz duplji.

— Sto dolara da će ričokosa duže izdržati! — čuo se promukli bas blizu bine.

— Za te pare možeš ih odmah skinuti s bine i odvesti u sobu! — dobaci neko zajedljivo.

Duvanski dim u prostoriji bio je tako gust da se mogao seći nožem.

Šejn je stajao postrance od gomile, ne obraćajući pažnju na binu i devojke na njoj. Njegov pogled bio je uperen u čoveka koji je stajao u prednjem redu zablenute gomile. Čovek je bio visok i mršav, kovrčave kose, crne kao gar, ovalnog lica i nežnog tena. U očima mu je svetlucaio ledeno hladan sjaj.

Njegova zapadnjačka odeća bila je skupocena i gizdava: smeđe, kožne čačkire, meksikanska košulja sa čipkom i u struk krojena tamna jakna sa srebrnim dugmadima. Zvao se Burke Brazin. Nosio je prezime koje se zapadno od Fort Vorta i južno od Denvera pominjalo sa vidljivim respektom. Ali to nije bio onaj Brazin, čije je ime bilo širom poznato. To je bio samo njegov sin.

Šejn, međutim, nije zbog toga posmatrao mladića. Njemu je i do Brazina i do njegovog sina bilo kao do lanjskog snega. Bruke, koji je upravo grlio jednu od lutkica iz „zbirke” mis Minerve, nosio je nešto pod svojom elegantnom jaknom.

A to je zanimalo Šejna.

Čovek je sa sobom nosio nakit. Dijamante u vrednosti od sto pedeset hiljada dolara: ogrlicu, narukvicu i prsten sa draguljem od deset karata.

Mlada, dekoltirana prodavačica pojavi se pred Šejnom i stade tačno između njega i Burke Brazina.

— Cigaru, ser?

Pruži mu celu kutiju.

Posmatrajući mladog Brazina krajičkom oka, on se osmehnu devojci i odabra jednu dugu, bleđu zelenu cigaru. Zatim izvuče iz džepa debeo smotuljak novčanica i plati.

U tom trenutku on uhvati ledeni pogled mladića, koga je netremice posmatrao.

Mis Minerva Espaj takođe uputi pogled ka njemu. Debela, plava gospa, koja je utegla svoje ogromno telo u kestenjasto-smeđu večernju haljinu, očigledno je zbog nečega bila zainteresovana za Šejna.

Šejn se pravio da ništa ne primećuje. Izigravajući bogatog naivčinu, on izvuče banknotu od deset dolara iz paketa novčanica i zadene je najbližoj „lutkica” u dekolte. Veseli kikot bio je odgovor.

Ona mu, u prolazu, dobaci:

— Mister, ako vam je život mio, nestanite — i to smesta!

Šejn sa uživanjem odbije dim iz svoje cigare, posmatrajući devojku kako svoju jedrinu spušta na stolicu kraj njega. Onda vide mis Minervu u tami izlaza ka stepeništu kako upućuje nekom neprimetan znak.

Opazila je lov i sad nešto smeru, zaključi Šejn. Njen oštar pogled prebrojao je munjevito petsto dolara, što ih je nemarno čušuo u spoljni džep na svom kaputu. Očigledno mu se za potiljkom nalazi neko zbog koga bi mogao sutra da se nađe u gradu bez prebijene pare.

Žutokosa vlasnica lokala pomeri svoju utegnutu gromadu mesa bliže bine. Zatim podiže ruku, očigledno moleći goste da se utišaju kako bi im nešto saopštila. Šejn je odmeri kritički od glave do pete. Pitao se da li će se polupijana gospa prilepiti uz mladog Brazina, što bi ozbiljno smanjilo njegove šanse da se dokopa dijamanta.

Možda, da, a možda i ne. U svakom slučaju, Burke je ovde bio dobro poznata osoba i čest gost. Najverovatnije je pravo iz draguljarnice braće De Mers dojurio u podrum mis Minerve.

Mis Minerva kao da više nije obraćala posebnu pažnju ni Brazilu ni Šejnu. Vrelim, malo pijanim, zvonkim glasom objavi-
vila je:

— Dame i gospodo! Pred vama su večeras dve mlade sportistkinje, koje će u ovoj borbi dati sve od sebe. Molim uvaženu publiku da se utiša i obrati pažnju...

Vlasnica lokala je potom „objasnila” publici da su suparnice na podijumu zaljubljene u istog muškarca i da će zbog toga njihov okršaj biti žestok. U stvari, radilo se o nečem mnogo gorem. Za onu koja izgubi postojao je samo jedan put: prvim parobrodom niz Misisipi nazad u Nju Orleans, koji je bio poslednja stanica pred paklom Karipskih ostrva.

Kućevlasnica je ponovila svoj široki pokret rukom i njeno telo se zafalasalalo kao želatina.

— Hajde, golubice moje! — uzviknula je. — Počnite sa borbom!

U međuvremenu su se, naravno, izgubile učesnice „uvodne” tačke.

Devojke na ringu uhvatiše se u koštac, vrebajući šansu za odlučujući udarac. Onda se pretvoriše u klupko. Orili su se njihov vrisak i jauči! Oko njih je lebdela počupana kosa. Predstava se približavala vrhuncu. Više nije bilo ničega sem boli i udaraca. Uskoro će se jedna od njih ispružiti po patosu i to će biti kraj.

U tom trenutku mis Minerva je svu svoju pažnju prenela na Šejna i smotuljak novčanica u njegovom džepu.

Šejn je spazio snažnu ljudsku priliku, koja je iznenada iskrsla iz polutame u podnožju stepeništa. Lice i obrijana lobanja gorile bili su puni ožiljaka.

Trenutak kasnije pojavio se i drugi: dug i suvonjav, tamno-koži momak sa crnim povezom preko oka i opasnim osmejkom pod čupavim brkovima.

Šejn nije dugo razmišljao.

Ovde, u Čikagu, naravno, nije nosio opasac sa duboko usađenim koltovima. Ali je u za to predviđenom džepu na kuku držao revolver kalibra 44. Ruka mu se približila oružju dok se polako povlačio pred nakostrešenim gorilama.

Uzmičući, približio se sasvim Burke Brazilu i nagazio mu svom težinom na nožne prste.

Izbezumljen od bola, mladić urlikne:

— Što ne paziš kud stavljaš svoja kopita, ti, prokleti klipane?

Krajičkom oka opazi Šejn s druge strane stepeništa iznenadno kretanje.

Video je zanosnu siluetu jedne žene. Lagana plava haljina prijanjala je uz nju kao druga koža. Crna kosa, očešljana u paž frizuru, uokvirila je zlatno smeđe lice s sjajnim crvenim usnama.

Šejn se zagleda u ženu i oseti kako ga preplavljuje talas žudnje. Ali on je želeo i Brazina i njegove dijamante. A za to je bilo potrebno da ga dovuče do svoje hotelske sobe.

On se osmehnu Brazinu i promrmlja:

— Samo mirno, amigo!

Cev njegovog revolvera se podigla. Izgledalo je kao da tapše mladog čoveka po ramenu. U stvari bio je to snažan udarac za vrat. Burke zakoluta očima i klone u Šejново naručje.

Šejn se uspravi i uzvikne:

— Mesta molim! Sklonite se svi u stranu!

Naslanjajući Brazina na levi bok i vukući ga, Šejn se uputi ka izlaznom stepeništu.

Jedan pogled bio je dovoljan da shvati situaciju.

Mis Mervin izbacivač bio je očito zbunjen i gledao je neodlučno. A na bini crvenokosa je ležala pobeđena pod svojom suparnicom, zavijajući od bola, dok joj je ova nemilosrdno zarivši nokat, parala lice. Oči publike bile su prikovane za binu. Svi su se gurali, pokušavajući da se probiju u prvi red. Lica muškaraca dobila su neki suludi, grozničavi izraz.

Čovek, koji se kladio na ridokosu, pope se na ring i zaurla iz petinih žila:

— Ti, prokleta, smrdljiva kučko! Ja ću te...

Šejn se sa svojim tovarom probijao kroz gužvu. Kad je izašao na čistinu, osvrnu se nagio na sve strane.

Zapovednički mig mis Minerve trgao je oba siledžije iz ukočenosti. Oni počеше i sami da se probijaju kroz gužvu ka Šejnu.

Onaj sa ožiljcima i obrijanom lobanjom približio se prvi. Šejn mu se prijateljski osmehne.

— Hej, drugar, bilo bi lepo da mi pomogneš da ovog malog iznesem na svež vazduh. Mogu ti reći da je poprilično težak...

Lice siledžije zgrči se u grimasu. Istovremeno on ispruži svoju majmunsku ruku sa snažnom šakom.

Osmehujući se i pričajući dalje, zamahne Šejn revolverom.

Ali dok je gvozdena cev već sevala kroz vazduh, Šejn shvati da je ne vredi spustiti klipanu na glavu, jer mu je lobanja verovatno tvrda kao čelik. On promeni pravac udarca i snažno odozdo pogodi gorilu u trbuh.

Grmalj zevnu kao riba na suvom, očajnički tražeći vazduha, iskeživši žute vilice. Onda bolno jekne i izobličienog lica sroza se na patos.

Šejn se munjevito okrete i nađe se licem u lice sa jedno-okim dugonjom. U istom trenutku Burke Brazin udahnu vazduh i počeo da dolazi svesti. Šejn pokušava da eskivira u stranu. Ali siladžija kao da je pročitao njegovu nameru, pomaže se u istu stranu, prepreči put prema izlazu, zamahne rukama i u desnoj mu zasvetluca oštrica noža.

Mis Minerva, koja je takođe navalila, želela je da vidi krv. Šejnovu krv.

On čvršće steže Bruka Brazina. Pokušaj da izađe iz tog pakla počeo je da mu se čini bezizgledan.

Tada iz gomile iznenada izroni crnokosa devojkica i plavoj haljini. Ona uputi Šejnu munjevit pogled. Šejn opazi tašnu u njenoj ruci, ali ona kao da nije nameravala da je otvori. Umesto toga devojkica se saže i zadiže haljinu. Pojavi se svileni čarapa iznad koje se belasalo nago koleno.

Ali još nešto je primetio Šejn:

Ukrašenu futrolu, pričvršćenu iznad kolena.

Devojkica trže mali deringer, zamahnu svom snagom i lupi drskom gorilu po lobanji. Dugonja se složi na pod još brže od svog kolege.

Baršunasti glas crnokose opomenu Šejna:

— Brzo! Izvucite tog malog blesana napolje! Ja držim u šahu plavokosu beštiju!

Šejn nije čekao da mu se dvaput kaže. On ščepa Burka i povuče ga uz stepenište napolje iz jazbine.

Devojkica priđe mis Minervi. Izgledalo je kao da vlasnici ovog lokala stavlja prijateljski ruku na rame. Ali drugom rukom pritisnula se debeloj dami deringer u slabinu.

— Jezik za zube, slatka! — opomenu je. — Pisneš li samo, poslaću ti kuglu među rebra!

U tom trenutku iza njih počeo bitka na život i smrt. Riđokosa je uspela da preokrene situaciju u svoju korist. Nemilosrdno je mlatila svoju suparnicu, tako da je ova navrat-nanos šmugnula u publiku.

Devojka u plavom napući prezrivo usne. Njene kao ugali crne oči zablistale. — Te početnice! — reče. Oduvala bih ih malim prstom!

Šejn joj je verovao.

Žao mu je bilo što mu nije ostalo više vremena da je bolje upozna. Ali možda će doći dan kada će saznati kako to devojče izgleda ispod zamamne plave haljine, kao i to zašto mu je prišla u pomoć.

Prolazili su kroz jednu dugačku i prostranu dvoranu. Na zidovima su visile ogromne slike, na kojima su bila naslikana bujna naga ženska tela. Teške crvene zavese pokrivale su prozore. Četvorka mine pored razrogačenog portira, koji se, iako mu se užas čitao na licu, po navici duboko pokloni. Popeše se stepenicama na pločnik.

Napolju ih zapahnu teška letnja zapara. Devojka malo popusti svoj stisak i debela vlasnica lokala udahnu duboko vazduh:

— Tako mi boga, ovo ćete mi platiti. Napraviću seckano meso od vas oboje čim mi dopadnete šaka. A budite uvereni da ću vas uloviti. Nećete mi izmaći, makar pobegli na kraj sveta.

Devojka pilepi debeloj zvučni šamar.

— Zatvori gubicu, ti, lajava veštice!

Šejn zazvižda prodorno. Sa suprotne strane ulice pokrete se jedna kočija, zaokrenu i stade pred njih.

Burke Brazina očigledno nije trebalo ponovo onesveščivati. Bio je totalno pijan. On se odjednom sroza i Šejn ga jedva obezbedi rukama opet osov na noge. Jedan uzak, duguljast etui ispade Burkeu iz jakne, pade na tle i otvori se. Svetlost obližnje ulične svetiljke razbi se u hladan sjaj krupno brušenih dijamanta, koji su ispali iz etuia.

Mis Minerva iznenađeno krikne i saže se, ne bi li se dokopala tog bleštavog kamenja.

Devojka je ponovo udari. Ovaj put pljoštice drškom revolvera. Debela se sroza bez glasa. Tada se crnokosa saže i spretnim prstima pokupi kamenje. To je izgledalo prebrzo za Šejna koji se petljao sa Burkeom. Nije mogao da prebroji dijamante.

— Čisti se odavde — reče mu. — Brzo! Dok još možeš!

Visoki zapadnjak se saže, ščepa Burkea i utrpa ga tako da je ovaj klečao u kočiji. Tada se okrete ponovo ka devojci. Njene se usne rasklopiše, a oči joj zasijaše. Ona mu se baci u naručje, a on je steže u dugi zagrljaj. Snažan miris omamljujućeg

parfema prodre mu u nozdrve. On pritište svoje usne na njene. Tada se ona odmače.

— Moraš da požuriš — opomenu ga.

Šejn pomače Burkea malo dublje u kola i uskoči i sam. Točkovi se zakotrljaše, a kočijaš ošinu bičem konja, koji pođe ostrim kasom.

— Kuda želite gospodine? — upita vozar.

— U „Interokean hotel” — odgovori Šejn.

On se osvrte. Mis Minerva je i dalje ležala na stepeništu pred ulazom u njenu „palatu zabave”, ali je devojka u plavoj svilenoj haljini iščezla. Tako iznenada, kao što se i pojavila.

Ostalo je samo jedno pitanje na koje on nije umeo da da odgovor.

Šejn se naže da bi podigao Burkea na sedište. Na podu kočije otkrije novčanik od fine kože, koji je očito ispao mladom Brazilu iz jakne. Debeo svežanj banknota virio je iz novčanika.

Kao što dolikuje nasledniku jedne moćne stočarske imperije, nosio je Burke Brazil sa sobom toliko novca da je za njegovo obeležavanje bio potreban četvorocifren broj. On je bio idealna ovčica za šišanje, koju je trenutno spasao Šejn.

Ali što nije bilo, još uvek može biti.

Šejn nije sumnjao da se u toku večeri još svašta može dogoditi i da Burke Brazil još uvek može postati lakši za dolare i dijamante.

Dok je podizao novčanik, Šejnu sine ideja.

On dovikne kočijašu:

— Na severozapadnu stanicu. Poteraj kljuse brže!

Odahnuvši, zavalj se visoki zapadnjak u udobno sedište. Njegov ispitivački pogled počivao je na Brazilu. Šejn promrmlja kroz zube:

— Baš me zanima šta jedan vanredni voz za Nju Meksiko može da staje. Ali šta košta da košta. A ti ćeš to platiti, prijatelju!

II

Severozapadna stanica u Čikagu.

Malo postrani od labirinta koloseka i perona pučkala je lokomotiva, puštajući u vazduh oblake dima. Šišteći, izlazila su iz ventila beli mlazevi pare.

Za podjarenu brekću neman bila su prikopčana dva teretna vagona, a za njih bogato nacifran putnička vagon sa mesinanim držačima i platformama sa obe strane.

Manevrista je objasnio Šejnu zašto su potrebna tri vagona: inače bi voz bio suviše lak i na krivinama bi iskakao iz šina.

Poslednji vagon bio je privatni vagon predsednika željezničke kompanije. Stajao je u proseku sto dolara na dan. Ako bi bio naručen za celu sedmicu ili duže, bila bi taksa prirodno povoljnija.

Šejn je stajao kraj stepenice vagona i gundao nestrpljivo:

— Šta se to događa, mister? Kada platim čitavo bogatstvo za jedno putovanje na Zapad, onda hoću da krenem odmah, a ne sutra ili za božić.

— Potrebno je vreme da kazan bude pod pritiskom. Sve treba da bude u redu pre nego što vožnja počne — nastavio je da objašnjava manevrista. — Recimo, za jedno... hm... pola sata. Toliko ćete još morati da se strpите.

Šejn izvadi još jednu novčanicu iz Brazinovog smotuljka banknota, čušu je čoveku i reče:

— Za petnaest minuta. Ne puštajte paru okolo pa ćemo brže krenuti.

Njegovi nervi bili su zategnuti do pucanja.

Burke Brazin je ležao u vagonu na jednom ležištu presvučenom plavim brokatom i hrkao. Ali on je mogao u svakom trenutku da se probudi i da počne da divlja. Naročito kad shvati da se nalazi na putu za Nju Meksiko, daleko ranije nego što je nameravao, i da ga ta prisilna vožnja staje dve hiljade sopstvenih dolara.

A uobičajeni osmeh na Šejnovom licu doveo bi momka, kao što je Burke Brazin, do vrhunca besa.

Osećanje rastuće napetosti i siguran instinkt za neposrednu opasnost bili su drugi uzrok Šejnove nervoze.

Uzrujan, koračao je po peronu tamo-amo.

Njegova cigara, za koju je platio deset dolara, ugasila mu se u zubima. Ljut, on je ponovo zapali.

Njegove misli odlutale su nazad na početak jučerašnjeg dana. Video je oronulu fasadu kuće u Stejt stritu. Otrcana kancelarija braće De Mers, koju su oni koristili da bi svetu bacili prašinu u oči. U stvari, draguljari su zarađivali basnoslovno na kupovinama milionara sa Zapada. A stočni baron rešio je da okiti svoju ženu dragim kamenjem kao novogodišnju jelku.

Gustav i Ferdinand De Meurs, dva punačka Holanđanina iz Amsterdama, poslali su Šejnu poruku u „Interokean” hotel, sa molbom da ih neodložno poseti.

Otišao je. Iz ranijih iskustava znao je da poseta takve vrste može ponajpre za njega biti od koristi. Mogao bi brzo i obilato da popuni svoju kasu, koja se ozbiljno ispraznila.

Sa okruglo dvanaest hiljada u džepu hteo je da se prepusti uživanjima ovog grada koji je pulsirao neobuzdanim životom.

U pogrešnom trenutku. Još prve noći uhvatio se, na lepak četiri mala, prljava prevaranta. Odrali su ga do gole kože. Radili su to tako vešto da ih nijednom nije uspeo uhvatiti u švindlovanju.

Ostalo mu je svega šest stotina tričavih dolara.

Pod tim okolnostima ponuda braće De Mers je bila više nego dobro došla. Tim pre što se nije mogao revanširati onim kartaškim ajkulama, jer su iščezli bez traga i glasa.

Gustav De Mers je odmah prešao na stvar:

— Vilmer Brazin... — progundao je. — Verovatno ga poznajete...

Šejn zavrti odrečno glavom.

Ne, tog čoveka nikada nije sreo. Niti je želeo da ga sretne i ubuduće. Još nije bio sit života. Širom Zapada bio je poznato ime Vilmera — Vipa Brazina. Zvali su ga „Bič”. Uz sebe je stalno nosio kamdžiju od bivolje kože. Govorilo se da je mnoge ljude išibao do smrti.

Nehotice Šejn oseti snažnu odvratnost pri pomenu tog imena. Ne samo zbog kamdžije.

Šejn iz principa nije verovao nijednom bogatašu. Još nije naišao ni na jedan primer da ovaj svoje bogatstvo nije bez ikakvih obzira koristio da bi ispunio svaku svoju želju.

Drugi De Mers, Ferdinand, objasnio je:

— Mister Brazin se upravo sprema da se po drugi put oženi. Jednom mladom damom, po imenu Konstansom Niks.

— Milo mi je. Želim mu puno sreće. Ona će mu, naime, biti potrebna pri takvom poduhvatu. — Šejn proprati svoje reči jednim podrugljivim osmehom. — I kakve to veze ima sa mnom?

Onda je shvatio. Jedan od braće stavio je pred njega, na crni somotski prekrivač, uzak, duguljast etui, otvorio ga i njegov sadržaj, komad po komad, položio na somot.

Zaslepljen od hladnog bljeska kojim je zračilo kamenje, Šejn se sa divljenjem sagnuo nad te dragocenosti, koje su i po izradi bile izuzetno lepe. On je imao poseban osećaj za dijamante. I sam je imao par komada i veoma ih je voleo.

Pred njim je bila ogrlica optočena dijamantima, narukvica

na kojoj su kamenovi bili načičkani jedan do drugog i prsten sa briljantom od deset karata.

Bez reči, Šejn ispruži ruku i draguljar mu doda lupu. Očaran, okretao je prekrasan desetkaratni kamen, klimnuo zadivljeno glavom, a onda vratio draguljaru povećalo.

— Prvoklasna izrada. Majstorski brušeno. I koliko...

— Ova tri komada staju sto pedeset hiljada dolara — odvрати Gustav De Mers. — Poklon mister Brazina njegovoj nevesti.

— Plativo nakon isporuke mister Brazinu — napomenu Ferdinand. — Naravno, on poseduje neograničeni kredit u našoj firmi. Mi smo i ranije imali s njim poslovne odnose.

Šejn zazvižda kroz zube. Prokleta skupi komadići, pomisli, koje će taj Vip Brazin okačiti na svoju izabranicu. Sigurno je zaljubljen do ušiju. Inače je ne bi zasipao takvim poklonima.

— Pravo da vam kažem — primeti Šejn — ja još ne vidim u čemu je ovde problem. Spakujte lepo robu, predajte je na poštu i sačekajte mirno dok Brazinov ček ne stigne...

— Na žalost, tako neće ići — odvрати Gustav De Mers očajno. — Njegov sin Burke je u Čikagu. Zapucao je ovamo pravo iz Nju Meksika. Poručio nam je da će on večeras podići nakit i lično ga predati svom ocu. Kada to...

Njegov glas umuče. Obojici braće graške znoja orosile su čelo. Bojali su se da će Burke uz put nešto zabrljati. Sa čitavim imetkom u dijamantima u džepu.

A nisu se usuđivali da odbiju sinu Vipa Brazina da uruče pošiljku. S druge strane, plašili su se da bi Burkea neko mogao opljačkati, ili bi ovaj prosto nakit izgubio. A onda bi mogli da se oproste sa svojim novcem.

Sada je postalo jasno šta su braća De Mers očekivala od Šejna.

Njegova bi briga bila da nakit sigurno stigne u ruke starijeg Brazina.

Kako oni to zamišljaju i šta su spremni za taj posao da plate, o tome se još nisu izjašnjavali.

To je još trebalo prečistiti. Po Šejnovoju proceni za taj posao biće mu potrebno samo nedelju dana, a po povratku u Čikago želeo je pošteno da se istutnji.

Stavljajući dijamante ponovo u njihovu kutiju, on mirno reče:

— U redu. Deset posto, džentlmeni.

Braća De Mers se slediše. Šejnov zahtev učini im se i besraman i užasan. Pri tom su zaboravili da će im i pored toga ostati mastan profit.

— Ponuda je odgovarajući s obzirom na to da Brazilovo pismo precizira uslove narudžbe po kojima vas on drži u rukama. Slažete li se?

Braća izmeniše upitne poglede.

Brzinom munje postalo im je jasno da je Šejnov honorar od petnaest hiljada dolara ništavan prema gubitku od sto pedeset hiljada, koji bi, s obzirom na Burkea bio dosta verovatan.

Počeli su teško da uzdišu, a znoj sa čela počeo je da im štipa oči, pa su žmirkali i stenjali. Najzad Gustav progovori:

— U redu. Slažemo se. Novac će biti položen na vaše ime. Moći ćete ga podići čim mister Brazil potvrdi primitak nakita.

— Plaćićemo vam — procedi Ferdinand — jer nam ništa drugo ne preostaje.

„Sem vaše zarade”, pomisli Šejn.

— Ali... nastavio je Ferdinand da se nervira, udarivši iznenada pesnicom po stolu. — Zašto, sto mu muka, mora baš kod nas taj slaboumni klip, ta pijanica i pastuv da upadne i čitavo bogatstvo ponese za Nju Meksiko na božju veresiju!

On pređe svojim kratkim, kobasičastim prstima preko lica. Njegov glas se utiša i pretvori u rezignirano mrmljanje: — U svakom slučaju, ovako imamo još jednu šansu. Plaćićemo vam kako je ugovoreno. Za jedan sat on je ovde. Milom ili silom, moraćemo mu predati nakit. Šta će se dalje dogoditi zavisi jedino i isključivo od vas...

Šejn baci opušak cigare.

On je, naravno, mogao to jednostavnije da uradi. Da se dokopa Burke Brazilina još u draguljarnici, umesto da ga kroz pola grada prati do podruma mis Minerve Espaj.

Ali u tom slučaju nikada ne bi upoznao devojkicu u zanosnoj plavoj haljini.

Šejn dođe na misao koja mu očito nije poticala iz glave. Kada se vrati iz Nju Meksika nastojaće svakako da je pronađe. Bojao se samo da jedna takva lepotica iz snova neće dugo ostati sama. Ipak se nadao da će je ponovo sresti.

Setan osmejak lebdeo mu je na usnama, kad iznenada njen glas dopre do njegovog uha:

— Stojite tu kao zaljubljeni mačak. — Nalazila se tik do

njega. — Najlakši način da vam Minervin ubica prosvira lobanju.

Šejn se okrete.

Stajala je na papuči vagona. Još uvek je bila u plavoj haljini. Njena tanka ali snažna devojčka ruka stezala je deringer.

— Šta to zamišljate? Žutokosa beštija je, čim je došla sebi, pronašla vašeg kočijaša i propitala ga malčice o tome kud vas je odvezao. Ja sam bila iza vas i sve sam videla. Kada se ona sa svoja tri telohranitelja uputila dvokolicom u poteru, ja sam zaustavila jednog mladića i zamolila ga da me poveze na stanicu. Za vreme vožnje, posle dugog razmišljanja, shvatila sam vaš plan.

Šejn se pitao kako je platila vožnju, kad nije imala pri sebi tašnu. Sem ako novac nije držala u podvezici.

— Posle te ideje sa specijalnim vozom — reče devojka počinjem da verujem da imaš šanse.

— Lepo od tebe — odgovori Šejn kome je veoma godilo njeno prelaženje na „ti“. — I najlepša hvala što si me upozorila na Minervu. A sad, pre nego što se rastanemo, daj mi, molim te, tvoju adresu, pa ću te, najdalje za nedelju dana, posetiti.

— O, videćeš me ti mnogo ranije. I možda na duže vreme, ako ti se to sviđa.

Ona se naglo priljubi uz njega i on oseti svu toplinu njenog tela. Tada začu njen šapat:

— Tamo kod lokomotive! Neko nam se prikrada. Tik kraj vagona!

— Već sam ga video — odgovori Šejn. — S druge strane približava se još jedan. Krajnje je vreme da se izgubiš!

Ali za to je već bilo kasno.

Štropot koraka zazvonio je po šljunku kraj šina. U mutnom odsjaju svetiljke iz hodnika vagona, koje je prodiralo kroz otvorena vrata između kupea, primetio je Šejn senku koja se šunja. Tada zapuca neko iznad njega. U ruci čoveka bljesnu cev oružja.

Brzinom misli baci se Šejn u stranu.

Oružje promaši cilj. Napadač izgubi ravnotežu i počeo da posrće.

Tada zapadnjak stupi u akciju. Povučee oroz i pogodi strelca, koji se sa strašnim krikom sruši na tle.

U istom trenutku protutnjao je po susednom koloseku voz u pravcu istoka. Šejn ga nije ranije primetio. Varnice zazujaše oko njega. Istovremeno odjeknu detonacija i zasuše ga komadići

stakla i drveta. Otkrivši odakle dolazi plamen iz cevi, Šejn nanišani i opali. Začu se krik. Šejn pogledom potraži devojk.

Tada skoči ka njmu sa strane jedan hrast od čoveka. Drugi grmalj pokuša da dohvati devojk koja se izvijala kao divlja mačka. Šejn u magnovenju shvati da su to ona dvojica iz Minervinog čumeza.

Šejn dočeka onog sa obrijanom lobanjom duplim udarcem: istovremeno revolverskom cevi po glavi i pesnicom u trbuh. Udarci su prosto eksplodirali po ovome. On se složi kao vreća.

Jednooki je, međutim, da bi smirio devojk, pokušao da je dohvati za kragu haljine, ali joj pri trzaju podera gornji deo.

U magnovenju bitke Šejn je ipak uspeo da se zapanji: mlada dama u plavom imala je ispod tog plavog samo sopstvenu kožu.

Istovremeno je jednooki pokušao da devojk iskoristi kao štit za sebe. Ali Šejn mu nije dao vremena. Šćepao ga je za ruku u kojoj je ovaj stezao pištolj sa dugom cevi i jednostavno je iskrenuo. Začulo se krckanje kostiju i pištolj se našao na zemlji.

Zaurlavši od bola, siledžija pusti devojk. Šejn priskoči, zgrabi je levom rukom i povuče na platformu vagona, jer je u tom trenutku mašinovođa, koji kao da nije smatrao ovakvu scenu nimalo neobičnom i radio je svoj posao, zazvonio, čime je dao znak da voz polazi.

Dok je voz ubrzavao i peron sa napadačima gubio se u mraku, Šejn se osmehne raščupanoj devojci:

— Kao što vidiš, moraćeš da mi budeš saputnik.

Devojka je činila očajničke pokušaje da sa krpicama u koje se pretvorila njena plava haljina pokrije jedre, mlade grudi. Najzad ljutito lupi nogom o pod.

— I sad baš da nemam ništa sem male ručne torbice!

Šejn podiže začuđeno obrve:

— Torbice? Pa gde ti je?

— Unutra u vagonu. Bila sam skoknula na čas da pogledam Burkea. Nađoh ga ispruženog i na sedmom nebu kao i ranije. Obično je to tako s njim. I večeras je bio dovoljno pijan da ga skoro i nisi morao onesveščivati.

Šejn nabra čelo. Odjednom je počelo da mu sviće. Radoznalo upita:

— Ko je Burke Brazil? Tvoj prijatelj?

— Nebesa, ne! Ja ipak imam nešto bolji ukus. On je moj brat. Moj polubrat, da se tačnije izrazim.

Šejn poče da je posmatra drugim očima. Jedna Brazin! I uz to još drukčija od Burkea i njegovog oca „Biča”. To objašnjava, pomisli on i njenu odlučnost i sigurnost u sebe.

— Imaš li ti ime? — upita.

— Naravno. Zovem se Lila. Neki ljudi misle da je to skraćenica od Dalajla. U stvari, ja sam dobila ime po mojoj baki, majci moga oca.

— Pa, Lila... — On joj dodirne ruku. — Vreme je da uđemo u vagon. Pred nama su dva dana, a možda i više, dok ne stignemo u Nju Meksiko, pa ćemo pokušati da sebi učinimo ovu vožnju što je moguće prijatnijom.

Devojka nezadovoljno hukne. Za trenutak kao da je ustuknula pred Šejnom. Odjednom iz nje provali:

— Ovde ja određujem šta će se raditi, a ne ti!

Posle tog spontanog ispada kao da se pokajala. To kao da joj se čitalo u očima. To je kazivao i njihov sjaj. Onda je nastavila:

— Ali pretpostavljam da ti nećeš baš mnogo voditi brigu o mojim željama. Ti nisi takav čovek. A i Burkeu ćeš ostaviti da drži kod sebe nakit koji je moj otac namenio Koni Niks, svojoj novopečenoj mladi, zar ne?

Drhtanje u njenom glasu odavalo je odvratnost, čak prezir prema njenoj budućoj maćehi.

Jedno vreme je ćutala. Onda ponovo poče:

— Pokušavam da tačno shvatim šta hoćeš, ali ne mogu. Ipak, valjda postoji način da to naučim.

— Možda nisam bio jasan — reče Šejn. — Ako hoćeš, ponoviću svoj predlog. Tako je najbolje.

— Najbolje je ovako — prošapće Lila i opusti niz telo ruke kojima je prikrivala svoje obnažene grudi. Privila se uz njega, rasklopivši usne kao da umire od žeđi. Poljubac je bio dug i strastan. Za Šejna to je bila najava onoga što ga sledećih dana očekuje.

Lila je prela od zadovoljstva.

Iznenada pogleda ga svojim krupnim očima:

— Sada tačno znam da još nisam srela čoveka kao što si ti. A sutra ujutru više ničeg ružnog neće biti u meni. Dođi! Ne mogu više da čekam!

Šejn otvori vrata. Ona uđe u salon u kome je bila samo jedna raskošna naslonjača. Burke je još uvek ležao na divanu i

hrkao kroz nos. Lila ga mimoiđe i izađe na mali hodnik. S druge strane hodnika bila je spavaća kabina.

Devojka nestrpljivo povuče Šejna za sobom. Zatim otvori vrata.

— Čuj — reče zadihano. — Ko si ti, do đavola, zapravo? I šta će biti s nama?

III

Šejn je već imao posla sa strasnim i poželjnim ženama. U čudnovatim okolnostima i na neobičnim mestima. Ali to je bilo prvi put da drži u naručju ženu u odeljku za spavanje jednog železničkog vagona, dok je voz, kotrljajući se i pišteći, jurio kroz noć.

Spavaća kabina bila je neočekivano luksuzna. Na jedan zid je bio naslonjen široki dupli krevet. Pod je bio prekriven teškim tepihom boje mahovine. Somotske zavese boje crvenog vina uokvirivale su veliki prozor i ostavljale slobodan pogled na nebo puno zvezda, koje su svetlucale kao dijamanti na crnoj pokrivci.

Šejn nije bio nimalo iznenađen. Lila Brazilin se razumevala u ljubav. Po njenom držanju u podrumu mis Minerve već je to naslućivao. Da, na prvi pogled on je čak procenio kao ekstra „mačku”.

Snežno beo čaršav, na kome je kraj njega ležala, još snažnije je isticao besprekornu lepotu njenog nagog tela boje ćilibara. Naginjala se nad njega i ljubila ga sve strasnije, ostavljajući mu po koži male ugrize.

Šejn joj je odgovarao na isti način. Neki unutrašnji glas mu je govorio da u Lilinim žilama ima ili indijanske ili meksikanske krvi, ili obe.

Najzad se Lila otrže, duboko dišući. Njena zlatnosmeđa koža bila je orošena finim perlama znoja. Ležala je sklopljenih očiju.

Revolver kalibra 44 sve vreme je ležao kraj Šejna. Nikada se nije odvajao od svog oružja. Čak ni dok je spavao sa ženom.

Šejn uze oružje, ustade i prođe kroz mali hodnik u zadnji deo vagona, gde je ležao Burke Brazilin.

Mladić je još uvek hrcalo.

Šejn ga opipa jednim vešt看 pokretom. Kutijica sa nakitom bila je u unutrašnjem džepu Burkeove jakne. U drugom džepu nađe revolver kalibra 38 milimetara sa kratkom cevi. On is-

prazni doboš i ponese metke sa sobom. Zatim se vrati u spavaću sobu.

Lila je stajala naga na prozoru. Bilo je neke oholosti u tome kako je držala glavu i isturila grudi.

Tamnim glasom, otežući pri govoru, reče mu:

— Mi, Brazini, smo zli ljudi. Upozoravam te: ko se s nama petlja, može da se oprostí od sreće.

Šejn je uhvati, okrene njenu krhku figuru i privuče je k sebi.

Ponovo oseti ukus divljine u Lilinim usnama i njenu kao somot glatku kožu pod svojim đlanovima.

— Prestani da pričaš — reče joj. — Dođi! Noć je još pred nama. Sa mudrovanjem samo gubimo vreme.

— U toku putovanja postaće ti jasno ko ovde treba da priča — odgovori Lila. — Ali ne sada, slažem se. Ipak, imam još jedno pitanje: kad ćeš me već jednom pustiti da spavam?

„Možda sledeće noći”, pomisli Šejn. Nijedna žena ne može da tera ovako do beskonačnosti, pa čak ni divlja mačka Lila Brazilin. I ona će malaksati. Ali, osmehne se on u sebi, ja još nisam malaksao i dobro je da to ona shvati!

Do kraja horizonta pružila se samo beskonačna ravnica. Samo jedanput spazili su daleke obrise nekog grada pred sobom. I sledeći dan bio je vreo. Ni oblačić da se pokaže na nebu. Avgustovsko sunce je nemilosrdno pržilo suhu zemlju pod sobom.

— Do đavola i još jednom do đavola ! — progundá Burke Brazilin. — Ja moram odmah nešto da popijem.

Gledao je zakrvavljenih očiju. Čekinjasta brada čeznula je za brijačem.

Legao je nazad na divan. Oblizivao je otečene usne.

U vagonu se nalazio dobro snabdeven bar. Ali ključ od bara bio je u Šejnovom džepu.

Šejn je sedeo u kožnoj naslonjači. On namršti nos i upita:

— Zašto se konačno ne okupate i ne dozvolite pratiocu voza da vas obrije?

Tog jutra se pratilac voza prvi put pojavio. Bio je miran i ozbiljan čovek. Očistio je Šejnu cipele i naoštrio mu brijač. Šejn, naime, nije nikom živom dozvoljavao da se sa brijačem približi njegovom vratu.

U drugoj naslonjači ležala je Lila, sklupčana kao mače.

— Burke, ponašaj se kao svinja — reče. — A još, uz to, smrdiš.

Ključajući od besa, procedi Burke jednu sočnu psovku.

Kao da su obrnuto stvoreni, pomisli Šejn. On ženskast i mlištav, ona muškobanjasta i odlučna. U svakom slučaju, bilo je jasno da se slažu kao pas i mačka.

Lila mu je rekla da je Burke boravio u Čikagu samo kao pratilac transporta Brazilovih goveda na Istok. Ona je došla naknadno, sa drugim transportom, da bi proverila šta brat radi, s obzirom na „reputaciju” koju je uživao, kao „pouzdan” momak. Njihova međusobna netrpeljivost je bila takva da nikad nisu čak ni putovali zajedno. Sem, naravno, ovaj put.

Kada je saznala da Burke preuzima nakit, pilepila se uz njega.

Pričajući to Šejnu, upozorila ga je:

— Ne puštaj ga iz vida dok ne stignemo u Nju Meksiko! On ima vreću prljavih trikova. A kad se jednom dokopa račna, onda tek počinje predstava. Odmah okupi oko sebe nekoliko plaćenih tipova, koji love ljude, obese ih za noge i natežu tamo-amo. Onda dolazi Burke, igra od radosti i šara im leđa bičem uzduž i popreko.

„I ti njega bičuješ hladnoćom i prezirom”, pomisli Šejn.

— Ja neću da budem ni pod čijim nadzorom! — iznenada vrisne Burke, izobličienog lica.

On skoči i, drhteći od besa, stade pred Šejna.

— Do đavola, šta ti, konačno, ovde tražiš? Zar još nisi primetio da mi nisi potreban? No dobro, ko si da si, ipak ne zamisliš da me možeš držati u šah-mat poziciji čak ni time što si mi izvadilo mečke iz pištolja. Slušaj, čoveče...

Šejn naglo ustade. Njegov pogled prodirao je mamurnom i musavom m... do srži.

— I šta još? — upita ga Šejn oštro.

Burke se trže nazad. Nervozno počeo da oblizuje usne. U očima mu se čitao strah. Graške znojke orosile su mu čelo. Istina, i bolji momak od Brazina ne bi se pred Šejnovim pogledom osećao mnogo drukčije.

Burke posrnu i zatetura se. Onda nekako pogodi hodnik i ode u kabinu za spavanje.

Uz glasan sineh skoči Lila sa svoje naslonjače.

— Ta bedna kukavica — odseče. — Ali ti ćeš shvatiti kakav je tek ukoliko budeš imao peh da upoznaš moga oca. Taj đavolu zamazuje oči, a istovremeno ga udara s repa.

Šejna je mučio drugi problem. Stočni baron bi morao sva-

kako da napiše pismo braći De Mars u kojem bi potvrdio primitak nakita. A da li će... Na kraju krajeva, od tog pisma ovise njegovih petnaest hiljada dolara.

— Nerazumljivo mi je — nastavi Lila — zašto ti Burke najzad jednostavno ne uzmeš nakit.

Šejn sleže ramenima.

On je mislio da će mladi čovek doći pameti i mirno provesti putovanje, ako se posle mamurluka valjano ispava i bude siguran da su dragulji još uvek u njegovom džepu. Možda je takvo zaključivanje bilo pogrešno. Ali Šejn je hteo još malo da pričeka pre nego što uzme kutiju sa nakitom.

Lokomotiva ispusti otegnuti zvižduk. Visoki zapadnjak baci pogled kroz prozor vagona.

— Približavamo se nekom gradu — reče. — Najverovatnije će ovde mašinista morati da se snabde ogrevom i vodom. Za to vreme mogli bismo da skoknemo u grad, do trgovine, i kupimo ti par stvarčica. Pre svega haljinu i spavaćicu.

Predući kao mačka, pribila se uz njega.

— Drage su mi lepe haljine. Ali još mi je draže s tobom bez njih.

Igrajući se dugmadima na košulji, ona poče da ih otkopčava jedno po jedno.

— Hajde i ti — pozva ga požudno.

— Posle večere imaćemo dosta vremena za to. A sad hajdemo u trgovinu.

— Burke ima novac sa sobom — promeni ona naglo temu. — Pusti ga da siđe s voza i on će pronaći najbolju krčmu. Onda će se lepo nasisati i ponovo zabiti nos u divan. To će biti zgodna prilika da mu uzmeš nakit iz džepa.

— Idem malo da ga pogledam pre nego što pokuša da se provuče kroz prozor i odleti.

Lila se namršti:

— Ne juri mi se u grad na vrat na nos. Prošle noći je bilo tako lepo.

— Biće još mnogo noći — odvrati Šejn nestrpljivo. — Zakopčaj košulju i idemo!

Ponovo je pala tama. Voz je hukteći jurio kroz noć.

Opušten, ležao je visoki zapadnjak na širokom krevetu u kabini za spavanje. Lila se priljubila uz njega, umorna i željna sna. Novokupljena spavaćica ležala je nemarno bačena u uglu

sobe. Ležala je naga, koža joj je bila topla i glatka, a ruke je položila Šejnu na grudi.

Šejn pade u lagani dremež.

Iznenada se trže. Obuhvatio ga je neki nemir i unutrašnje zvono na uzbunu, koja ga nikada nije izneverila, snažno je zazvonilo.

On se uspravi u krevetu, odbaci pokrivač i klizne iz kreveta. Obuče se na brzinu, obuče čizme i nabi šešir na glavu. Sa revolverom u ruci prišunja se do vrata.

Voz je stajao.

Za skupe pare sporazumeo se Šejn sa železničkom direkcijom da vanredni voz ima slobodnu prugu do Nju Meksika. Bilo je predviđeno samo jedno zaustavljanje zbog punjenja rezervoara vodom i materijalom za loženje. I ništa drugo do sledećeg jutra.

Lokomotiva je ćutala.

Brz pogled kroz prozor... i Šejn je shvatio da se nalaze u blizini nekog prerijskog gradića u kakvima u Kansasu staju samo teretni vozovi.

Vrata kabine za spavanje, u koju je juče zaključao Burke Brazina, stajala su odškrinuta.

Visoki zapadnjak je naslutio šta se moglo dogoditi. Burke je imao uz sebe novčanik pun para. On je mogao jednostavno jednu novčanicu da proturi pratiocu ispod vrata, a drugu mu je dao kad je vrata otvorio.

Sad je momak šmugnuo — i nakit s njim!

Šejnu je prekipelo.

Začu iza sebe Lilin glas:

— Pazi!

Došunjala se za njim u hodnik. Maramica, kojom se prekrila, nije praktično pokrivala ništa.

— Miči se odavde — prosikta Šejn. — I ne proviruj više!

— Ja sam te opomenula — reče Lila. — Sećaš se? Govorila sam ti da on sprema nešto protiv tebe.

Oprezno napredujući, dospe Šejn do zadnje platforme i počeo da osluškuje kroz noć.

Voz je stajao na sporednom koloseku. Pred njim je bila stanica. Neko je mahao crvenom svetiljkom amo-tamo.

Šejn siđe. Poče da se šunja duž vagona.

Niko se nije video.

Kada je stigao do lokomotive, začuo je kako para jedva čujno ističe iz kazana.

Ni traga od mašiniste i ložača.

U daljini začu se pućkanje nekog voza. Bez oklevanja pope se Šejn u lokomotivu. Tamo ugleda vozovođu. Bio je sam. Držao je svoj džepni sat u ruci i buljio u njegov cifarnik kroz tamu. Visoki zapadnjak ga uhvati za mišicu i unese mu se u lice:

Šejn hukne. Možda je tačno to što čovek kaže, pomisli. Nije to bilo prvi put da on plati abnormalnu cenu za nešto što se posle pretvori ni u šta. Ali Burke je iskoristio svoju šansu. Šejn oseti da drhti od gneva. Jedan voz je dotutnjao. Sigurno predviđeni Overland, o kome je vozovođa govorio.

Odjednom zaškripaše kočnice.

— Još i to, do đavola! — uzvikne vozovođa. — Ovaj još nije ovde stajao. Sve nešto posebno noćas!

On potrča napred.

Šejn se radoznalo naže. Vide mašinistu i ložača kako se ponovo penju u lokomotivu. Samo je Lilin polubrat i dalje ostao nevidljiv.

Ekspres se jedva zaustavio. Neko je povikao:

— Otkaćićemo ovde jedan vagon i idemo dalje!

Vozovođa se vratio. — Popnite se! — reče Šejnu.

Sa perona se začuše kratke komande. Overland je ponovo bio u pokretu. Skripeći i hukćući odjurio je dalje ka zapadu. Iza njega, sa upaljenim svetiljkama, ostao je otkaćeni putnički vagon.

Šejn se okrete.

Opazi kako je neko u visini tendera otvorio na njega vatru. Metak se odbi od ugliarnika i zazuja mu pored ušiju. Šejn se baci na tle. Pogledom je pokušao da prodre u tamu. „Burke”, bila je njegova prva pomisao. Tada opazi gomilu nogu oko sebe. Počeo je opšti lov na njega.

Jedan je trčao u cik-cak liniji ka njihovoj kompoziciji. Drugi je stajao na papuči otkaćenog vagona i pucao. Na platformi opazi pozamašnu priliku jedne žene i začu njeno kreštanje:

— Uхватите га! Доведите га овамо! Нјега и оно што има уз себел

Na svetlosti lampe on opazi plavu kosu boje zrelog žita. A napadač na papuči vagona imao je crn prevez preko oka.

Čikago usred prerije.

Ni u snu Šejn ne bi pomislio da Minerva Espaj može da se

pojavi sa svojom bandom čak ovde i na takav način. Šta sve jedna žena nije u stanju da učini zbog dragog kamenja!

Čovek, koji je u cik-cak liniji trčao prema vozu, opasno mu se približio.

Šejn mirno podiže revolver i nanišani. Onda povuče oroz.

Svetiljke iz oba vagona dobro su osvetljavale scenu. Metak udari zahuktalog gorilu kao munja u noge. Kriknuvši, skotrlja se on u oštar šljunak između šina.

Negde blizu, s leđa, planu iz pištolja sa dugom cevi. U istom trenutku oseti se trzaj i voz krete. Puštajući paru, počeo da ubrzava.

Šejn skoči na noge i potrčao duž voza da bi uskočio u kompoziciju.

Gvozdeni držač na salonskim kolima jedina mu je šansa — znao je. Pašće u đavolov kazan, ako promaši.

Teška mašina pojačavala je tempo. Vagoni su promicali pored Šejna. Iza njega ostajale su stanične svetiljke. Tog trenutka bio je pored drugog teretnog vagona. Bila je to borba za život.

Sad su na redu salonska kola. Šejn zateže mišiće. Tad se ispreči jedna ogromna senka sa podignutom pesnicom.

A do držača na stepeništu vagona ostalo mu je još nekoliko santimetara.

Šejn u magnovenju zamahne revolverom i pogodi grmalja u glavu. Ovaj rikne i skotrlja se na pragove između šina.

Šejn se tako reći baci prema vagonu. Levom rukom se čvrsto uhvati za držač. Brzina je već bila prilična i noge mu zaparaše šljunak. Oseti bol u članku leve noge. Natčovečanskim naporom zakači desnu nogu za stepenik i santimetar po santimetar počeo da se izdiže ka platformi. Vetar mu je zviždao oko ušiju.

Konačno uspe da se uspravi na najnižoj stepenici. Oseti ogromno olakšanje.

U istom trenutku začu iza sebe pakosno kikotanje. Neko se spremao za udarac.

Napad je došao suviše naglo. Neki tvrdi predmet pogodi Šejna u slepoočnicu, tako da mu je sve zazujalo u glavi. Čovek je zamahnuo ponovo.

Šejn prepozna Burke Brazina, koji se đavolski cerio nad njim.

U Šejnu buknu gnev. Nitkov želi da ga dokrajči! Zar će to zaista biti njegov kraj? Negde na pruži za Santa Fe?

Šejn naglo podiže ruku. On steže Burkeov zglob. Snažnim trzajem povuče mu ruku prema sebi i počne da zavrće s namerom da mu je iščaši u ramenu. Kotrljajući se, zveknu revolver o platformu.

Burke počne da ječi i maše slobodnom rukom. Više nije imao snage.

U tom trenutku voz ulete u jednu oštru krivinu. Šejn se zanese.

On pokuša da povрати ravnotežu. Ali bez uspeha. Ispustio je Burkeov zglob. Mašući po vazduhu, dohvati štof Burkeove jakne, koji se pod njegovim prstima poče cepati i parati.

Padao je. Rukama štiteći glavu, visoki zapadnjak je u velikom laku poleteo kroz noć. Dodirnuvši strminu nasipa, on se skotrlja do njegovog podnožja.

Ponovo se osovi na noge. Nije, međutim, više ništa mogao da učini. Brekćući, voz je grabio napred. Njegova svetla postajala su sve manja, dok se nisu izgubila u daljini.

Divlji smeh spopade visokog zapadnjaka.

Stajao je izgubljen u kanzaškoj preriji. Bez oružja.

Sa ničim drugim u rukama sem jedne krpice štofa i — Šejn pomisli da će ga udariti kap — kutijom sa dijamantima!

IV.

Bilo je veče sledećeg dana.

Suton se polako spuštao, kada je Šejn, umotanog članka na nozi, sišao s jednog teretnog voza. Nalazio se pred gradom Rozario u Nju Meksiku.

Vetar je dizao žute oblake prašine duž duge ulice koja je od stanice vodila u grad. Levo i desno stajale su kuće poredane bez ikakvog reda. Tu i tamo opazio bi nakrivljene fasade krčmi.

Daleko na zapadu ocrtavale su se na crvenom večernjem nebu oštre konture planinskih vrhova. Vetar je odande donosio svežinu u ravnici.

Šejn je prvi put bio u ovom uglu zemlje, još manje njenom severnom delu. A taj severni deo Nju Meksika bio je carstvo Vipa Brazina.

Dok je visoki zapadnjak koračao ulicom, opazio je mnogo

konja, koji su sa utisnutim žigom na kome je bilo slovo B oivičeno kvadratom stajali vezani pred salunima.

On uđe u jedan nad čijim je dvokrilnim vratima pisalo „Mek Gart“. Večernja gužva još nije počela. Šejn polako priđe baru. Oslonivši se levom rukom, nagnuo se nad pult, palcem i kažiprstom izvukao iz džepa srebrni dolar i položio ga na praznu drvenu ploču pulta.

Čavrljajući sa barmenom, on, kao uz put, upita:

— Je li mister Mek Gart tu negde?

— Kako se uzme — promrmlja barmen. — On je, naime, trajno na kraju grada, a nadgrobni kamen ga je pritisnuo i ne da mu da se vrati i proviri ovamo. Jedna pucnjava došla mu je glave. Još pre tri godine.

— Onda sam došao prekasno — osmehne se Čejn. — Tu se više ništa ne da učiniti. Ali zemlja ovde okolo verovatno još pripada Vipu Brazinu, ili možda i on...

— Vip Brazin? — uzdahne točilac. — Taj će nas sve nadživeti.

— Je li on noćas u gradu?

— Jeste. Tovari stoku u teretni voz. Poznajete ga?

— Pa, ne bi se baš tako moglo reći. Šta mislite, ako mi se ukaže prilika, mogao bih da mu poželim dobro veče? Je li to u redu ili...

— Sve zavisi — objasni čoveki za šanka. — Kada je loše volje, ne bih vam savetovao da mu se približite na više od dvadeset koraka. Toliko je naime dugačak njegov prokleti bič od bivolje kože. Inače bi mogao snjima tako da vam promeni lični opis da vas ni rođena mati ne bi prepoznala.

— Najlepša hvala na savetu. Oprostite... još nešto. Niste li možda čuli da li je njegova kćerka u Rozariju?

— Šta? Ta đavolja žena! — uzvikne barmen drhtavim glasom. — Da, ona se takođe ovuda muva. Stanuje u hotelu koji pripada Brazinu. Kao i sve u ovom prokletom gradu. Ima sobu na drugom spratu. Samo, kažu ljudi da divlja veštica celu sedmicu nije bila ovde. Bila je, kažu, negde na Istoku. Sa transportom stoke. I tek što se vratila iz Čikaga. Lepa je i vatrena, ali nijedan muškarac ovde ne sme da joj priđe.

Barmen učuta za trenutak, napravivši šeretsku grimasu na licu. — Ja naklapam tu, a nisam vas ni pitao šta želite.

— Viski — osmehne se Šejn. I za vas jedan.

— Hvala. Ponudite me rađe jednom cigarom, ako nemate

ništa protiv. Želite li još nešto da saznate o Brazilima? Možda nešto o mladom? Svaki čas je tu u gradu i onda besni kao lud. Svima je dojadio. Sa njim je nekoliko tipova na konjima sa žigom ranča i oni mu dođu kao neka telesna garda. Teško onome ko im dopadne šaka. Večeras su sa njim dva Meksikanca, luđa od njega.

„Tipičan Burke”, pomisli Šejn. Sad iz njega sigurno izbija bes zbog izgubljenih dijamanta. Visoki zapadnjak je bio radoznao kakvu će priču Burke smisliti za svog starog.

On dohvati čašu i u jednom gutljaju ispi viski.

— Još par pitanja — reče. — Ima li ovde u gradu nekih drugih ljudi?

On opisa barmenu Minervu Espaj i njene gorile.

— Nisam ih video — reče čovek za šankom, vrteći određeno glavom. — Ali i mi ovde u Rozariju imamo svoju soldatušu: misis Dženi Korona. Ima javnu kuću blizu stanice. Čitava ergela konja je pred njenom „radnjom”. Subotom je tamo krcato, a i danas neće biti manje mušterija. Kažite joj da sam vas ja poslao. I častite je pićem. Od toga postaje jako govorljiva.

„Ovde, izgleda, sve ima svoju cenu”, pomisli Šejn. On spusti čašu, klimne prijateljski glavom prema barmenu u znak pozdrava i napusti salon.

Pažljivo je osmatrao okolinu, idući u zapadni deo grada.

Jutros je u nekom gnezdu u Koloradu kupio novi revolver kalibra 44. Sem toga, primetno je poboljšao svoju garderobu.

Približavajući se stanici, ugledao je ogroman koral, gde je skupljana i utovarivana stoka, kako se proteže u beskraj duž šina. Do ušiju mu je dopirala vika kauboja. Verovatno je to Brazil slao na velike pijace Istoka novu pošiljku mesa. Šejn pomisli na Minervu i njene gorile. Oni se sigurno nisu okanuli potere. Takvi ljudi nikad ne mogu da nauče lekciju.

Stanica na liniji za Santa Fe ležala je s leve strane. Iznenada Šejnu nešto upade u oči. Nešto postrani od staničnog perona stajala je kompozicija njegovog specijalnog voza u punom sastavu. Logično bi bilo da je prvi voz prema Čikagu, koji je naišao, zakačio i odvezao.

Šejn priđe jednom salunu nad čijim je ulazom stajao natpis „Oriental”. Iznutra je dopirao tanak tračak svetla. Petrolejke su osvetljavale ulaz. Napadne, crveno obojene crtarije sa zlatnim ornamentima mamele su prolaznike da uđu.

Kada je Šejn bio u visini ulaza u krčmu, zaškripaše dvo-

krilna vrata i galameći izlete na ulicu — Burke Brazil! Tik za njim izjuriše i dva kočoperna tipa, naoružana do zuba.

Burke je, idući pred svojim revolverašima, imao peh da je Šejn u trenutku munjevitog potegao revolver.

U mladićevim očima čitalo se iznenadno saznanje da je za trenutak iz položaja lovca dospio u položaj ulovljenog. O tome je rečito govorio Šejnov revolver. Razbesnili petlić, međutim, kobojači posrnu i htjede da padom u prašinu glavne ulice napravi brisani prostor između Šejna i svojih revolveraša. Šejn je, međutim, bio oran za čitanje takvih štosova, pa ga naglim zahvatom ruke zadrža, stavi pred sebe kao štit i sa prstom na obaraču naredi Burkeovim psima-čuvarima:

— Nazad obojica! U krčmu! Tamo će vam bolje odgovarati! Naručite svaki po jedno pivo dok nas dvojica obavimo razgovor. Onda ćete dobiti svog Brazil Juniora. I ne pokušavajte ništa! Inače bi „malom“ moglo krenuti loše, a zbog toga bi vam njegov stari bičem odvojio dušu od tela!

Pogleda zakrvavljenog od besa, revolveraši se čuteći vratiše u krčmu.

Sad je došao red na Burkea.

Šejn ga kobojači prijateljski obgrli rukom, ali mu drugom pritisne revolversku cev među rebra, pa ga povuče sa sobom.

— Nas dvojica ćemo sam u jednu malu šetnju. Naravno, ako ti je život dosadio možeš opet da pokušaš neki od svojih trikova.

Još zadihan, Burke procedi:

— U redu. Uradiću kako kažeš. Žao mi je što sam te izbacio iz voza u pokretu. Nisam to nameravao. Ali ti si me prethodno toliko iznervirao, da sam, kad sam te video na stepenici vagona, obnevideo od besa.

— A kad jedan Brazil obnevidi od besa, onda se više ne može zaustaviti. Je li tako? — odseče ljutito visoki zapadnjak i gurne mladića u usku ulicu, koja se kraj „Orijentala“ račvala od glavne. — A onda: žao mi je. Znam tu pesmu. Vrlo potresna. Dođe mi da zaplačem. Ili da te malo obradim drškom revolvera, što će se i desiti ako te slučajno izda moć govora. A sad da čujem! Kakvu si šarenu lažu servirao svom matorom da lakše svari nestanak dijamanta?

— Nisam mu do sada ispričao ni reči — promrmlja Burke zlovoljno. — Veruj mi, još se nisam našao s njim otkako sam stigao u grad. Ali večeras je on tu. I kad on sazna da su stvar-

šice kod tebe, onda... Pa, ja te, naravno neću odati. To ti je tako: ako ti meni vratiš kasetu, neću je ni ja uručiti mom starom...

Burke nadlo učuta. Šejn se malo odmače i uperi u mladića pogled koji je prodirao do kosti.

Burke je i dalje igrao adutima:

— Ne pokušavaj ništa! Tako je bolje za tebe. Vрати mi lepo nakit i zaboravi da si bio ovde i da treba od nekoga nešto da naplatiš.

— Ma nemoj, molim te?!

— Slušaj, izgleda mi da tebi situacija nije sasvim jasna. Ti se ovde nalaziš na zemlji Brazilovih. Moj stari je ovde kralj! Sedi bolje u voz koji u deset ide za Kolorado! Nemoj čekati sledeće jutro inače će ti „Bič” Brazil isterati kamdžijom dušu na nos!

— Ne beri brigu, sine. Uzalud mi crtaš đavola na zidu — odvrati Šejn grubo. — Ali, recimo da ti ja ostavim kamenčića i ti ih daš svom starom, šta će on tada uraditi?

— Retko glupo pitanje — podsmehne se Burke — On ih je kupio za Koni Ninks, što si mogao da saznaš još u Čikagu. On će, jasno, nakit dati njoj.

— Zaista? Zar ona živi ovde, u Rozariju?

— Naravno. U hotelu. Soba dvesta deset — odgovori Burke odobrovoljeno, dok mu se likovanje videlo u očima.

Onda učuta na čas, pa se glasno nasmeja:

— Ona će se, štaviše, udati za njega. Naravno, ako stari ne sazna da je ona jednom...

Burkeov glas zamre u grlu, jer mu je Šejn levicom snažno stegao grkljan. Mladić je pokušao da vikne, ali se čulo samo muklo krkljanje.

Kroz izlaz „Oriental” saluna prodirala je sve jača galama. Neko je viknuo:

— Budite spremni i otvorite oči! Izbušite kopile čim pustil gazdu!

„Aha!”, pomisli Šejn. „Obe dadilje su se dale na posao!”

Šejn je brojao sekunde. Brazilov sinčić ostao je bez vazduha i pao u nesvest, ali to neće večito trajati i bilo je krajnje vreme da nestane odavde.

Kad je Šejn popustio stisak, drhtaj prođe Burkeovim telom. Sručio bi se na tle da ga Šejn nije držao.

Šejn se okrete u magnovenju. Onda povuče onesveštenog u zadnje dvorište „Oriental“, gde je zaudaralo na otpatke.

Zatim šmugne u mrak.

Nekoliko minuta kasnije stajao je pred jednim velikim, trospratnim zdanjem. Na njoj se kočoperio natpis: Hotel Brazil. Glava porodice se očigledno uspešno trudio da sve u ovom gradu postane njegovo vlasništvo.

Hotel je bio podignut na uglu glavne i jedne sporedne ulice Rozarija. Oko cele zgrade nalazila se veranda, koju je ovdašnje stanovništvo zvalo „ramada“, pokrivena solidnim ravnim krovom, koji je dosezao do prozora na spratu.

Šejn pažljivo odmeri potporne stubove, koji su držali na-strešnicu, šmugne u sporednu ulicu i uspe se uz stub kao puma.

Šta je to rekao Burke? Soba dvesto deset? U većini hotela sobe sa parnim brojevima gledaju prema ulici, zaključa Šejn. On se bešumno počeo puzati po krovu u pravcu glavne ulice. Ugledao je dugi red prozora. Jedan je čak stajao otvoren. Tu i tamo prodiralo je iznutra svetlo.

Visoki zapadnjak se oprezno prikradao prozorima. Više puta se zaustavljao, pritajio dah i bacio brzi pogled dole na ulicu, pa na prozor koji je bio jače osvetljen.

Za svakim prozorom video bi drukčiju scenu. U jednoj sobi ležali su žena i muškarac i nešto se žučno objašnjavali. U drugoj kikota se sobarica u beloj kecelji, u zagrljaju do glave obrijanog debeljka koji je navaljivao na nju. Tada primeti Šejn u jednoj sobi bezbroj haljina pobacanih po podu. U sred sobe stajala je Lila Brazil pred velikim ogledalom.

Devojka je bila naga. Sa kritičkim okom ocenjivala je. Držeći je pred sobom i okrećući je, crnu večernju haljinu.

Gubitak svoje garderobe u Čikagu nadoknadila je najbrže što je mogla.

Na sledećem prozoru bile su zavese do kraja navučene.

Šejn je taman hteo da se uspravi i izdigne preko simsa, kad je dole, sa ulice, začuo divlji topot kopita. Spazio je četiri ili pet jahača u oštrom galopu, kako se naglo zaustavljaju tik pod njim.

On se u trenu ispruži po nastrešnici. Prodorni, uzbuđeni glasovi dopreše do njega.

Onda sve nadjača jedan ljutit glas, u kome se osećao ton komandovanja:

— Do đavola, kakva je to ženska graja? Uzmite još nekoliko ljudi i pročešljajte svaku krčmu u gradu skroz naskroz!

I kod Dženi Korone, ako treba. I ne izlazite mi na oči ako ne nađete mog sina. Dovedite ga odmah ovamo! Hoću da vidim tog kicoša! Dok sam pomislio da ste tamo, vi da ste već nazad!

U svetlu lampe na ulazu opazi Šejn čoveka, koji je s lakom skočio iz sedla, dok su ostali jahači okrenuli životinje i nestali u oblaku prašine.

Čovek nije bio naročito visok, ali širok i snažno građen. Šejn primeti oštre, duboko usečene bore na njegovom licu, snažnu, isturenu bradu, guste obrve i kovrčavu, metalnosivu kosu na lavljjoj lobanji.

Teški bič od bivolje kože visio mu je preko čakšira. Snažna drška bila mu je zadenuta za pojasom, dok je kožni remen bio obmotan oko njegove desne ruke.

On energično koraknu napred i uđe pod nastrešnicu.

Prošao je trenutak. Šejn se morao složiti da ništa što je čuo o Vipu Brazinu nije bilo preterano.

Visoki zapadnjak se oprezno podiže i nagne se preko simsa prozora. Sa revolverskom cevi makne polako jedan kraj zavesu u stranu.

U snažnoj svetlosti jedne lampe ugleda on mladu ženu. Svoju bujnu plavu kosu uplela je u punđu. Prolazila je kroz sobu, omotana velikim peškirom za kupanje, dok se sa njenog nagog tela još dizala para. Vrata od kupatila još su bila otvorena.

Šejn oseti kako mu puls počne brže da udara.

Žena je bila stasita. I lepa. Ali to nije bila ona nežna lepota plavuša koja najčešće ništa nije kazivala.

Telo ove lepote, naprotiv, kazivalo je mnogo.

Omamljujući miris širio se sobom, a Šejnovo vidno polje zasenile su dve duge, fino izvajane noge.

Odmaknuvši sasvim zavesu, visoki zapadnjak uskoči u sobu.

Lutkica se uplašeno osvrte.

Sada je bila u kao paučina tankom, ružičastom „nećem za spavanje”. Razrogačila je oči, a usta su joj se otvorila i tek što nisu pustila krik. Istovremeno se ogrnula svilenim penjoarom.

Šejn podiže ruku i revolverska cev zatvori njene usne. — Pst! — šapne. — Ako ste vi mis Niks, kao što pretpostavljam, mogu vam predložiti jedan posao.

Devojka je iznenađujuće brzo savladala svoj strah. Zlovoljno odbrusi:

— Ne pada mi na pamet. Posao! Ne dolazi u obzir. I ako

Burke Brazil svojim glupim tračevima pokušava nešto da dokaže...

Odjednom ona učuta. Njene oči skrenuše pogled ka vratima i ona zgrči ramena.

Alarmno zvonice se javi u Šejnovoj glavi. Šta ga je to uznemirilo? Možda stvari koje je ugledao kroz poluotvorena vrata jednog malog kabineta: par novih, ručno izrađenih cipela, kakve je i sam nosio, jedan muški sako na jedan red dugmadi i stetson sa širokim obodom.

Šejn je želeo da obavesti ženu da joj je Vip Brazil kupio poklon u vrednosti od sto pedeset hiljada dolara i da njemu treba potvrda da je nakit za nju kupljen.

On zadane jednostavno revolver za pojas i izvuče kutijicu sa dijamantima iz unutrašnjeg džepa svoje jakne.

Šejn priđe ženi i stavi joj ogrlicu uz vrat. On promrmlja tiho:

— Dragulji će vam lepo stajati.

Konstansa Niks pogleda u pridošlicu i upita ga:

— Jesu li pravi?

— Naravno. I pripadaju vama. Bolje rečeno: pripadaće vama posle jedne male formalnosti...

Odjednom se trgoše. Od prozora se začu šum. Zavesa se ponovo razmače. Bila je to Lila Brazil!

Bosa, kose puštene niz leđa, obučena samo u providnu crnu spavaćicu, ona im se pridruži.

Plavuši uputi samo jedan ovlaštan pogled, pa se obrati Šejnu:

— Tebi mora da fali jedna daska, šta li? Na sreću sam te opazila u ogledalu, kad si zavirivao u moju sobu. Čuj, ti moraš iz ovih stopa da iščezneš odavde!

Devojka zastade i zavrti glavom. — Ne — reče naglo. — Sad je suviše kasno.

Napolje, u hodniku, začuše se teški muški koraci. Jedna šaka zakuca na vrata sobe Konstanse Niks.

— Konstansa, ja sam! Otvori mi!

Lila dade znak devojci da čuti i pokaza zapovednički rukom.

Konstansa ustuknu. Odjednom poče da joj podrhtava donja usna.

Lila je obgrli i povede u mali kabinet. Bešumno zaključa vrata i nasloni se na njih.

Kada se kucanje na vratima ponovilo, slegne ona ramenima, napravi grimasu i pođe da otvori ocu vrata.

Sa nameštenom ljutinom okomi se na njega:

— Šta ti je zaboga? Šta praviš takvu prokletu galamu? Zar treba cela pokrajina da zna da provodiš noć u sobi svoje ljubljene?

Vip Brazil odgurnu Lilu kao muvu. Kao da mu nije ni reč rekla.

Izbliža je izgledao stariji i oronuo. Uprkos tome, mogao je on još dobro i zadovoljno da proživi celo tuce godina.

Sad se on oglasi:

— Grom i pakao — reče šta tražiš tu u njenoj sobi? — Zatim uperi prst u Šejna. — I šta hoće ova protuva ovde?

Lila brzo odgovori:

— Htela sam od Koni nešto da pozajmim, ali nije bila u sobi. Izgleda da je dole u restoranu. — Pogledavši iskosa Šejna, objasni: — A on je jedan poznanik iz Čikaga. On...

— I to mu daje pravo da upadne ovamo, kako? — režao je i dalje Vip Brazil. — A ti juriš maltene gola kroz ceo hotel. Blagi bože, još jednom da ti se...

Iznenada odmotu on bič u svojoj ruci. Vrh kožnog remena udari u potpeticu. Nagli trzaj pesnice i kraj biča sevnu prema Šejnu.

Predviđajući to, odskoči visoki zapadnjak u stranu. U desnoj ruci mu se stvori revolver. — Bacite to, mister — naredi reskim glasom. — I to odmah! Inače će vam ispasti sam iz ruke!

Na prvi pogled Brazil je izgledao kao da ga je nešto udarilo po glavi. Ovako još niko nije sa njim razgovarao! Onda razvuče usne u preteći osmejak.

— Ha, ha! Ova skitnica preti mi ovde, u mom gradu! Čim izađeš na ulicu, više nećeš biti među živima!

— Hoću — odvrati Šejn hladno. — A vas ću ostaviti za sobom, sa metkom u stomaku. I polako ćete umirati. Možete verovati, mister, da znam gde treba da gađam. I neću promašiti.

Cev Šejnovog revolvra, nepomično i preteći, stajala je uperena u trbuh stočnog barona.

U nastaloj tišini glasno se čulo natezanje oroza. Dok mu je prst stajao spreman na obaraču, Šejn još jednom opomenu Brazilina:

— Bacite bič, mister, inače pucam!

Reči su bile izgovorene tiho. Ali bilo je nemoguće prečuti odlučnost u Šejnovom glasu.

Brazin pogleda visokog zapadnjaka u oči i tamo pročitava hladnu i neopozivu odluku. Stari rančer je u svom životu imao bezbroj prilika da upozna ljudski karakter. Zato mu odjednom sve postade jasno. On polako otvori svoju šaku.

Teški bič zveknu o pod.

Sav crven od besa, prosikta:

— Zažalićeš zbog ovog! Okačiću tvoje uši na svoj lanac od sata! Veruj mi da nećeš biti prvi kome sam naživo odsekao uši! Iznad mog kamina visi čitav niz. Sve su to bile usijane glave, poput tebe, koje su mislile da mogu da me pribiju uz zid!

— Ukusi su različiti — promrmlja Šejn. — Meni lično se ne dopadaju uši ostalih ljudi. Ali ostavimo se naklapanja. Vi i ja treba da razgovaramo nešto poslovno.

Brazin belo pogleda visokog zapadnjaka. Onda zaurla iz sveg glasa:

— Nikada!

— Kako ste vi zaradili tolike dolare, kad unapred odbijate posao dok još i ne znate o čemu se radi? — reče Šejn podrugljivo. — Zato se bolje smirite, pa...

Lila se umeša.

Ona je sve vreme stajala sa strane i slušala oba nakostrešena kokota. Sada stade između svog oca i Šejna. Podbočivši se rukama, ona ošine Brazina jednim divljim pogledom.

— Ti dosad nisi uopšte zareživao to što sam ti ja govorila. Ali ovaj put ćeš me čuti!

Starom nakbreknuše žile na vratu.

— Ti mi nećeš soliti pamet, zapamti to, mala veštice! Makni mi se s puta i shvati konačno gde ti je mesto! Kad Konstansa dođe, traži od nje šta si htela, a sad prestani da klepećeš ili ćeš izleteti kroz vrata. Jasno?

Lila je kiptela od besa.

— Oh, nemoj se truditi, ja ću sam otići. Štaviše, dovoljno brzo. Meni je sve pravo. Ali ti i ta afektirana koza! Dođe mi da puknem od smeha kad vidim kako te mota oko prsta!

Sad je i Šejnu bilo dosta. On se takvih strasnih izliva dovoljno naslušao. Neka Vip Brazin i njegova kći vrele krvi peru svoj prljavi veš kad budu sami.

On mirno ispruži ruku i skloni Lilu u stranu. Drhteći od ljutine, ona mu se istrgne iz ruke.

Tada odluči. Niko i ništa je neće sprečiti da ispriča svom izbezumljenom ocu kako i zašto je Šejn došao u Rozario. Reći će mu i to da sa sobom nosi dijamante za Konstansu Niks, kao i to kakvu je ulogu pritom igrao Burke.

— Sigurna sam da su dijamanti kod njega — reče naglo. — Inače Šejnu ne bi palo ni na pamet da dođe ovamo. Burke je suviše poznat okolo kao preispoljni brbljivko da bi mu čovek poverio taj nakit. I sam znaš na šta je on sve sposoban. Njegove laži i prevare... celom svetu je već izišao na vrh glave...

— Svemoguću bože, hoćeš li jednom već da udahneš vazduh — upade joj Brazin u reč. — Ti toliko brbljaš da te niko živ ne bi razumeo. Dakle, ti tvrdiš da je Burke lično bio kod tih debelih Holanđana u Čikagu i podigao moj svadbeni poklon za Konstansu. Je li tako?

— Jeste. I moglo se dogoditi, kao što su se oni s pravom bojali, da Burkeu, kakav je, dignu nakit, ili ga, onako pijan, jednostavno izgubi. Zato su angažovali Šejna da dragulji sigurno stignu netaknuti u Rozario. Oni su s njim sklopili i ugovor

Brazin progunda:

— To za mene ne vredi ni po lule duvana, sve dok ja nisam platio taj nakit. Ja, do đavola, nisam, naravno, rekao da će se Burke jeftino izvući. Ja ću mu još izvući njegove magareće uši, ali...

Svoj užareni pogled prikovao je za Šejna. Zar on da izbegne njegovoj teškoj, smrtonosnoj šapi? Ruci čoveka koji je svaki svoj dan provodio sa lasom, bičem i usijanim gvožđem? Glasom, koji četrdeset godina nije činio ništa drugo, sem što je izdavao naređenja, prosikée:

— Napolje! Odmah!

— To se samo po sebi razume — osmehne se Šejn — čim mi vi napišete jednu malu potvrdu za braću De Mers. Jednu vrstu potvrde o prijemu nakita, razumete?

— Ništa ne razumem i ništa nećeš od mene dobiti — režao je Brazin, sav izvan sebe — sem dobrog udarca nogom od koga ćeš u visokom luku izleteti iz Nju Meksika!

Visoki zapadnjak odgovori, očevidno se uzdržavajući da ne prasne:

— Čujte vina kraju mene! Uzdigli ste sebe do neba, a od istog ste blata umešeni, Brazin, kao i svi ljudi. Niko neće mene

odavde izbaciti. Ja ću sam odlučiti kada ću napustiti ovo vaš-ljivo gnezdo, a ne kad se to vama prohte! Dakle, na čemu smo?

— Rekao sam: ne — kipteo je Brazil. — Sem toga...

On prekide u pola rečenice.

Neko je dolazio hodnikom, a onda upao u sobu. Odelo mu je bilo umrljano otpacima jela i prljavom vodom.

Bio je to Burke.

Izgledao je kao pokislo kuće, ali je pogledom pržio Šejna.

Kao i uvek, želeo je mladić da svog oca upotrebi kao štit.

Ali stari pogleda s gađenjem svoga sina.

— Zaudaraš kao životinja. Gore od uštrojenog vepra, koji se uvaljao u blato.

— Ja nisam kriv. Ovaj đavo ovde me je napao i bacio na đubrište — škrgutao je zubima Burke i besno gledao Šejna.

— Šta, još i to? — zaurla stari, crven u licu kao rak.

— Da čujem to još jednom! Znači, tebe je ovaj ovde napao i spravio sa zemljom?

— Pa, otprilike je tako. — Burkeov glas je zvučao plačljivo. Drhtao je celim telom.

— Tako? Brazilovo lice je promenilo boju u zelenu. — On ima dijamante a ti imaš pune gaće. I ko ti je, do đavola, dozvolio da zloupotrebiš moje ime i u Čikagu podižeš nakit?

— Pa šta onda? — povisio je i Burke glas. — A zašto ne bih mogao? Ja ću ionako jednom naslediti ovo imanje. I krajnje je vreme da se tako i ponašam.

— Da nasledi ranč! — Brazil je počeo grohotom da se smeje. — Ne dotle dok se ja budem pitao, ti, kukavni žutokljunče. Đavo neka me odnese, ako ikad dođem na tako budalastu ideju da tebi ostavim moj ranč. Devet meseci nakon što se oženim Konstanson Niks, budi bez brige, biće naslednik tu! Za sve što meni pripada...

Spektakl je počeo polako da izvodi Šejna iz takta. On ostrim glasom preseče porodičnu svađu:

— Sad je dosta! Dovoljno ste se producirali!

I zaista nastade tišina. Svi su zapanjeno gledali u visokog zapadnjaka. Šejn se obrati Brazilu:

— Rešite stvar sa pismom i potražite me. Ja ću biti u blizini. Uslovi su ostali isti: dijamanti samo u zamenu za potvrdu. Do viđenja.

On pođe ka vratima. Pred njegovim tvrdim, odlučnim pogledom ustuknuše oba Brazina i oslobodiše mu prolaz.

Vip se nije mogao da uzdrži, a da pritom ne prosikće:

— Vadi taj nakit pre nego što napustiš sobu! Inače... svega mi, raspisaću takvu nagradu za tvoju glavu da će mi je ujutru rano dokotrljati pred noge!

Šejn se zaustavi i pogleda ga preko ramena:

— Pokušaj, Brazil, pokušaj samo jednom i ja ću ti doći u posetu od koje će ti biti proketo loše. Glas mu je bio leden: — Šteta za Konstansu Niks, kada te bude morala spuštati u zemlju pre nego što je i postala tvoja udovica.

Bez ijedne reči više, on napusti sobu. Kad je izišao, Lila se obrati svom ocu:

— Tako ga gnjaviš zbog dva bedna retka! Napiši to.

Vip Brazil je ipak imao zadnju reč.

— Tako mi svega, sad mi je dosta. Jedan idiot od sina i jedna flinta od kćeri. Dođe mi da povraćam! Ali čekajte! Još ću ja vas naučiti pameti!

Šejn siđe niz stepenice i prođe kroz hol. On pažljivo odmeri sve oko sebe za slučaj da se mora vratiti ovamo. S desne strane opazi bar. Dugačak red ljudi u odelima, u kojima su radili na pašnjacima, visio je za šankom. Očigledno su svi pripadali Brazilovom ranču.

Šejn prođe holom bez osvrtnja.

Laknulo mu je kada se našao napolju, u tami.

Ali sam na tren. Ubrzo je ponovo pogledao istini u oči: on nije imao kud. Brazil će napuđdati svoje ljude za njim. Možda sa naređenjem da ga teraju kao divljač pred njegovu cev.

Šejnu je ostala samo jedna nada i bio je to jedini hendikep za stočnog barona: Konstansa Niks videla je dijamante, koje je on želeo da joj pokloni.

Šejn, uostalom, nije slučajno posetio devojkę i pokazao joj nakit. On je pritom računao da će ona sav svoj ženski šarm i još nešto više iskoristiti da bi blistave dragocenosti postale njene. Bio je siguran da sad crv u njoj radi. I ako Vip Brazil ne bude osetljiv na njena nežna nagovaranja, upotrebiće ta lutka druga, jača oružja da postigne svoj cilj. A uski francuski krevet u hotelskoj sobi biće najpogodnije bojno polje.

A možda se i varao. Nije ga napuštalo proketo osećanje da u celoj toj stvari oko Brazilovog venčanja sa Konstansom Niks nešto smrdi. Pomislio je na Burkeovu ironičnu primedbu u sporednoj ulici kraj saluna „Oriental”. A devojkę je reagovala upravo onako kako mu je sin starog Brazina predočio.

Šejn je razgovetno čuo zvonjavu, ali još nije tačno znao gde su zvona obešena.

On odagna takva razmišljanja. Pred njim su bile važnije stvari. Moraće da prokrstari gradom i da dobro upozna njegove ulice i kuće, jer mu od toga može zavisi život.

Na izvesnoj udaljenosti opazio je putnički voz, koji je odnekud sa istoka ulazio u stanicu. Vagoni vanrednog voza zaklanjali su mu vidik na putnike koji su silazili.

Putnički voz odhukta dalje i Šejn nastavi svoje kruženje, stalno pod utiskom da će ga progoniti.

Posle izvesnog vremena otkrije on na jugu grada mali restoran. Pred ulazom žmirkala je jedna žuta svetiljka. Šejn ugleda unutra sto sa četiri stolice. Prijatan, još iz detinjstva mu poznat miris, prodre mu u nozdrve.

Bio je to majušan meksikanski restoran, sa naizgled nežnom, vrlo krhkom gazdaricom. Žena nije bila lepa, ali je ostavljala snažan utisak na visokog zapadnjaka. Ona promrmlja pozdrav sa svojstvenom srdačnošću, koja je bila karakteristična za taj narod. Kada joj on odgovori na tečnom španskom, u pravilnom narečju iz Čivave, ona širom razrogači oči.

Onda se nasmeja. Glás joj je zvučao srećno i slobodno. Kao kod stvorenja koje je našlo razlog za smeh.

Ona ga zasu veselim čavrljanjem i dok je u maloj, prijatnoj kuhinji spremala za njega tortilje, nije zatvorila usta.

Šejn nije ispuštao mračnu ulicu iz vida. Istovremeno pokušavao je, ćaskajući, da sazna o Brazilima i gradu sve što bi mu moglo koristiti. Nije bilo teško izvući to od domaćice. Voditi trač o porodici Brazil bila je izgleda ovde za svakog najomiljenija zabava — neka vrsta ventila, kroz koji su smanjivali unutrašnji pritisak.

Stari je jednom, pričala je, jednostavno oterao sve ljude sa ranča. A mlađi... bože moj, iver ne pada daleko od klade. „Bog šalje izgleda ljudima čoveka sa bičem, kao što šalje bolest ili smrt” — govorila je glasom koji je odavao mirenje sa sudbinom — „ali on ne pušta drveće da ubraste u nebo. Kad stablo pretera sve mere koje su mu određene, on ga zgromi”.

Šejn je sa apetitom počeo da jede. Prijazna Meksikanka napravila mu je izvrsnu večeru. Enčilada sa kozjim sirom i jarećim mesom, male, ukusne pržene kobasice sa prebrancem, koji se od podne krčkao. Sve je to bilo preliveno sa ljutim meksikan-

skim sosom. Posle svakog zalogaja Šejn je mislio da će mu plamen suknuti iz usta.

U međuvremenu žena je pričala kao vodopad. Sada je stigla do Lile Brazin. Bio je to sam đavo u ženskom obličju, smatrala je. Neobuzdan temperament i divlja krv — to je bila ta devojka.

— Poznavala sam njenu majku — pričala je domaćica žustro. — Bila je lepotica. Lepa kao greh. Ljudi u gradu su pričali da u njenim žilama teče indijanska i meksikanska krv.

Žena se vrati iz kuhinje i sede za sto naspram Šejna, pa se naže prema njemu. Nosila je duboko izrezanu bluzu, koja je otkrivala njene čvrste grudi.

— Mati Lile Brazin zabavljala se sa svim muškarcima okolo, dok nije, na kraju, zavrtila glavu starom Brazinu i ovaj je odvikao pred oltar. Ali morala je da plati za svoj razvratni život. Umrla je pri Lilinom rođenju.

„Najslađe je osuđivati druge”, pomisli Šejn, „izlažući sopstveno telo kao na tanjiru”, a punim ustima samo ironično promrmlja:

— Kakva šteta!

— A i kćerka je ista mati. Preslikana. Da ovdašnje muškarce nije strah od njenog oca, i ona bi ih menjala kao haljine. Ali biće i ona kažnjena za svoje grehe, kao i stara. Bog ne ostaje dužan.

— Možda imate i pravo — Šejna je mrzelo da se raspravlja sa uspaljenom ženom. — Sve se u životu sveti.

Šoljica jake crne kafe završio je večeru. On plati sa bakšišom koji je ženu ošamutio. Ona se tiho zakikota, kad je on usput pomilovao po mišici. Šejn za trenutak pomisli da odgovori na taj očigledan poziv, ali onda primeti u senci vrata, koja su vodila u zadnje dvorište, senku jednog tamnopotog muškarca.

„Možda joj je to muž”, zaključio.

„Treba na sve ovo staviti tačku”, odluči. Nije mu bilo do toga da još neku suvišnu bedu natovari sebi na vrat, uz sve postojeće.

Napustivši restoran, Sejn se pribi uz senku kuća i nastavi svoje krstarenje gradom. Živci su mu bili zategnuti do pucanja, jer je svakog trenutka mogao da računa na prepad Brazilovih lovačkih pasa.

Po ulicama su se orili uzvici i bila je opšta galama. Bilo je to normalno za grad u stočarskom kraju subotom uveče. Pred

prečkama za vezivanje u glavnoj ulici stajali su konji jedan do drugog, a krčme su bile dupke pune.

Najveći buka dopirala je iz velike, dvospratne kuće kraj pruge. To je bez svake sumnje bio bordel Dženi Korone. Šejn pomisli u prvi mah da malo svrati unutra. Bolje ne — odustane brzo. Mogao bi tamo da doluta i Vip Brazil, a i Burke, koji u svojim noćnim skitnjama tu aozu veselja sigurno ne mimoiđazi.

Njegova opreznost se isplatila. Nepogrešivi instinkt mu je govorio da je potera za njim počela. I da u njoj učestvuje čitav čopor.

Za leđima začu krik čuka.

Ne naročito uspela imitacija. Isto tako je bedan bio odgovor koji se začuo s krova.

Šejn se skloni sa ulice. U mračnom zadnjem dvorištu jedne trgovine čekao je nepomično i bez glasa kao kamen. Neko se strelovito približavao iza ugla.

Visoki zapadnjak je munjevito reagovao. On iskoči iz zaklona, zamahne znažno i pogodi pridošlicu posred brade. Udarac izbaci doslovce nezvanog gosta iz čizama. Ali čovek je brzo došao sebi, pridigao se i mašio za pištolj.

Pogled u Šejnov, koji mu je nedvosmisleno govorio šta će se u sledećem trenutku dogoditi, zaustavi ruku momka u sred pokreta. Šejn ugleda jednog kočopernog, mišićavog tipa koji je nervozno grickao donju usnu.

— Poruči tvom gazdi Vip Brazilu da se okane svojih prljavih trikova — procedi ljutito zapadnjak. — Neka me više ne gnjavi, jer silom ništa neće postići.

— Sta? Vip Brazil? Ali mi ne dolazimo od njega.

Šejn začuđeno nabra obrve. Onda iza napada sigurno stoji Burke, pomisli.

— Ko ste onda? Koliko vas ima?

— Pa, još dvojica...

— Zovi ih ovamo — naredi Šejn.

Da bi mu stavio do znanja da se ne šali, gurnu ga ponovo nogom iz poluležećeg položaja naniže, stade mu čizmom pod vrat i reče oštro:

— Samo brzo, amigo, ili ćeš početi da udišeš vazduh kroz drugu rupu na sulundaru!

Prestrašen, čovek viknu:

— Mirs, Lugo, dođite!

U istom trenutku se zaori bat koraka. Pozvani se pojaviše iza ugla.

Šejn im je priredio odgovarajući doček. Prvog uhvati, privuče naglo k sebi i udari ga pljoštimice drškom svog revolvera. Jeknuvši tiho, pogođeni se skljoka na kolena, a onda pade licem u prašinu.

Njegov kompanjon zakoči iznenađeno, u punom zaletu, izusti: „Dios!”, i okrete se i naže u divlji beg.

Tad mišićavi ugleda svoju šansu. Kad se Šejn posle par trenutaka okrenuo, grmalj je kao gušter otpuzio u pomrčinu.

Uznemiren, Šejn se takođe izgubio odavde.

Krajnje je vreme, pomisli, da Burke Brazil, ukoliko je on najmio ove tipove, izleti iz igre.

VI

Samo nekoliko minuta kasnije našao je onog kojeg je tražio.

Burke je, međutim, bio u društvu jedne pozamašne, plavokose dame...

Tumarali su zajedno glavnom ulicom.

Noćne svetiljke u prozorima radnji još su više isticale bujnu i kao toranj visoku punđu boje raži na glavi mis Minerve Espaj, koja je svoje impozantne obline uvukla u purpurnu somotsku haljinu.

Dakle, svi učesnici predstave su ponovo na sceni, pomisli Šejn. Setio se da ove noći još nije samo Vipa Brazina izvukao iz njegove „radnje” i s uperenim pištoljem naterao da napiše pismo braći De Mers. Njegovo mišljenje o Brazilu postajalo je sve gore. Umesto celog ovog cirkusa, mogao je sebi da uštedi i bes i da za nekoliko sati ima opet pod nogama miran, poslušan grad.

U svakom slučaju. Gustav i Ferdinand De Mers su najviše krivi što mogu da izgube mušteriju sa tako debelim novčanikom. Ne, moraće ipak da oстане i natera starog da promeni pesmu.

Samo sa Burkeom mora odmah da raščisti stvari! On mu je zadavao velike brige i moraće jednom zauvek da mu oduzme volju da zabada nos u njegov posao.

Dok je o tome razmišljao, neskladan par je, zanesen u živahan razgovor, išao glavnom ulicom. Madam iz Čikaga i naslednik „Biča” Brazilina pokazivali su takav stepen međusobne prisnosti, da su se prosto pilepili jedno uz drugo.

Minerva je sigurno stigla onim vozom koji je večeras ugledao. Šejnu se odmah nametnulo pitanje: ko je još sa njom stigao?

On pomisli na dva bandita iz njenog podruma u Čikagu. Šta se dogodilo sa četvrtastim, obrijanim glavonjom Šejn nije znao, ali i nije pridavao veliku važnost mogućem ponovnom susretu, jer je momak tamo, u Kanzasu, izgubio suviše zuba. Nije, međutim, bilo dvojbe da je jednooki stigao u Rozario.

Minerva i Burke skrenuše u sporednu ulicu kraj saluna „Orijental”. Onda opazi kako nestadoše u jednim obližnjim vratima. Verovatno takozvani intimni ulaz, pomisli. Mesto za pijane gospe koje nisu želele da ih vide za barom.

Šejn se oprezno prikrade vratima, odškrinutim za širinu šake. Do njegovih ušiju dopreše glasovi oboje. Očigledno su mislili da su sami.

Govorila je Minerva:

— Džen Korona? Nikad za nju nisam čula. Meksikanka je, sudeći po imenu. Dobro, razgovaraću s njom. Ne, ne noćas! Ali samo na tvoju molbu. Naravno, ja imam kupca. Plaća u dolarima. Pravo na ruke. Samo, uslov fifti-fifti ne dolazi u obzir, mali moj...

...Čekaj malo! Pogledajmo da li stoji to što ti kažeš. Kako misliš da one stvarčice daš tom čoveku, a da mu se ne približiš — nastavila je Minerva glasno da razmišlja, zagrejana od bren-dija. — Uspeti da se nikakav trag za tobom ne vuče, to je umetnost, slatki moj! Ide li to u tvoju lepuškastu glavicu, a? Vidiš, zato sam ti ja potrebna. Jer ja znam kako se to radi. A ti o tome nemaš pojma. Šezdeset prema četrdeset, mače. Ništa drugo ne dolazi u obzir. I, naravno deblji kraj pripada meni. Je li jasno?

Burke je oklevao. Minervini argumenti nisu ostali bez dejstva.

— Ja mogu bez sumnje za to da izvučem sto hiljada — nastavila je dubokim, uverljivim glasom. — U Denveru, San Francisku, nekom drugom gradu. To je četrdeset hiljada krpica za tebe, možeš li to sebi predstaviti? Jedna lepa šipka zlata i to sve dok si udario dlanom o dlan.

Onda se zvonko nasmeja i dodade:

— Naravno, ići ću ti i u drugim stvarima na ruku. Pronaći ću ti mačkice po tvojoj želji. Jednu za jutro, drugu za podne,

treću za veče! Lepe, seksi i uvek rade. Sve će učiniti što ti od njih zatražiš. I nijedna nije kao druga.

— Isuse! — ote se Burkeu.

Njegov glas je jasno govorio da je Minerva gađala pravo u metu. Ona je očigledno iz sve snage podgrevala ono čime je Burkeova mašta bila uglavnom zaokupljena, tako da je mladiću od njenih reči pošla voda na usta.

Stisnuvši usne, Šejn se na trenutak zamislio. Kad bi ovo dvoje ostvarili svoj plan, Vip Brazin ne bi time ništa izgubio, jer se ni na šta nije obavezao braći De Mers pre prijema dragulja. On bi jednostavno naručio novi nakit.

Ako bi Burke i Minerva, te dve hijene, uspele i dijamanti dopali njima u ruke, spao bi Šejn budala. Pred celim svetom važio bi kao preispoljni kreten. Ferdinand i Gustav De Mers sigurno to ne bi shvatili kao šalu. Oni se ne bi smirili dok ga ne bi uhvatili i strpali u zatvor. Zaista ružičasti izgled iza visokog zapadnjaka!

A ne, do toga neće doći, zakune se Šejn sam sebi. Ovom „šarmantnom“ paru takve kombinacije moraju preresti jednom zauvek!

On bezglasno odškrine vrata još malo i uvuče se u prostoriju. Načini tri hitra koraka u stranu i nasloni se leđima o zid.

Prostorija je bila dosta uska. Sem ono dvoje, u njoj nije bilo nikoga. Pribijeni jedno uz drugo, sedeli su za jednim malim stolom. O tavanicu je bila obešena jedna čađava petrolejka obasjavajući scenu nekom sablasnom svetlošću.

Upravo je Burke govorio:

— Nebesa, to zvuči tako primamljivo, da bih ja, ako bih još o tome razmišljao, pomislio da sam na nekoj pozornici! Ti ne možeš sebi predstaviti koliko mi se ovaj grad i sve što uz njega ide smučio. Nadam se samo da ga neću morati još dugo gledati, zajedno sa svom tom kramom koja mi pripada. Pretvoriću imanje u novac, sve, kažem ti, do poslednjeg konjskog repa i otići zauvek odavde.

Burke se toliko uneo u svoje planove da još nije primetio Šejna. Izenada Minerva ispruži ruku i prodrma mladića nimalo nežno.

Burke se naglo vrati u stvarnost. Malim pokretom glave opazi Šejna u svom vidnom polju. Buljio je odjednom u crni otvor njegovog revolvera. I u dva ledena oka, naravno.

Burke Brazil proguta knedlu od muke, ali se ne zbuni. On skoči, rušeći stolicu i sa brzinom upaničene životinje budući gospodar Rozarija jurnu kroz vrata.

Šejn zamahnu revolverom s namerom da ga odmerenim udarcem u potiljak privremeno preseli u carstvo snova.

Ali Minerva je bila brža. Sa okretnošću koju niko ne bi očekivao od dame takvih proporcija, skoči takođe i ustremi se na Šejna.

Visoki zapadnjak imao je osećaj kao da se odjednom nalazi pod ogromnim, mekim dušekom pokopan. Zapevši iz sve snage obema rukama, on uspe da odgurne ženu od sebe. Oblak pudera i zagušljivi miris mošus parfema pomračiše mu svest.

U istom trenutku Burke šmugnu napolje.

Mis Minerva tresne o daščani pod. Nekoliko krokodilskih suza kliznu niz njene obraze. Bujicom psovki obasula je Šejna.

Njegov ledeni pogled fiksirao je drolju koja je siktala na podu. Onda se on saže i pritisne joj cev svog revólvera na slepoočnicu.

— Zatvori gubicu već jednom! Dosta je! — naredi oštro. — Ostavi tvoje bljuvotine za drugu priliku!

Pogledom punim mržnje ošine Minerva Šejna, ali učuta. Onda odjednom zadiže suknju i s mukom pokuša da ustane, što je delovalo krajnje komično. Pred Šejnom se ukazaše njena mlečna bela, debela i deformisana bedra. Pokreti su joj bili smišljeno erotični. Bludnica je očigledno posezala za svojim „najubojitijim” oružjem, kojim je verovatno nekada privlačila bezbrojne oči muškaraca.

Ali Šejn nije osećao ništa sem neizmernog besa prema toj proklesnoj đubretari.

— Bolje bi bilo da si ostala u Čikagu — reče. — A sad ću ti dati jedan dobar savet! Briši odavde što brže možeš. Ja još nisam pucao ni u jednu ženu, ali što se tiče tebe..

— O, nemoj se truditi! Mene nećeš uplašiti. Doći ćeš ti meni na jeste — kevtala je. — Ja imam dosta svojih veza, da ti bude jasno, i takođe dovoljno novca. S njim mogu da kupim svakog ubicu i svakog policajca u Čikagu. Ne, moj mladiću. Tvoji su izgledi jako loši. Sem toga, mogu ti reći da su me ti tvoji kamenčići očarali. Nisu mi potrebni, ali ja ih želim. Zato sam krenula za tobom i onom tvojom početnicom. Prvim vozom iz Čikaga za zapad. I sada sam, kao što vidiš, ovde. I poriču se za to kamenje, a ti besni koliko te je volja. Jer tvoj pogreb je već

pripremljen, ne brini. Onda ću ja preuzeti te lepe dragulje, koji mi toliko znače.

To neprekidno kuljanje reči z njenih ustiju zaprepastilo je Šejna, ali pre nego što je mogao išta da joj odgovori, žena neumorno nastavi:

— Mali misli da ti nosiš kamenje sa sobom. Ako je to tačno, ovamo s njim! Vadi celu kolekciju! I to odmah! To je tvoja jedina šansa. Oslobodi se tog tereta i možeš da se tornjaš. Inače ću odmah pozvati svoje gorile. Pre svih Rufera ...

— Ko je taj? — upita Šejn.

— Najbolji borac nožem širom Amerike. U jednom dvoboju izgubio je oko. Ali čoveku, koji ga je ranio, bilo je to poslednje. Jednim potezom Rufer mu je rasporio trbuh i sa dvadeset koraka razdaljine pogodio ga pravo u srce. Niko ga još nije pobedio i nema nikog ko bi mogao da se suprotstavi Ruferu Klunu.

Šejn nestrpljivo hukne. Ali njena neverovatna i nezaustavljiva jezičavost kao da nije imala granice. Još se nije utišao zvuk njenih poslednjih reči, a već je nastavila:

— Ili da ti predstavim drugog od mladića iz moje čikaške dvorane: Eda Morbira. Njegov specijalitet je da hvata ljude i lomi im vrat. Čas posla. Kao da prelomiš suvu granu. I samo da znaš: on te nosi duboko u svom srcu. Uzalud si mu, tamo, u Kansasu, izbio nekoliko zuba. Kad te se dokopa, niko te neće ponovo sastaviti. Ne brini, nećeš dugo čekati! On je siguran kao smrt.

Šejn se pokrene i htela da ode, ali ona kao da još nije završila s njim:

— On je, naravno, daleko bolji od onog zvekana, što si ga te noći sredio. Morala sam da ga sahranim i s tim cirkusom izgubila sam ceo dan.

To je objašnjavalo zašto je Minerva tako kasno stigla u Rozario.

— Jednog drugog si u Čikagu na peronu sravnio sa zemljom. I za njega sam morala platiti da ga pokupe sa železničke stаницe. Prokletstvo, zbog tebe sam morala da platim jednu dobru gomilu novca grobarima.

Dok se približavao vratima, Šejnu je najzad uspelo da izgovori nekoliko reči:

— Moram vas upozoriti, madam, da mi se maknete s puta. I nemojte mi ga više nikad preprediti, inače — u to budite si-

gurni — imaćete nove izdatke za grobara. Ovaj put za sopstveni pogreb.

— Ah, ostavimo tu temu već jednom — odvrati Minerva u sasvim drugom tonu. — Ionako ova svađa ničemu ne vodi. Mi bismo se, u stvari, mogli i složiti.

Šejn je preneraženo gledao.

Po starom običaju, Čikažanka je odmah pritislula gas do daske:

— A zašto da ne? Ako oba debela Holanđanina, tamo dole, u Čikagu, budu mirovala, što da se čovek muči? Malog Brazina ću pustiti da se nasuče. Mi ćemo dotle iščeznuti bez traga iz ovog kukavnog zapečka. Ja već imam kupca za robu. Podelićemo pola-pola i do viđenja!

Gledao ju je ispitivački. Drži li ta žena njega za budalu? Nije znao šta ona stvarno misli, ali je bilo sigurno da tako rafiniranu i prevrtljivu vešticu još nije sreo.

Zlo je bilo u tome da se on zaista zalepio na njen lepak, ne primećujući da ona, u stvari, svojim neprekidnim brbljanjem želi da dobije u vremenu.

Njegove sumnje su se obistinile odmah. Iznenada je ponovo zazvonilo alarmno zvonce u njegovoj glavi.

On pogleda u stranu.

Kao iz zemlje iznikao, stajao je Rufer Klun u vratima, spreman za skok. Nož mu je zablistao u opruženoj ruci, kao da je hteo odozdo da raspori Šejna. Sečivo zafijuka prema visokom zapadnjaku.

Šejn se izmače. Za dlaku je izbegao smrtonosnom čeliku.

Klun je odmah, čim je ušao, napao. Verovatno je suviše brzao.

U zamahu svoga skoka, jednooki se prosto sručio na Šejna. Vruć zadah viskija zapahnu mu lice.

Šejn uspe u magnovenju da uhvati Kluna za zglob desne ruke. On ga steže sa obe šake. Onda napravi nagli trzaj i u poluokretu osloni se elastično na koleno i povuče protivnikovu ruku, koja je držala nož, preko ramena. Zakon poluge pokazao je svoju snagu.

Rufer Klun polete kroz vazduh i lupi lobanjom o zid. Krik mu se ote iz grla.

Kuća se formalno zatresla.

Svakom drugom bi se od ove Šejnove akcije razbila glava ili iščašila ruka. Ali ne i Minervinom šampionu.

On samo zatrese glavom i skoči ponovo na noge. Uspeo je čak i nož da zadrži u ruci i sad ga podiže visoko, pa snažno baci.

Blistavo sečivo zazuja kroz prostoriju i pogodi — pored Šejna.

Jedan dugi trenutak buljio je Rufer Klun u zapadnjaka zbunjeno. Nije mogao da se oporavi od svog dvostrukog malera.

Tad jurnu, kao da ga đavoli progone kroz vrata i štuče niz ulicu. Odmah ga je progutala tama.

— To prokleta đubre — siktala je Minerva, drhteći od besa, podiže svoju suknju po drugi put i izleti kroz vrata za njim.

Gostioničar, zinuviši od straha, pojavi se sa dve krige piva u dnu sobe.

— Hej — promuca. — I... i ko će sada da plati?

Šejn izvuče srebrni dolar iz džepa i ubaci ga čoveku u kecelju.

Kada je izišao na ulicu, ona je bila prazna. Mis Minerva i njen jednooki posilni odleteli su kao muve

VII

Šejn je stajao u senci rampe za utovar. Delilo ga je samo nekoliko koraka od platforme putničkog vagona, koji je svojevremeno najmio u Čikagu. U unutrašnjosti vagona gorelo je svetlo. Šejn je došao ovamo jer je nameravao da prenoći u jednoj od kabina za spavanje. Sada je video da ga je neko pretekao.

Iznenada se otvoriše vrata i Vip Brazil koraknu napolje. Pojavio se u društvu jednog trbušastog, pokornog stvorenja sa štitnikom za oči i naušnicama.

Bez sumnje — šef stanice. Ovaj Šejnov zaključak bio je potvrđen čim je Brazil otvorio usta:

— Dakle, sve je jasno? Jeste li sve zapamtili, čoveče? Dobro, onda telegrafirajte na nadležno mesto, da sam unajmio specijalni voz i da ću njim putovati za Čikago. Zakupninu plaćam od sutra... ili... do đavola, ne, od večeras. Dakle, od ovog trenutka, voz pripada meni, je li jasno? I vi mi odgovarate za to da više neovlašćeno ne kroči unutra.

— Da, mister Brazil, ja ću lično brinuti o svemu — klimao je pokorno glavom železnički službenik.

— I pobrinite se takođe da lokomotiva sutra tačno na vre-

me bude tu. Nešto pred podne. Ne, možda nešto kasnije. To ću vam još naknadno javiti.

— Da, ser — metanisaio je čovek.

— I pobrinite se takođe da ništa, što je potrebno za put, ne nedostaje — promrmlja Brazin. — Dovoljno pića, stekova i krompira. Pola tuceta boca prvoklasnog preliiva za stekove, jer ja kad jedem meso, hoću da osetim pravi ukus. Ah, da! Palo mi je na pamet još nešto! Nabavite i neke slatkiše. Mogu se dobiti i ovde, u Rozariju. Ako ne, javite u Kansas. Bombone, biskvite i druge stvarčice kojima žene vole da se slave.

Službenik obeća da će sve nabaviti, krećući se polako unatraške, a onda siđe, potrča i nestade u svojoj kancelariji.

Brazin se okrete prema stepeništu vagona. Konstansa Niks izađen a platformu. On pruži ruku da bi joj pomogao da siđe. Šejn ga začu kako govori:

— Svega mi, to je najbolja ideja koju sam ikada imao! Svadbeni put u sopstvenom železničkom vagonu! Nikakve jurnjave i gužve. Niko nas neće uznemiravati niti blejati u nas. Čuj, ako nam se ovo dopadne, nećemo ostati u Čikagu, nego ćemo otputovati dalje na Istok. Posetićemo Njujork i Boston. Onda ćemo odhuktati dole na jug i u povratku posetiti Nju Orlins. Možemo i još koji grad da vidimo. Proživemo jedno sjajno vreme.

Konstansa Niks je ćutala. Izgledala je izmučena i rastrojena.

— Još nešto sam zaboravio — nastavio je Brazin. — Taj mastiljar mora da mi nabavi i sanduk šampanjca. Nije da mi je mnogo prirastao za srce — za pravog muškarca jedino viski dolazi u pitanje — ali taj bućkuriš spada među stvarčice koje čovek na svadbenom putovanju mora da nosi sa sobom. Ostaviću poruku u hotelu. Poslovođa će znati šta ima u skladištu. Onda i leda...

— Molim te! — prekide ga iznenada mlada žena. Njen glas je bio razdražljiv. — Zar se ne bismo mogli odmah nakon venčanja vratiti kući?

— Kako si došla na to? — odgovori Brazin malo preko volje. — To je potpuno nemoguće. Na kraju krajeva ja sam ipak neko u Nju Meksiku. Ljudi će očekivati nešto posebno da se dogodi, kada se ja ponovo ženim i ja ću to da im pružim. Nešto što će moći da razglase na sva zvona i o čemu će pričati godinama. To mi se ranije nije naročito dopadalo, ali sam ću da im pružim. Ti ćeš, devojko, dakle, spakovati svoje stvari i na vre-

me biti spremna za put. Ne brini, sve će biti izvanredno.

Konstansa Niks nije ništa odgovorila. Šejn je ugleda kako stoji opuštenih ruku, izgubljena i zdvojna.

— De, hajde, šta ti je sam odjednom? Kada dobiješ dijamante, o kojima sam ti pričao, nećeš biti tako žalosna — umirivao je Brazil ženu. — Tip, kod koga su dijamanti, izigrava strašnog dasu, ali on će dovoljno brzo biti ovde, kao i svako ko ima posla sa Brazilom. Pošto ću sutra imati vremena... Videćeš, ni deset minuta neće proći, a kopile će isporučiti te stvari pred tvoje noge. Ja sam ti to svečano obećao. Kada budeš stajala pred propovednikom, nosićeš nakit. I svako će znati da je za ženu Vipa Brazilina jedino najbolje i najskuplje dovoljno dobro.

Brazilov glas zvučao je oholo i samouvereno. Ali ispod te sigurnosti kao da se osećao ton nervoze, možda čak straha. Vip Brazil je znao da stari.

Šejn je osetio da je došao trenutak da ode. Ali, oklevao je.

Jedva sto koraka udaljeni stajali su na peronu petorica ili šestorica jahača. Čuo se njihov žagor, koraci i videli užareni vrhovi njihovih cigareta. Očigledno su čekali svoga gazdu.

Konstansa Niks je opet započela:

— Kad bismo još danas mogli da se odvezemo napolje na ranč...

— Devojko, ne uništavaj mi živce. Stići ćeš i tamo dovoljno rano. I moći ćeš sve da urediš kako želiš. Odraću kožu svakome ko ne bude hteo da ispunjava tvoja naređenja — izgovori Brazil nadušak. — Ali sad moram da idem. Moram još mnogo stvari da obavim. Moram s momcima još jedno krdo da doteram na utovar. Transportni vagoni biće ujutru ovde i stoka mora biti tu.

On pomilova ženu i poljubi je u obraz.

— Eto tako — dodade. — Odjahaću o istom trošku do kuće i spakovati par stvari za put. Vratću se sutra popodne oko četiri. Gledaj da dotle budeš spremna, jer neću moći da te čekam.

Brazil je poljubi još jednom. Zatim se okrete i otkorača nekako ukrućeno, mašući rukama kao veslima.

Šejn ugleda bič, koji mu je, kao i obično, visio preko čakšira, sa remenom prebačenim preko desnog ramena. Da li taj

čovjek nosi bič sa sobom i kad legne sa ženom u krevet, razmišljao je zapadnjak.

Jahači se dadoše u oštar galop. Ili je Brazin bio ludak u sedlu, ili je želeo da imponuje svojim pomoćnicima, tek on je u trenu ostao sam samcat na peronu.

Šejn sačeka još trenutak. Onda se oprezno osvrte. Taj Brazin! Iako je činio sve moguće nepodopštine, imao je neku magnetsku privlačnost.

Uvrteo je, naprimer, sebi u glavu da se oženi Konstansom Niks. Jedna preispoljna ludorija po Šejnovom mišljenju. Posebno za čoveka u Brazinovim godinama. To neće izaći na dobro ni za jedno od njih.

Onda ova zavera između Burkea i Minerve Espaj protiv starog. U svakom slučaju, Šejn nije davao ni pišivi cent na to da će im plan uspeti. A Burke neće iz te afere izaći čitave kože.

Najzad i Lilina netrpeljivost prema Konstansi Niks. Brazinova javna izjava da će mladoj ženi što pre napraviti dete i to dete proglasiti za svog jedinog naslednika nije mogla ostati bez dejstva, i još je pojačala Lilino neprijateljstvo prema budućoj maćehi.

U međuvremenu je izišao mesec. Galama, koja je odjekivala iz bordela Dženi Korone, uzimala je sve više maha. Sada je tamo neko otegnuto zavijao kao vuk. Drugi je na brzinu ispraznio šestometni revolver. Jedna žena izlete vičući napolje, pa udari u strašnu dreku.

Šejn se još jednom oprezno osvrte oko sebe. Nikoga nije video nadaleko oko sebe. Visoki zapadnjak se pokrete napred. On pređe preko rampe za utovar i približi se ženi.

Nije ga primetila dok je nije lako dotakao rukom.

Ona se naglo trže i okrete se uplašeno ka njemu.

U odblesku osvetljenog prozora vagona Šejn ugleda njeno blede i uzrujano lice.

— Vratite se nazad u Čikago — prošapće Konstansa. — I ponesite nakit sa sobom. Više ga ne želim... Ostanete li još ovde, to kamenje će postati moja propast.

Iznenaden takvim izlivom osećanja, Šejn nabra obrve. Onda reče oštro:

— Šta vam je učinio Burke Brazin da se toliko plašite od njega?

On je ispitivački gledao mladu ženu. Njene usne zadrhtaše. Iznenada se ona okrete i kao da je svi đavoli gone skoči i potrča preko šina.

Šejn opazi kako iščezava u mraku, u pravcu glavne ulice. Mogao je sa lakoćom da je prati, ali se čuvao svakog kiksa. Morao je da računa na to da bi u jednom napadu histerije mogla ceo grad da digne na noge. Zašto da izlaže glavu opasnosti na ulici u kojoj ga bezbroj opasnosti vreba i vasik čas može neko da ga napadne s leđa?

Odustao je. Ali se zakleo da će se još pozabaviti Konstan- som Niks, samo na jedan prijatniji način. I da će doći još do jednog odgovora koji ga je kopkao. To je sigurno.

Prošlo je sigurno jedan sat dok se Šejn ponovo približio Konstansinoj hotelskoj sobi. Ponovo se sa mačjom spretnošću popeo na krov ramade. Pri svakom koraku zaustavljao se i proveravao sledeći prozor prema kome se približavao. Nije pre- video čak ni sobe iznad njega, na trećem spratu hotela.

Njegovo šuljanje kroz grad, pretežno duž zadnjih strana kuća, prošlo je neopaženo. Nije bilo ni traga od Minerve Espaj i njenog jednog psa-čuvara, Rufera Kluna. Moglo je lako biti da ga upravo sada posmatraju, tačno iznad njega, sa nekog od prozora trećeg sprata, kako se provlači ivicom nastrešnice. Šejn je samo jedno znao: nije mu ove noći uopšte više bilo stalo do susreta sa njima.

I Burke Brazil je mogao odnekud da iznikne iz zemlje. Šejn se nadao da se on noćas, kao i obično, zaglavio kod Dženi Korone. Njemu će docnije posvetiti pažnju. Sada sve zavisi od toga šta će izvući od Konstanse Niks.

Lilina soba bila je u mraku, a prozor pritvoren. Zapadnjak produži dalje.

Prozor Konstansine sobe bio je širom otvoren. Zaveses su se lagano lelujale od noćnog povetarca.

Šejn napregnuto oslušne, onda bešumno uskoči u sobu. Lampa kraj njenog kreveta obasjavala je prostoriju prigušenom svetlošću. Svoje prekrasno telo prekrila je samo plahtom. Šejn joj dodirne rame i nežno je prodrma.

Ništa. Ni uzdah da se otme sa njenih usana. Ni kapcima da trepne. Spavala je olovno teškim snom.

Zapadnjakov pogled skrene ka haljini koja je ležala u podnožju kreveta, nemarno bačena, kao da je i tamo stavljena poslednjom snagom volje.

Na noćnom stočiću primeti čašu za vodu i kraj nje jednu bocu. Tiho zvizne kroz zube, kada je na boci pročitao etiketu: laudanumhloralhidrat. Sredstvo koje obično upotrebe ljudi koji su odlučili da bezbolno prekrate svoj nesrećni život.

Da nije i Konstansa izabrala taj put kako bi rešila sve svoje probleme?

Ne. Boca je još bila čvrsto zapušena. Videlo se da iz nje nedostaje sasvim malo tečnosti, koja se nalazila u čaši. Šejn opipa ženi puls. Bio je normalan i snažan.

On popravi pokrivač, posmatrajući usnulu lepu ženu sa divljenjem. Onda još malo smanji plamen u petrolejki i krene ka prozoru.

Tada primeti siluetu Lile Brazil koja ga je čekala u polutami sobe u kao paučina tankom negližu.

Ona ljutito procedi kroz zube:

— Tako, znači! Opet si se popeo u tuđu hotelsku sobu! Zašto se, za promenu, nisi popeo kod mene?

Oči su joj sevale. Njena tamna spavačica joj se od promaje sasvim priljepila uz vitko telo.

On joj šapatom odgovori:

— To ću tek uraditi. Nema prirodnijeg mesta da provedem noć.

— Dobro — ona ga povuče za ruku. — Onda hajde već jednom! Inače ću se potpuno smrznuti — kao draga Koni.

— Zvuči kao da je ne možeš videti očima.

— Ti se tome čudiš? Ja nemam šta dobro od nje da očekujem. Dosta mi je svega i najrade bi toj mrcini nabila bocu u usta i svu je napumpala tim. Ali ja sam suviše velika kukavica za to — i ona će se šepuriti po ranču kao žena moga oca i mene će odande oterati, pa posle mogu da idem kud me oči vode.

Na trenutak je utonula u duboko razmišljanje, a onda je ponovo povukla Šejna za ruku:

— Pusti to i dodi!

— Kasnije — odupre se Šejn. — Treba još sa Burkeom nešto da sredim. Znaš li možda gde se on smuca?

— Nisam baš sigurna, ali je najverovatnije da se kao zaljubljeni mačak vrti kod one kuće blizu stanice. Džen Korona nije baš mis Minerva, ali za grad kao što je Rozario, sasvim je zadovoljavajuća.

Kad ne bi trebalo da se dočepa Burkea, nikakav drugi razlog ne bi me odveo u posetu Dženi Korona, pomisli Šejn.

On ponovo prošapće Lili:

— Hajde, vrati se sad u svoju sobu. Još ćeš šokirati ceo grad.

— Do đavola sa gradom — frktala je Lila.

— U redu, do đavola s njim — saglasi se Šejn. — Ali sad gledaj pred sebe, inače ćeš mi pasti s krova i polomiti tvoj lepi vratić.

Ona bezvoljno napući nos.

— Dobro. Paziću. Ali nemoj me pustiti da dugo čekam.

Lila zastane pred njenim prozorom. Šejn produži dalje, pa oko ugla kuće. Tamo se spusti i osvrne. Bio je siguran da ga dole u sporednoj ulici niko ne vreba. On je imao šesto čulo koje bi mu obično na vreme proradilo.

I taj alarmni sistem mu je odjednom zazvonio u glavi.

On skoči iza jedne kante i leže, osluškujući. Onda potrča na ulicu.

Odjednom oseti otpozadi jedan strahovit udarac. Noge mu poklekoše, i on se uz užasan bol dočeka na ruke. U istom trenutku skoči ka njemu iz tame jedna prilika. Napali su ga i s leva i zdesna. Prosto su se nacičkali po njemu. Za tren oka su ga tako šcepali da više nije imao nikakve šanse da se odupre.

Onda odjeknu podrugljiv, trijumfujući glas Burke Brazina:

— Tako, a sad ću ja da vodim igru, ti, kopile!

Pesnica, kojoj više nije mogao izbeći, tresnu Šejna posred lica. Zapadnjak oseti kako mu topla tečnost klizi prema bradi.

VIII

Burkeov udarac izazva kod Šejna kratkotrajnu nesvesticu. To mu se inače retko dešavalo. Borio se sa ošamućenošću, jer sad je bilo najvažnije da sačuva hladnokrvnost i svest.

Prikupivši svu snagu, pokuša Šejn da odbaci tipove koji su ga držali i da ščepa Burkea za grkljan. Bezuspešno.

Burkeovi telohranitelji držali su ga tako čvrsto da nije mogao ni da se pomakne. Svaki je ščepao sa obe ruke po jednu Šejnovu mišicu, a svom težinom tela pritiskali su ga za tle. Osećao se stegnut kao u presi.

Pa, ipak, nisu lako izlazili s njim na kraj. Izvijao se i otimaao kao tigar u njihovim šakama.

Jedan od napadača hukne:

— Za božju volju, Lugo, drži ga! Svinja se još otima. Taj ima snage kao grizli!

Drugi se obrati Burkeu:

— Hajdete, patron, dovršite ga. Ali brzo. Ne možemo više da ga držimo!

Burke opsova. On zamahne i htede po drugi put da pogodi Šejna pesnicom u lice. Ali zapadnjak se u poslednjem trenutku izvi. Udarac, bez velike snage udari u rame. Burke ga ljutito udari levicom u trbuh.

Onda se ponovo ustremi prema Šejnovom licu, ali opet neprecizno, te ga udari postrance po glavi, tako da je zapadnjak imao osećaj kao da mu lobanja puca.

Pred njegovim očima zaigraše svetlaci.

Šejn protrese glavom, kao da je hteo da strese crvenu mrežu što mu se navlačila preko očiju.

Odjednom mu strahovit bol sevnu kroz mozak i potpuno ga osvesti.

Burke ga ponovo nemilosrdno udari.

Sada ga je udarao bez prekida, toliko dugo dok se sam nije umorio. Šejn je ležao u prašini, osećajući kao da je sve u njemu izlomljeno.

Burke zastade. Onda mu priđe i grubo mu zavuče ruku u unutrašnji džep kaputa, pa izvuče odande malu kasetu sa nakitom.

Đavolski osmejак zaigra mu na usnama, kad ju je otvorio i ugledao njen blistavi sadržaj.

— Sad ti nije ostalo ni crno pod noktom, a? — rugao se Burke Šejnu. — Hajde, otvori usta. Voleo bih još jednom da čujem kako si ti tako mudar, a ja samo jedan prokleti podnukli početnik. Ali početnik sad ima kamenčiće. Pogledaj ih poslednji

put, jer to je poslednje što ćeš još uopšte u svom životu da vidiš. I kad doputuješ u pakao, ne zaboravi da ću ja uz pomoć tih klikera ludo da proživim na ovom svetu.

Šejn je ćutao. Nije imao na ovu bujicu reči šta da odgovori, a svoj položaj time nije mogao da poboljša.

Ali kako da preokrene svoju bezizglednu situaciju? Mozak mu je grozničavo radio.

Mora da nađe izlaz.

Tako ipak ne želi da umre. Ne ovde, u Nju Meksiku. U uličnoj prašini ovog prokletog gnezda. Od ruke ovog suludog klipana koji ničeg nema u svojoj čupi.

Burke Brazil stavi kutiju u džep. Onda protrlja desnu šaku o levi dlan. Šejn opazi da nosi tesno navučenu kožnu rukavicu, sa namerom da pojača udarac.

— Tako. Približavamo se kraju. Držite ga dobro! — naredi Burke hladno.

Oba razbijača pojačаше stisak svojih pesnica. Sa krajnim naporom držali su zapadnjaka.

Jedan od njih, po imenu Lugo, stenjao je:

— Hajdete, patron! Još će se oteti!

— Dobro — odvrati Burke i spremi se za novi podmukli udarac. Nišaniо je u donji deo zapadnjakovog tela. Udarac je trebalo da ga dokrajči.

U poslednjem trenutku Šejn uspe da napravi mali trzaj, telom, pa ga Burkeova pesnica pogodi u plećku. Tada zapadnjak krikne iz sve snage i opusti se zatvorenih očiju u rukama Burkeovih momaka kao vreća.

To je izgledalo tako neočekivano da su dvojica, koja su ga držala, popadala po njemu. Onda ustadoše i zgledaše se iznenađeno.

Burke je posmatrao Šejna, koji je beživotno i mlitavo visio u njihovim rukama, pa se obrati momcima:

— Pustite ga! To je gotovo. Daleko brže nego što sam mislio. U klipanu više nema duše. Tipična velika mešina, a u njoj ništa...

Burke iznenada zaneme.

Trenutak docnije u trku je spasavao život.

Po njegovom naređenju, oba njegova telohranitelja pustiše Šejna da padne u prašinu. „Dokusureni” zapadnjak skoči brzo

kao duh, uhvati oba iznenađena tipa za vrat i svom snagom im sudari glave.

Jedan od njih izgubi ravnotežu i složi se bez svesti koliko je dug.

Drugi — Lugo — bio je nešto otporniji, mada je i on bio sav uzdrman. Iz njegovih pluća se začu šištanje. Grčevito je pokušavao da se održi na nogama. Njegova pesnica se nesigurno ispružila ka Šejnu. Da bi pojačao svoj udarac, Lugo se duboko sagne i polete glavom, ali pogodi potporni stub ramade.

Cela građevina potresla se kao od zemljotresa. Čovek se sruši kao pokošen.

Istog trenutka poteže Šejn svoj revolver kalibra 44 iz futrole i zavitla drškom.

Ali Burke Brazil je već u paničnom strahu strugnuo odatle. Trčao je u cik-cak duž poprečne ulice i naglo na uglu zgrade okrenuo u glavnu. Još dve ili tri sekunde bio je u Šejnovom vidnom polju. Dovoljno dugo da bi se povukao obarač. Šejn je mogao da pogodi begunca. Ali, kao za pakost, odjednom ga savlada neka slabost. On spusti ruku.

U istom trenutku spopade ga vrtoglavica. On se naže preko ograde ramade. Ulica je igrala pred njegovim očima. Kao iz velike daljine dopirao je do njegove svesti topot kopita. Kroz izmaglicu raspoznavao je priliku, poglelu po vratu konja, koga je nemilosrdno šibala.

Burke, senu kroz Šejnov mozak. Izvukao se i sada odmiče s draguljima.

Stajao je nepomično kao stub od soli.

Osećao je takvu slabost kakva ga nikad ranije nije savladala. Bio je nesiguran. Dovoljan bi bio dodir malim prstom da ga sruši.

Iznenada se kraj njega stvori Lila. Uhvati ga za ruku i prošapće:

— Jesi li povređen? Prokletstvo, zašto me nisi slušao? Zar te nisam upozorila da ti se u svakom trenutku neko može prikrasti s leđa?

Bila je obučena u levis farmerice i crveno-belu kariranu bluzu.

Visoki zapadnjak duboko i teško uzdahne. Tada, kao da je prikupio svu snagu volje, dok mu se ulica ljuljala pred očima, on načini jedan nesigurni korak i odvoji se od ograde.

— Šta misliš, kuda je odjahao Burke — upita Lila. — Daj mi neku orijentaciju, devojčice.

On ne odgovori. Umesto toga prekorači preko ljudi koji su beživotno ležali na tlu. Onda se radoznalo nađe nad njih.

— Te svinje — promrmlja gnevno. — Još davno sam ja rekla da će jednom proći kroz nečije šake. Lugo je, izgleda, mrtav. Niko za njim neće ni suzu pustiti. Svi su mrzeli tu bagru.

Šejn je naglo steže za ruku.

— Nešto sam te pitao — reče.

— Oh, verovatno je strugnuo kući, na ranč — odvrati Lila. — Ljudi u Novom Meksiku prozvali su je Velika Kuća. Moj dom. Moj srećni dom. Ah, sva sreća, koju sam tamo upoznala, stala bi na vrh od igle... — Disala je ubrzano. Onda naglo nastavi:

— To je jedino mesto na kome se oseća sigurnim. Tamo se okolo muvaju i prodaju zjale još dva ili tri njegova plaćenika, koji moraju za njega da vade kestenje iz vatre... Da, skoro sam sigurna da je odjahao na ranč!

— Kako da stignem tamo? Koliko ima do Velike Kuće?

— Zaboga, ti jedva stojiš na nogama! Ne budi lud, ne možeš stići nikud u takvom stanju!

Šejn pojača stisak ruke.

— Govori!

— Dobro. Ranč leži pravo odavde prema zapadu. Udaljen je otprilike dvanaest milja. Ne možeš nikako promašiti. Kuća leži u širokoj, ravnoj dolini, kroz koju protiče jedan potok. Zgrada je jedino uzvišenje između Rozarija i Sangr Piksa.

Šejn se pokrete i počeo da korača prema glavnoj ulici. Odjednom se oseti snažnijim i sposobnim da odlepi nogu od zemlje bez straha da će se pružiti celom dužinom nosom u prašinu.

Lila potrča za njim.

— Za božju volju, nemoj biti tako proketo tvrdoglav! On te je još pre nekoliko minuta pretukao. Zar ti još nije dosta? Kad stigneš tamo, opet ćeš mu dopasti šaka. Ostani ovde! Naći ću za tebe jedno skrovište u kome ćeš biti siguran. Kad se moj

otac vrati, moći ćeš ponovo da pregovaraš s njim o dijamantima. I ako i tada još budeš hteo da sa Burkeom izravnaš račune, sačekaj ovde dok se on opet ne oseti sigurnim i ne dotumara ponovo u grad.

Šejn se s mukom osmehne.

— Plan ti je sasvim loš, lutkice. Ja više nemam dijamante. Oni su kod Burkea. Zbog toga moram još noćas da uhvatim bika za rogove.

— Pusti me da idem s tobom — molila je.

— Ni govora! Ti ostaješ ovde!

— Mogu da ti pokazujem put.

Šejn je bio neumoljiv:

— Vi, Brazini, ste tek prave tvrde glave. Ne, ne mogu te povesti. Burke ne bi ni trenutka oklevao da te sredi, ako bi mu dopala šaka. A ja ne mogu tamo istovremeno da pazim i šta sam činim i šta ti radiš. Bolje da se pozabaviš Lugom i onim drugim!

On nesigurno odgega ulicom.

Ovaj put Lila je konačno odustala od toga da ga prati.

IX

Šejn odveza konja od prečke.

Nabavio ga je u jedinoj štali za iznajmljivanje u gradu. A bio je i siguran da u Rozariju ništa bolje neće ni naći.

Konj je nosio žig „B” u kvadratu. Ima li išta u ovom gradu, pomisli Šejn, što ne nosi oznaku „B”?

Životinja je bila dugonogi, snažni riđan, koji je brzo grabio prema zapadu.

U početku Šejn bi s vremena na vreme podbo konja, često se osvrćući. Nikoga, međutim, nije imao za petama.

Ubistveni bol u lobanji neprekidno ga je mučio. Uporno i podmuklo svrdlao mu je mozgom. Spopadala ga je vrtoglavica. Ponekad mu se činilo da će mu glava jednostavno otpasti s ramena.

Onda je otkrio da bol ostaje u granicama podnošljivog, ako se drži u sedlu nepomično i bez drmanja glavom.

Sve probleme, naravno, time nije rešio. Mrena, koja mu je lebdela pred očima, zabrinjavala ga je, jer je ukazivala na ozbiljnu povredu. U mašti već je video sebe kako se osvrće okolo sa naočarima na nosu. To bi za njega bilo taman kao da su ga pokopali.

I za sve je to mogao da zahvali Burke Brazilu.

Šejn, mršteći se, stisne usne. Biće mu potrebno dosta strpljenja. Ništa zato. On je umeo da čeka. A da će mu nevaljalac dopasti šaka, u to je bio siguran.

Odjednom ugleda u daljini jednu jedva vidljivu svetlu tačkicu izdignutu iznad tla. Nije bilo sumnje! „Velika Kuća” Vida Brazilina ležala je pred njim.

Šejn stade. U istom trenutku dopro je do njegovog uha jedva čujan žubor jednog potoka.

Lodžpul Krik, koji mu je Lila pomenula. Šejn dojah bliže vodi koja je klokotala. Polako i oprezno spusti se iz sedla, dovuče se do obale potoka, plegne po zemlji i poče da zamače glavu u hladnu struju. Dugo je tako ležao. Onda se otkotrlja u stranu.

Gledao je u tamno noćno nebo sa koga su blistale hiljade zvezda. Nije dugo potrajalo i bezbroj svetlaca počeo je da mu titra pred očima.

U raspoloženju bliskom očajanju, sklopi Šejn oči. Sve što se događalo poslednjih časova izađe mu ponovo pred oči. Zatim ga je preplavio umor težak kao olovo.

Visoki zapadnjak utonu u dubok san.

• • •

Bilo je skoro podne sledećeg dana. Jedne taljige na četiri točka, koje je vukla mula, kotrljale su se sporo preko zaravnjene uzvišice pred Velikom Kućom. Meksikanac sa ogromnim sombrerom sedeo je na kočijaškom sedištu, držeći mlitavo uzde u rukama.

Preko tovara na kolima bila je navučena platnena cerada, prekrivena prašinom.

Šejn, koji je ležao na zemlji, mislio je da će mu duša izaći na nos. Stiskao je zube da ne bi jaukao od bola u glavi.

Dugo je ležao na obali potoka, spavajući kao mrtav. Posle toga se, međutim, nije osećao nimalo bolje. Dok je skidao bisage sa ridana, otkrio je u njima komad sušene govedine veličine šake. Dok je žvakao žilave zalogaje, pogled mu je lutao preko prerije koja se miljama unaokolo protezala prema jugu. Kao izumrla, ležala je beskrajna ravnica pred njim. Na ranču se takođe ništa nije micalo. Ali Šejn nije zaboravio Lilinu opomenu da ga tamo čekaju Burkine gorile.

To ga, naravno, nije odvrćalo od namere da proveriti da li se Burke sakrio tu negde na imanju ili nije.

Tako zvana „Velika Kuća” izgledala je u ovom uglu Nju Meksika kao neko strano telo. Imao se utisak da je donesena iz bilo kog grada na Istoku i jednostavno nasađena na ovu uzvišicu. Imala je tri sprata, široku, impozantnu fasadu i bila nakićena sa bezbroj zabata i tornjića.

Bilo je mnogo babica dok se kuća zidala, pomisli Šejn. Tada opazi nekog kako se kreće po verandi. Sa rukom iznad očiju se nervozno vrteo u krug. Možda je to bio Burke, ali Šejn u to nije bio siguran. Razdaljina je bila velika, a baš u tom trenutku Šejnu se ponovo počela navlačiti mrena na oči.

Škripeći i cvileći, taljige su mu se približavale. Šejn se pridžže, uspravi i stade pred životinju koja ih je vukla.

— Hej, stari — upita. — Nosiš vredan tovar?

Meksikanac, neki poguren i ćutljiv stvor, kratko ga i prodorno odmeri. Smedi komadić duvana za žvakanje prolete pored Šejna u prašinu.

— Kako to mislite? — odvrati starac začuđeno. — Nosim ogrev. Za veliku gospodu tamo gore. Ni svemoćni gringo ni njegovi čankloisci ne mogu toliko da se sagnu da ga sami sebi naseku. Svake sedmice dovučem ja po jedan tovar.

Šejn izvuče jednu novčanicu iz džepa, presavije je, pruži je Meksikancu i upita:

— Misliš li da je to dovoljno da me sakriješ pod ceradu svojih kola i nikom posle o tome ne izustiš ni reči?

— Što da ne? — odgovori vozar odobrovoljeno, povlačeći uzde, i zagledavajući novac u šaci. — Čak sam više nego zado-

voljan. Iako nameravaš ovde nekog da počistiš, preporučujem ti mladog gringa sa zmijskim jezikom. Dobre je već davno zaslužilo kuglu.

Šejn se pitao da li u ovom kraju postoji ijedan čovek koji bi za Burkeom pustio suzu. On upita kočijaša:

— Da li bismo mogli da povedemo i mog konja? Biće mi docnije ponovo potreban.

— Nema problema — odvrati Meksikanac. — Iako nosi žig ovih gringosa. Vezaću ga pozadi za kola. Ako me neko nešto pita, pogledaću ga belo i promrmljati da sam ga uz put našao.

Šejn čvrsto priveže životinju i uvuče se pod ceradu.

Vožnja mu se otegla u nedogled.

Najzad čovek promrmlja, ne okrećući glavu:

— Gde da vas ostavim, senjor?

Šejn oprezno povuče ceradu. Bili su već dosta blizu zgrade. Taljige su se upravo kotrljale ispod drvenog luka nad kapijom, na kome je belom bojom bio ispisan znak ranča. Put je vodio direktno prema glavnoj zgradi, a onda se gubio među brojnim barakama i šupama. Iz dimnjaka zgrade za osoblje vijugao je fini dim u metalno-plavo vedro nebo. Iza šupa primeti Šejn velike, ograđene korale.

Pravo pred njima nalazio se glavni ulaz sa impozantnim stepeništem, okruženim širokom, natkrivenom kolonadom.

Mnogo osedlanih konja stajalo je privezano uz prečku desno od ulaza.

Kola su se kotrljala dalje ka kući. Iznenada Šejn otkri nešto važno.

Neko je — verovatno je to bila Lila — počeo na ovom golom, sivosmeđem brežuljku da zasađuje zelenilo. Nekoliko čempresa stajalo je pred kućom. Bili su, međutim, zakržljali. Očigledno ih niko nije zalivao. U sličnom stanju je bila i šimširova živica, izrasla jedva čoveku do pasa.

Šejn pokaza rukom:

— Malo bliže živici, stari!

— Bez brige — prošapta čovek i povuče uzde.

Još uvek se niotkud nije video niko od ljudi. Šejn uze u ruke svoj revolver kalibra 44, munjevito se provuče ispod cerade i spuza se tačno u uski međuprostor između taljiga i živice.

Škripeći, otkloparaše taljige dalje prema kuhinji.

Šejn se sasvim priljubi uz tle i ostade tako nepomičan. Nekoliko minuta je napregnuto osluškivao. Napokon začu zujanje nekoliko insekata nad njim. Zatim do njega dopre nerazgovetno brujanje glasova. Negde blizu vodio se razgovor.

Šejn oprezno otpuza napred. Stigao je do čempresa. Glasovi su postali jači.

Zategnutih živaca kretao se visoki zapadnjak napred, stigao do ograde stepeništa, uspravio se i prebacio preko balustrade.

Iscrpljen od napora, ispruži se on uz široko pročelje zgrade. Prozor pred njim stajao je odškrinut. Šejn se priljubi tik uz njega.

Sada su se čuli pojedinačni i razgovetni glasovi. Nije mogao da veruje svojim ušima! Burke i Lila Brazil!

— ...i ti bi morao biti miš da bi se ovde sakrio — govorila je Lila. — On ti je za petama, Burke. I kad te nađe, pripremi se za sopstvenu sahranu. Biće veselo ako te zvizne po glavi onako kako je opalio Lugoa.

Šejn je naslućivao da ga je ta mala veštica ipak protekle noći izdaleka pratila, a onda dojahala ovamo.

Burke se podrugljivo nasmeja:

— Neka to kopile samo dođe. Dočekaću ga kako mu dolikuje.

Šejn otpuza još korak udesno i oprezno se uspravi. Sad ih je oboje video pred sobom. Sa pucaljkom na kolenima, Burke se protezao na sofi. Lila je nervozno koračala ispred njega tamo-amo.

Šejn je napregnuto ispitivao polutamu koja je vladala u prostoriji i pokušavao da pogledom prodre kroz nju, ali ga očima nisu slušale. Čekao je strpljivo da mu se siva magla pred zenicama malo razredi.

Zapadnjak polako podiže revolver i nanišani na Burke Brazilina. Tada mu se iznenada, na trenutak, sasvim razbistri pogled i on shvati da se u sobi nalazi veliko zidno ogledalo. Ono što je on video od Burkea i Lile bila je samo njihova slika u ogledalu!

Lila iščeze iz njegovog vidnog polja. Ponovo se oglasi Burke:

— Prokletstvo! Dalje šape odatle!

— Ne budi takav. Hoću još malo da gledam.

Lila se ponovo pojavi, stojeći pred ogledalom i noseći dijamantsku ogrlicu na sebi.

— Ona bi morala da pripadne meni.

Gorčina i gnev osećali su se u njenom glasu.

Burke se sarkastično nasmeja.

— Tebi? Jadnoj polutanki? Zar si zaboravila da je tvoja majka došla u Rozario iz meksičkog naselja? I da nije bila ništa više od male faćkalice koja je znala kako da starom zavrti mozak! I šta ti uopšte sebi zamišljaš?

Lila se okrete kao furija i ošinu polubrata pogledom punim mržnje. Ali Burke je neumoljivo nastavio:

— Ti nećeš naslediti ni koliko crno pod noktom, ako baš hoćeš da znaš. Stari je pismeno to i sredio. To leži u jednoj beležničkoj kancelariji u Santa Feu kao njegova oporuka. I znaš li otkada? Tačno od onog dana kada te je zatekao u krevetu sa onim žutokljuncem. Prema tome, neka ti bude jasno da je sve moje.

Burke se kidao od smeha.

— Prokleta visoka cena za malo seksa, zar ne? Sad možeš i u osam sati da budeš kod kuće, sestrice, starom je dosta. Možeš se izdavati i za sveticu. Ništa ti ne pomaže. Da, tako je to. Kad tatica odapne, mali Burke će pokupiti kajmak.

Pošto ona još nije odvrtila ni reči, Burke dodade:

— Bolje danas nego sutra. To proketo iščekivanje ide mi polako na živce.

Najzad je i Lila progovorila. Glas joj je drhtao od besa:

— Ti si nešto zaboravio. Nešto i nekog. Konstansu Niks. Može biti da ću ja ostati kratkih rukava. Ali kad ona dođe i ti ćeš izleteti kroz prozor. Ona ili neka druga devojčura iz belog sveta, isto ti se hvata.

— Neće ona doći, u to budi sigurna — odvrati Burke mirno. — Ja ću otputovati. Imam dovoljno novca sada, kada sam tom prokletom Šejnu oteo dijamante. Ali pre nego što odem, otpevaću našem voljenom ocu jednu kratku pesmicu — i Konstansa Niks će otplivati niz potok.

— Šta ćeš mu reći? — Lila mu se unese u lice. — Kaži, da nisi ti imao nešto s njom? Moglo bi biti. Ti juriš za svakom ženom koja ti se nađe u blizini. Ali ne, sa Koni Niks nisi ušao

u krevet, ti, prljavi mali pacove. Ti je zbog nečeg drugog držiš u rukama. Hajde, pevaj! Šta znaš o njoj?

Iznenada nastalu tišinu poremetio je šum naglih pokreta. Oboje su za trenutak iščezli iz Šejnovog vidnog polja. On začu nekoliko udaraca, praćenih Lilinim krikovima.

Onda se začu njen izbezumljeni glas:

— Nadam se da će Šejn uskoro biti ovde i spraviti te sa zemljom. A ja ću pljunuti na tvoj mrtvački sanduk!

Jedna vrata zaškripaše i začu se škljocanje brave. Burke se ponovo pojavi u ogledalu i baci se na divan. Pucaljku je još uvek držao u ruci. Razvukavši usta u nešto kao osmejak, on pruži ruku za čašom i ispi je.

Diže se vetar. Vreo i suv. Šejn vide vrtlog prašine. Pitao se kako da se dokopa Burkea. Zar će morati kroz glavna vrata? Nije video nijedan drugi način.

Odjednom mula, koja je stajala kraj kuhinjske barake, pusti dug i otegnut urlik. Šejn okrete glavu i napregnuto pogleda u pravcu odakle se čulo njakanje.

On prepozna starog Meksikanca. Sa dva prsta desne ruke pokazivao je na kuću.

U deliću sekunde skotrlja se Šejn sa ograde i priljubi ležečki uz stubove kolonade.

Iza njega se nešto micalo. Neko je koristio drveće kao zaklon. Trčeći od stabla do stabla, približavao se tremu.

Šejn je neodlučno držao revolver u ruci. Šta da radi? Ako nategne oroz, tim zvukom mogao bi upozoriti Burkea. Uz sve to, visoki zapadnjak je još imao teškoća sa vidom i ne bi mogao nasigurno da gađa.

Nepoznati se i dalje primicao. Možda je već otkrio Šejna. Kroz međuprostor između stubova Šejn ugleda jednu hladno-krvnu ubilačku njušku. Sada je već bio kod stepenica, držeći na gotovs svoje oružje. U jednom trenutku on se sasvim otkri Šejnovom pogledu.

Zapadnjak protrese glavom i pritisak u njoj kao da malo popusti. On hitro zadene revolver u džep jakne, zatim otkopča kaiš i otpusti uzicu na bedru. Držao je kaiš kao omču u obe ruke.

Sada je pridošlica bio tačno u njegovoj visini.

Snažno se odbacivši, skoči Šejn preko balustrade.

Šejnov nalet obori mladića s nogu. Još u padu, zapadnjak mu prebaci kaiš preko glave i snažno mu steže grkljan.

Trenutak docnije Šejn već odskoči u stranu. Njegov stisak nije popuštao, a kraj remena bio je u njegovoj ruci.

X

Šejn se prosto pretvorio u pumu. Ali i mladić, koji je očigledno bio jedan iz Burkeove grupe zadužene za vađenje kestinja iz vatre, reagovao je munjevit.

Dok je pokušao da se ispetlja iz omče, njegova ruka sevnu prema koltu za pojasom.

Ipak, Šejn je bio brži od Burkeovog telohranitelja. On uspe ponovo da povuče kraj remena i stegne omču.

Gorila je mahao šakama, pokušavajući da dohvati Šejna po rebrima. Ispustio je kolt i hteo da iskrene ručni zglob zapadnjaku. Paničan strah ogledao mu se u očima. Smrtonosna klešta, međutim, nisu popuštala.

Mladić zari prst u Šejnovu mišicu. Ali to je bio poslednji trzaj.

Kroz nekoliko sekundi zapadnjak primeti kako se šake Burkeovog telohranitelja opuštaju i prsti šire. Drhtaj prođe celim njegovim telom.

Šejn skide kaiš sa beživotnog tala i opaše ga ponovo.

Borba baš nije bila nečujna, ali ju je nadjačalo zviždanje vetra i njakanje mule.

Dobro je da Burke nije ništa čuo!

U svakom slučaju, Šejn nije imao više šta da okleva. Trebalo je prodreti u kuću i posetiti mladog Brazina.

Lagano su prolazile sekunde.

Njegovo šesto čulo mu je signaliziralo opasnost. Alarmno zvonice zazvonilo je u njegovoj glavi.

Ali još nikog nije video.

Čak se i Meksikanac sa svojom mulom izgubio. Nikakvog zvuka unaokolo.

Ipak — nešto nije bilo u redu. Ali šta?

Odgovor je ležao u nečemu ranijem, u nečemu što se već zbilo.

Šejn je grozničavo razmišljao, pokušavajući da otkrije šta je to.

Stoj! To je!

Meksikanac.

On mu nije pokazao jedan prst nego dva!

Dva čoveka su mu bila, znači, za leđima. Ali gde je onda bio drugi?

Možda se on kretao sa druge strane i sada se nalazio negde iza kuće.

Šejn izvuče revolver i počeo da se šulja ka uglu zgrade. Zaustavio se iza poslednjeg čempresa i čekao. Sve dokle mu je pogled dopirao s leve strane zgrade nije otkrio nikoga. Šejn napusti zaklon iza drveta i produži ka zadnjem uglu kuće.

Ni kad je zavio za ugao nije ništa ugledao.

Ali neki šum dopro mu je do uha. Dolazio je sa glavnog ulaza. Lake dvokolice zaustavile su se, škripeći kočnicama.

Iz njih siđe jedna žena. Ona se polako pope uz stepenice.

Do tog trenutka Šejna je vid dobro služio. Iznenada počelo je da mu se ponovo muti pred očima. Još je samo kao kroz maglu video ženinu siluetu, obučenu u svetlozelenu letnju haljinu.

Šejn uzdahne. Morao je dalje. Premesti revolver u drugu ruku i dodirujući desnom zid produžio ka začelju kuće. Tamo je, koliko je on mogao da opazi, bilo sve mirno.

Oslanjajući se leđima o zid, produžio je zapadnjak napred. Stigao je do zadnjeg ulaza i popeo se na stepenik.

Opet je video nešto oštrije. Sada je u njega moglo biti upereno oružje sa nekog od prozora iznad njegove glave, ili iz zgrade preko puta, udaljene otprilike pedesetak metara.

Uostalom, mogli su ga vrebati i iz neke od šupa. Na jednoj od njih bila su odškrinuta vrata. Možda ga smrt vreba iz tame barake?

Ne, zaključio Šejn više intuicijom nego pogledom. To je samo njegova uobrazilja. Sada je, međutim, sasvim blizu čuo šum koji je odmah prestao. Onda ga začu ponovo. Kao da se neko šuljao i pripremao se da ga iznenada zaskoči.

Njegova pažnja se sada koncentrisala samo na tu stranu. Znao je tačno kako napadač sada izgleda: uzdržanog daha, sa uperenom gvožđurijom u ruci, čekao je da se Šejn pojavi iza ugla i da mu onda uputi u susret smrtonosnu kuglu.

Šejn stiže do ugla. Nije se trudio da bude nečujan. Znao je da će, kada se momak, što se pritajio, pojavi, igra mačke i miša biti okončana.

On učini još jedan korak i baci se napred, sagnut.

Željeni efekat iznenađenja je izostao.

Sudeći po Šejnovim nemarnim koracima, napadač je bio uveren da će se ovaj pojaviti uspravan kao jablan, pa je cev revolvera držao u visini u kojoj je očekivao zapadnjakovu glavu. Zato je, iznenađen, oklevao jedan trenutak. A taj trenutak je Šejnu bio dovoljan. On mu ulete glavom u stomak.

Očiju raširenih od straha, momak pade zajedno sa Šejnom. Uхватила ga je panika. Dok mu je donja vilica cvokotala, on pokuša da izvuče kolt. Ali Šejn je već odskočio od tla, zamahnuo iz sve snage desnicom i pogodio gorilu revolverom iza uha.

„Broj dva” prevrte očima. Kao posečno drvo ispruži se po zemlji.

Sledećih nekoliko časova njemu će samo pevati ptičice.

Uklonivši s puta Burkeove pse čuvare, Šejn zaključio da je pravo vreme da se pozabavi i mladim Brazilom.

On krene ponovo ka pročelju zgrade. Uz put baci još jedan pogled unazad i uveri se da gorila još uvek leži nepomično kao proštac.

Velika ulazna vrata stajala su otvorena.

Iznenada začu prigušeni krik jedne žene.

Ne mareći za smrtnu opasnost, on u dugim skokovima pređe stepenište i trem i prelete preko praga.

Nađe se u prostranom holu koji je činio čast kući i imenu Brazilovih. Prostoriju su ispunjavali bezbrojni komadi skupocenog nameštaja. Ogromni prozori otvarali su širok pogled ka severu na divan pejzaž koji je na horizontu oivičavao lanac planinskih vrhova prekrivenih snegom.

Ali Šejn nije posmatrao pejzaž. Njegova pažnja bila je usredsređena na dve osobe u holu.

Video je Konstansu Niks u zagrljaju Burke Brazina.

Burke je čvrsto stiskao. Kao da je sišao s uma, kidao je haljinu sa žene. Mada je znao da se Lila nalazi u kući.

Zelena letnja haljina visila je na Konstansi u parčićima.

Žena se očajno branila. Udarala ga je izmorenim rukama. Burke je, međutim, čvrsto obuhvatio oko nagih ramena.

Šejnu na tren skrene pogled ka sofi gde je ležala Burkeova puška. Burke je bio od nje udaljen bar desetak koraka.

U tom trenutku mladi Brazin ga spazi. On naglo odgurnu Konstansu Niks od sebe. Ona posrnu unazad, pade i udari glavom o pod.

Šejn uperi revolver u Burkea.

— Stoj, tu, ili...

Ali Burke se baci iza stočića kraj sofe i ščepa kutiju sa nakitom. Tada potrča ka jednom od prozora i skoči kroz zatvoreno okno uz prasak stakla. Neozleđen, doskoči na zemlju pred tremom i nestade.

Šejn pride prozoru.

Topot kopita dopre do njega. Burke se vinuo na jednog konja koji je stajao vezan blizu kuće i nagnao ga u trk.

Sve se dogodilo u deliću sekunde. Suviše brzo da bi jedini otposlati metak pogodio Burkea i sprečio ga u bekstvu. Onda se odjednom cela prostorija počeo vrteti pred Šejnovim očima. Bol je sa novom snagom počeo da hara njegovom glavom. Osećao se kao da će se svakog trenutka srušiti. Onda opazi na stočiću blizu sofe poslužavnik s pićem. Dohvati jednu bocu i prisloni njen grlić na usta. Povučne snažan gutljaj. Uzalud. Nije se osećao nimalo bolje.

Ponovo se okrete ka Konstansi Niks.

Ljutito promrmlja:

— Zar zaista niste umeli ništa bolje da smislite nego da dođete ovamo?

Nije se ni pomakla da pokrije svoju nagotu pred njim. Samo je prošaptala:

— Nadala sam se da ću ovde sresti Vipa.

— I naterati ga da poklekne i bez svadbenog putovanja da vas dovede ravno ovamo. Je li tako?

— Da. Ne mogu da putujem s njim. Tamo, kud bi on pre svega želeo da ide, poznaje me suviše ljudi. Otkrio bi kakvim sam se poslom jednom bavila. Pre svega u Nju Orlinsu, gde me je Burke i video. Time me je i ucenjivao. Ako mu ne bih učinila po volji, ispričao bi sve svom ocu.

Na stočiću je stajao i tanjir sa hladnim pečenjem. Šejn uze komad i počeo da jede, dok mu je žena pričala svoju istoriju.

Ona kao da uopšte nije nameravala da sakrije svoju golotinju. A i Šejnu kao da je to postalo sasvim svedjedno. Suviše mnogo ljudi ju je već videlo голу.

Zapadnjak ju je slušao sa pola uha. Nije to bila naročito originalna priča. Očekivao je nešto posebno. Ali žena je očigledno morala nekom da otvori dušu.

Njena mati bila je čuvena lepotica dole, na Jugu. Mnogi su oko nje obletali. Onda se zaljubila i udala. Konstansin otac bio je kockar i za kratko vreme spiskao je novac svoje žene na pokeru i kladeći se na pogrešne konje. Na kraju je prosvirao sebi kuglu kroz glavu.

Mati joj se propila i sav teret pao je na Konstansu. Ali ona nije znala ničim da zaradi novac i nije joj preostalo drugo nego da izlazi s muškarcima i na taj način plaća majčine dugove. Kada joj je mati umrla, Konstansa je otišla u jednu „kuću“ u Nju Orlinsu.

— Bio je to etablisman madam Fosbej na Pikok aleji. Bila sam zvezda u ponoćnom šou devojaka. Ogrnuta samo jednim providnim ogrtačem, — pričala je Konstansa. — Burke je bio jednom tamo. Odmah mi je prišao, a ja sam mislila da ću moći da ga zadržim, ja, glupa guska. A posle...

Šejn zevnu. Sve mu to posta užasno dosadno. Voleo bi kad bi mu popustio pritisak u glavi. Moraću da krenem u poteru za Burkeom, pomisli. Tada mu se ponovo navuče magla preko očiju. Silio se da bude strpljiv.

↳ Konstansa je nastavljala:

— Uštedela sam nešto novca i napustila madam Fosbej, tražeći novi život. Otišla sam na Zapad, sreća Vipa Brazina u Denveru i izgledalo mi je da su svi moji snovi na putu da se ostvare.

Šejn više nije sumnjao da će Burke hteti s njom da izravna račune. Taj đavo neće oklevati ni da pred celim svetom učini svog oca smešnim. A Konstansa će se morati vratiti odakle je i došla.

Osećao se kao na žeravici. Sa svakim minutom koji ovde bude dalje proveo, smanjuje se šansa da se dočepa Burkea. Ali veo preko njegovih očiju nije se razilazio.

On nesigurno koraknu ka izlaznim vratima.

U istom trenutku u dnu velikog hola zaškripaše druga vrata. Jedna snažna prilika pojavi se u njihovom okviru. Čak i njen obris bio je dovoljan da je Šejn prepozna.

Glas Vipa Brazina cepteo je od besa:

— Grom i pakao! U mojoj rođenoj kući...

Ošine pogledom zapadnjaka i zastade užasnut pred polugolom ženom, koju je ovog dana nameravao da učini svojom suprugom.

On zavrte glavom.

— Prošle noći si kod nje ušao kroz hotelski prozor, a sada...

Isprepleteni kožni remen teškog biča zavijuga se po podu. Onda prasak jači od pucnja revolvera odjeknu prostorijom i vrh biča polete ka Šejnovom licu.

XI

Bič bi ošinio Šejna tačno po očima da visoki zapadnjak nije munjevitim pokretom leveice skrenuo vijugavi remen u stranu. Kraj biča imao je probojnu moć taneta i na pregibu između Šejnovog palca i kažiprsta pojavi se široka crvena pruga.

Zamhnuvši ponovo, stari je siktao, crven od uzbuđenja:

— Ti, đubre nad đubradima! Iseći ću te na rezance!

Šejn se više instiktivno nego svesno branio. Još uvek nije mogao Brazina jasno da vidi.

On začu fijuk biča i pomače naglo glavu u stranu. Oseti bol u zatiljku.

Korak po korak, uzmicao je on kroz vrata napolje. Nemilomrdno vitlajući bičem, išao je Brazil za njim, mimo žene koja je jaukala na podu i obema rukama prekrila lice.

Stari ošine Konstansu Niks uništavajućim pogledom. Oči su mu zlokobno zasvetlucale.

Šejn je sišao niz stepenice kada je Brazil stigao do vrata.

Ovde, na suncu, gde mu smenjivanje svetlosti i senke nije toliko smetalo, kao u velikom holu, nadao se Šejn da će bolje razaznati svog progonitelja. Nameravao je da mu onda pošalje koji metak pod pete i tako ga smiri.

Njegova računica je, međutim, bila pogrešna. Sve je bilo još gore. Sve oko sebe, pa i Brazina počeo je da vidi dvostruko.

Brzim krupnim koracima svojih ukrućenih nogu približavao se rančer Šejnu, režući podrugljivo:

— Trči samo, protuval Nećeš mi izmaći. Još se nije rodio momak koji bi utekao mom biču.

Čulo se njegovo teško disanje. Šejn vide dva, pa tri Brazina kako prema njemu zamahuju bičem. Nekoliko remenova zafijukaše kroz vazduh. On ponovo podiže ruku. Kožna zmija preseče mu jaknu i košulju.

Zapadnjak shvati da ovako dalje neće moći da se odupire, niti da zaustavi zahuktalog stočnog barona.

Brazil ponovo povuče bič.

Bio je to trenutak koji je čekao Šejn.

On stisne zube i steže rukama glavu koliko je jače mogao. Osećao je kao da probija sopstveni mozak nekom gvozdenom iglom.

Rešio je, međutim, sve da pretrpi, samo da na trenutak progleda.

Imao je sreće.

Odjednom je Brazil stajao pred njim jasno ocrtan na sunčevoj svetlosti, uzdignutih ramena i lica izobličienog od besa.

Šejn vide kako se Brazilu penje krv u lice. Ličio je na prezreli paradajz, koji će svakog časa otpasti sa peteljke.

Brazil je huktao:

— Ti možeš biti lukav koliko hoćeš, kopile jedno, ali ovaj put ti neće pomoći nikakvi trikovi! Još ćeš se itekako pokajati što si mi se isprečio na putu.

On podiže desnu ruku. Šejn vide kako je čovek svu snagu svog mišićavog tela uneo u taj udarac. Tada njegova ruka polete munjevito napred pa nazad. Neverovatnom brzinom sevnu remen prema zapadnjaku.

Gledajući kroz uske proreze kapaka, Šejn ispruži ruku i vešto i snažno uhvati remen biča u letu.

Brazin pokuša da naglim trzajem oslobodi bič. Bez uspeha. Naprotiv. Šejn uspe da omota remen oko zglavka ruke i, ne popuštajući, privlačio je Brazina zajedno sa bičem sve bliže k sebi.

Vip Brazin je bio crven kao rak. Žile na čelu nabrekle su mu kao konopci. Oči su htele da mu iskoče iz duplji.

Onda zapadnjak izvuče revolver.

U istom trenutku, međutim, Šejn oseti ponovo kako mu krv tutnji u glavi. Laka izmaglica ponovo mu se navuče preko očiju. Brazin je počeo pred njim da pleše i da se udvostručuje.

Bila bi mu potrebna dva metka da bi pogodio svog protivnika. Oba Brazina su se čas rastezala, čas stapala pred njegovim očima kao harmonika. Oseti kako popušta zategnutost remena biča. Onda začu kako neko hoda po tlu.

Vip Brazin poklekne u prašinu dvorišta. Jednom rukom se odupro o tle, dok je drugom snažno stezao grudi. Disao je plitko i isprekidano. Šum koji je ličio na grebanje čuo se u tišini vrelog letnjeg popodneva.

Jedna žena uplašeno kriknu.

Lila Brazin dolete preko stepeništa, stade između dvojice muškaraca i nagne se nad ocem.

Spavačica je lelujala oko njenog tela. Izgleda da je došla pravo iz kupatila.

Šejn je i nju video dvostruko. U nekoj drukčijoj situaciji on bi možda uživao u tom prizoru.

Lila upita oca:

— Šta ti je? Kad si tako iznenada posrnuo, pomislila sam...

Stari je buljio u nju, nemoćno klimajući glavom. Usne su mu se rasklopile, ali nikakav glas nije prošao između njih.

— To je srce — objasni Šejn. — Iz časa u čas on je bio sve crveniji u licu. Možda mu se to i ranije češće događalo. U svakom slučaju, budi sigurna da će se to ponoviti.

Sa jednom, za njegov temperament neshvatljivom tromošću, Brazil uz krajnje napore prevali preko otežalog jezika:

— Svega mi, to ćemo još da pričekamo.

Šejn ne oseti ni trunku sažaljenja. Taj Vip Brazil, sa srcem koje je naočigled popuštale, sve mu to više nije bilo vredno pažnje. On se okrete Lili:

— Drži ga podalje od mene. Pun mi je nos i njegovog biča i njegovog brbljanja.

Devojka ga pogleda svojim krupnim očima, a onda obori glavu. Onda skrenu pogled ponovo na oca. Njene usne se prezrivo skupiše. Lice joj je prelio izraz zadovoljstva što je prvi put u svom životu doživela da ga vidi klonulog i bespomoćnog. Onda podiže pogled ka verandi „Velike kuće”. Nozdrve joj se raširiše od gneva.

Konstansa Niks stajala je nepomično na najgornjoj stepenici, prekrivši rukama gole grudi. Čutke i bezosećajno posmatrala je trojku pod svojim nogama.

I nehotice morao je Šejn da uporedi ove dve žene, pri čemu je plavokosa Konstansa sa svojom snežnobelom kožom ličila na ustreljenu pticu pred tamnoputom, egzotičnom Lilom. Žena sa kojom se može zabaviti prema ženi sa kojom se može provesti život.

Nije mu bilo do opredeljivanja. O tome će razmisliti kasnije. Užasan bol u glavi, koji se ponovo pojačao, podsetio ga je da trenutno ima važnijih problema od žena.

On ponovo pogleda Lilu.

— Ja ću sada odjahati — reče. — I potruđi se, molim te, da me niko ne prati, jer mi ta nevolja na vratu sad nije potrebna.

— Budi bez brige — odvrati Lila. — Ovde trenutno nema nikog osim kuvara, jednog Kineza. Čekaj! Tu negde mora da se muvaju još dvojica Burkeovih gorila. Ako oni...

Ona se trže. Jedan od dvojice bandita virio je između čempresa. Ispružen i bez svesti.

Šejn uperi prst u njega:

— To je jedan. Drugi leži iza kuće. U istom položaju kao i njegov kompanjon.

Lila okrete glavu. Jedan od Brazilovih momaka više ili manje, to ju je ostavljalo hladnom.

Šejn se uputi ka prečki za vezivanje konja, gde je stajao njegov riđan. Za njim su ostale žene, čije su haljine lelujale na vetru i Vip Brazil, još na kolenima, iskrenute glave kao da osluškuje glas crne žene sa kosom u rukama.

Trebalo se popeti na konja. Imao je osećaj da će mu se glava svakog trenutka rasprsnuti. Pred očima mu je bilo crveno. Vrto-
glavica ga je vukla ka tlu.

Zapadnjak uhvati uzde svog konja i sa ogromnim samosavladi-
vanjem uspe da se uspuza u sedlo. Onda potapše konja po vratu i krene ka putu koji je od Brazilove kuće vodio u pravcu Rozarija.

Iza velike kapije sa znakom Brazilovog ranča čekala su ga kola za prevoz ogreva. Vozač ga opazi i promrmlja:

— Mnogo sreće, senjor. A ono što tražite, to ćete još naći.

U to možeš biti siguran, pomisli Šejn i reče:

— I ja tebi želim sve najbolje. I... hvala ti za to što si mi pomogao.

On klimne prijateljski glavom i projaha pored čoveka koji mu je možda spasio život. Stegnuvši zube, držeći se čvrsto u sedlu, Šejn pognu po vratu riđana i krenu ravnicom koja je ležala između njega i grada.

Bila je nedelja. Još je ostalo dosta do svitanja. U glavnoj ulici stajalo je još samo nekoliko konja kraj prečki za vezivanje pred krčmama. Čak i u Dženi Koroninom bordelu se utišala galama. Samo još tu i tamo čuli su se pojedinačni krici ili pri-
gušeni smeh. Grad je spavao.

U krčmama su gostioničari sklanjali i prali čaše za posled-
njim gostima i zaključavali vrata.

Kada je Šejn stigao do ulaza u grad, on se uspravi u sedlu i pljesne riđana po sapima. Životinja ubrza hod.

Gde god bi mu pao pogled, svuda je bila tišina. Duž glavne ulice vladao je mir.

Neko vreme je pažljivo posmatrao Hotel Brazil.

Njegov dolazak ostao je nezapažen.

Od Burkea ni traga ni glasa.

Nisu se pokazivali ni Minerva Espaj niti njen jednooki ubica.

Lila je imala pravo, zaključiti zapadnjak. Izgledalo je kao da mu je u ovom šugavom gradu sreća definitivno okrenula leđa.

Gde se Burke mogao zavući? Svugde. Uostalom, ništa mu nije garantovalo da je mladi Brapin uopšte dojahao u Rozario.

Možda je, nagađao je Šejn, ipak došao da sa debelom vešticom iz Čikaga dovrši posao.

Sva zemlja unaokolo pripadala je Brazilovima. Bilo je, dakle, stotinu mesta na kojima se Burke mogao sakriti. Lakše bi bilo naći iglu u plastu sena. Mogao ga je tražiti godinu dana.

Potonuo u misli, prilično obeshrabren, zaustavio se Šejn pred malim restoranom u meksikanskoj četvrti.

Prsata vlasnica ispusti tihi krik kad ugleda visokog zapadnjaka kako ulazi na vrata. Šejn se stropošta u prvu stolicu na koju je naišao. Podbočivši se rukama o sto, stezao je glavu dlanovima. Bol u lobanji ga je još uvek mučio.

Dok je tražio jaku kafu, ženin pogled je klizio po njegovoj zgrčenoj spodobi.

— Nešto vam nije u redu s očima? — upita ga zabrinuto.

— Sam sam čabrirao — odvrati Šejn. — Prošle noći. Glava mi je nastradala i sad kao da u njoj zuji ceo pčelinjak.

— Jadniče — prošapće žena i pomiluje ga po obrazu. — Imam jedan krevet tu, dole. Odmah tamo, u sobi. Iza onih vrata. Mala sobica sa jednim jedinim krevetom. Budi bez brige. Ovde nema nikoga i niko te tamo neće naći. Doći ću i paziću na tebe, čim zaključam lokal. Hodi, pokazaću ti je!

Šejn je morao da se osmehne, uprkos tome što ga je mučio nepodnošljiv bol:

— Prošle noći poverovao sam da si udata. Znači da sam bio u zabludi?

— Nisi. Ali on se bavi borbom petlova i sad je u jednom selu dvadesetak kilometara južno oдавде. Otišao je na dva-tri dana. Ranije se neće oteti ženama i piću.

— Ti si zlatna — reče Šejn. — Ništa više ne bih želeo nego da spavam u tvom krevetu. Ali moram da doznam nešto što ne trpi odlaganje. Ja sam nekome za petama i morao bih da znam da li je u gradu. Mislim na sina Vipa Brazina. Možeš li mi pomoći?

Ona ga ispitivački pogleda. Onda odgovori:

— Možda. Čekaj me ovde!

Skide svoj šal sa vešalice i ogrne se. Jedan kraj prebací preko ramena, prekrivši njime nos i lice. Onda izađe.

U međuvremenu Šejn je ispio kafu i počeo je da razmišlja šta će da radi kad se ona vrati. Da li će zaista morati s njom u krevet?

Vreme je sporo prolazilo. Nakon pola sata pojavi se žena, skide šal i obesi ga ponovo na kuku. Pogleda Šejna i zatresu odrečno glavom:

— Ako je došao u grad, onda je to učinio krišom. Niko od mojih zemljaka nije ga primetio.

Šejn duboko uzdahne. Morao je da ustane, ali mu je bilo teško da se digne sa stolice. Telo mu je čeznulo za odmorom i nije mu se izlazilo odavde. Omamljivali su ga i izgled žene i njeno toplo telo nagnuto nad njim.

Ipak ustade. Položi novac na sto i reče:

— Hvala ti na svemu. Reci mi kako se zoveš, slatka. Hteo bih da te se sećam.

— Gvadalupa — prošapće Meksikanka. Senka tuge prelete joj preko očiju dok je stajala kraj stola. — Nemoj mi reći zbogom — prošapta.

— Zaista bih voleo da ostanem s tobom. Ili da ponovo dođem. Ali — ko zna — nikad se ne može reći šta će se dogoditi.

— Dovoljno sam naiyna da verujem da ćeš se opet vratiti — drhtao je ženin glas. Onda dodade: — Da, ima još nešto što će te zanimati. Vip Brazil je upravo stigao u Rozario. S njim su dve žene. Odvezao se do vagona koji stoji na stanici. Sada su tamo.

— Oho! — uzvikne Šejn iznenađeno.

— Je li to važno za tebe?

— Možda. U svakom slučaju moram da ih posetim. Da li je još neko s njima?

— Ne. Videla sam samo Brazina i obe žene. Jedna je njegova kćerka, a druga ima kožu belu kao mleko i kosu boje zrelog žita. Vip je jednom stanovao s njom u hotelu. Pričali su da će je venčati.

Šta to treba da znači? Brazil je došao u Rozario! Možda ga goni?

Ali Lila i Konstansa su sa njim. Zašto?

Ili je Vipov dolazak u vezi sa Burkeovim skrivanjem u gradu?

Šejn pođe. Gvadalupe ga uhvati za ruku:

— Čekaj! Još je neko otišao na stanicu. Jedna žena. Od iste sorte kao Dženi Korona.

Šejn bez oklevanja otvori vrata i pojuri u tamu. Još se nije razdanilo.

Išao je prema stanici. To je bila novost! Vip Brazil se sreo u privatnom vagonu sa Minervom Espaj. Šta traže Lila i Konstansa pri takvom razgovoru?

XII

Prozori vagona bili su osvetljeni.

Sa svoje osmatračnice iz magacina za utovar imao je Šejn dobar pogled na unutrašnjost vagona. Jedan prozor je bio dopola spušten, a žaluzine dignute.

Vip Brazil je sedeo ispruženih nogu u jednoj od kožnih fotelja. Lice mu više nije bilo crveno, nego upalo i sivo.

U drugoj fotelji sedela je Konstansa Niks, zgrčenih ramena i pognute glave. Još uvek je bila u svetlozelenoj haljini, koju je Burke kidao s nje. Mora da je samo na brzinu prišla dronjak za dronjak. Sa njenog lica iščezla je sva boja.

Dakle, tako stoje stvari! — čuo se Brazilov glas. — Voz je plaćen do Čikaga. Ustupam vam ga, madam, da ga koristite. Za to zahtevam samo jednu protivuslugu.

Stari pokaza rukom na Konstansu Niks.

— Ona ide sa vama. U vašu kuću na Prerijskoj aveniji. Tamo će biti ponovo u struci. I pritegnite drolju tako da prokune majčino mleko.

— To se samo po sebi razume, mister Brazil — oglasi se Minerva Espaj. Ona se posadila na divan na kome je, kada su

dolazili iz Čikaga, spavao Burke. Ličila je Šejnu na nakostrešenog žutog papagaja, koji je, lenj i proždrljiv, čučao na svojoj prečki. Žena se trudila da umiri rančera: — Vi možete sve mirno meni prepustiti. Nebesa, to je zaista velikodušno od vas... privatni vagon za Čikago...

Konstansa Niks je sve vreme sedela nepomično u svojoj fotelji. Šejn se pitao da li je ona shvatila ijednu reč od celog ovog razgovora. Izgledala je potpuno odsutna duhom.

— Sve će biti učinjeno po vašoj volji — dodala je Minerva najuslužnije.

Šejn stisne usne. On nije osećao nikakvo sažaljenje prema Konstansi Niks, koja se po njegovom mišljenju, potpuno glupo postavila u celoj toj priči. Ona je htela na brzinu da uhvati jednog starog čoveka. Vip Brazin, naprotiv, očigledno nije bio janje za klanje. Ali ono što je on učinio izazvalo je u Šejnu gađenje. Prvo je otišao sa lutkom u krevet, izigravao zaljubljenog i hteo da je oženi. Onda je otkrio tamniju stranu njene biografije i sebično i hladno je odbacio. I ne samo to. On joj je namenio paklenu sudbinu. To đubre od čoveka zaslužio je u svojoj samoživosti kuglu među oči. Ah, šta, to bi bilo još isuviše fino za njega.

U daljini se začu pisak lokomotive.

Šejn okrete glavu. Ali u tami se još ništa nije raspoznavalo.

— Čujte, ja znam nešto bolje nego da je na kraju jednostavno izbacim napolje — poče Minerva žustro. — Tu i tamo priređujem ja borbe žena u ringu. Onu koja izgubi šaljem prvim parobrodom za Nju Orlins. I ja sam sigurna da će i ova ubrzo stići tamo, gde će završiti karijeru u luci.

Minerva Espaj se očigledno naslađivala ovom vizijom devojčine sudbine. Njene oči su divlje svetlucale. Konstansa Niks gledala je bespomoćno pred sebe.

Iznenada nastade neko komešanje u vagonu. Šejn vide talasanje jedne haljine boje žada. Bila je to Lila, koja je nervozno koračala tamo-amo. Najzad stade pred oca podbočivši ruke. — Ja mislim da je sad dosta! — hukne ljutito. — Zbog svojih povređenih osećanja ne moraš je dokrajčiti kao pacova. Pusti je konačno na miru!

— Šta ja sa tom flintom radim, to se tebe ne tiče — zareža Brazin. — Vрати se u svoju stolicu i umukni. Nikog ne interesuje tvoje mišljenje.

— To već dugo znam. A znam, takođe, da tebe od tvoje namere nikad niko i ništa nije moglo odvratiti. Ali jedno moraš da znaš. Ne želim ni trenutka više da budem sa tom... — Ona ispruži prst prema Minervi. — ...sa tom hijenom u istoj prostoriji ni da udišem isti vazduh.

Minerva poskoči kao oparena. Lilin pogled je sevao. Izgledalo je kao da će svakog trenutka na licu mesta da dokrajči žutu vešticu.

Vip Brazin stade među njih.

— Rekao sam ti da zatvoriš svoja prljava usta. — Ščepao je rukama naslon stolice i izgledalo je kao da će svakog trenutka da je zavitla prema kćeri.

— Ne pada mi na pamet — vikala je Lila. — Zar si prešao preko toga što sam ti ispričala o ovoj masnoj stenici? — Lila ponovo uperi prst u Minervu. — Ja znam zašto je ona došla u Rozario. Htela je da se dokopa dijamanta, koji su bili kod Burkea. I iskoristiće prvu priliku da to i učini.

Brazin je slušao skamenjenog lica. Onda se sruši nazad u fotelju, kao da ga je sve ovo do kraja iscrpilo. Brada mu je klonula na grudi.

Minerva nije na to obraćala pažnju. Ona je siktala na Lilu:

— Ni govora, srce moje! Nije mi to bilo ni na kraj pameti! Jeste da me je u prvom trenutku prizor zasenio i da sam poževela da imam to kamenje, ali ja se sa tvojim bratom nisam ništa dogovarala. Ja se vraćam u Čikago. Može on da zadrži to kamenje i da ga se sit nagleda...

Odjednom Šejn shvati da sve vreme čitavu ovu scenu vidi čisto i jasno. Veo ispred očiju mu je iščezao. Čak mu se i bol u glavi dosta stišao.

On je opipa. Možda je toj proklesoj nezgodi došao kraj? Duboko uzdahnu vazduh. Osećao se kao oslobođen neke strašne more.

Lilin glas dopre do njega:

— Burkea možeš da zadržiš! Ali dragulji mu ne pripadaju kao ni tebi. On je običan lopov, koji je pobegao s nakitom. A ti nisi ništa bolja od njega. Naprotiv. Ti ne bi ni okom trepnula da smakneš sve od reda, samo kad bi na taj način mogla da se dokopaš dijamanta.

Iznenada odjeknu pucanj kroz noć.

Blizu Šejnovog skrovišta, kraj rampe za utovar.

Očigledno se ovo čulo i u vagonu. Čak je i Brazil podigao glavu. Samo se Konstansa Niks nije makla.

Šejn je osluškivao kroz tamu. Jedno vreme je bila tišina. Onda se začuše uzvici i smeh iza njega. Jedna žena je kreštalala. Galama je dopirala iz pravca bordela.

U vagonu se ponovo začuo Brazilov glas:

— Kod Dženi Korone se izgleda opet čupaju za kose... — On ućuta i ponovo se zgrči.

— Za božju volju, pusti nas da odemo oдавде! — drmalala je Lila oca. Ali on se sve dublje zavaljivao u svoje sedište. Vip Brazil se izgleda približavao svom kraju.

Bilo je krajnje vreme da napusti rampu za utovar i ubrza tok događaja, zaključio Šejn. Još nije stvorio neki jasan plan. Ali jedno je znao: ono kroz šta sad prolazi Konstansa, stotruko će naplatiti starom.

Ponovo se začu pisak lokomotive. U međuvremenu ona se dosta približila. Njene svetiljke obasjavale su šine.

Očigledno je pisak lokomotive dopro i do Brazilove svesti. On umorno podiže glavu:

— Čim mašina bude zakačena za vagone, krenućemo.

Šejn je bez oklevanja morao da stupi u akciju. Ali nije smeo da napravi nijednu grešku.

Neko je bio u blizini. Šejn prepozna šum koraka. Neka senka je promakla na drugom kraju rampe. U elastičnim skokovima kretala se prema vagonu.

Šejn nećujno napusti svoju osmatračnicu i počeo da se šunja za jedva vidljivom prilikom.

U tom trenutku lokomotiva je, dahćući i pišteći, ušla u stanicu.

Odjednom nastade mrtva tišina. Šejn je upravo stajao na mestu gde je prvi put ugledao senku čoveka. Čekao je napregnuto u tami.

Glasan korak začu se po tucaniku koloseka.

— Hej — začu se Burkeov glas. — Jesi li to ti, Rufe?

Duboki bas odgovori:

— Dabome. Dođi konačno ovamo i reci mi šta je sa kamenjem. Imaš li ga?

— Naravno da ga imam — prsio se Burke. — Ja što obećam, to i uradim!

— Dobro — promrmlja Rufer Klun. — Još uvek sedimo na vrućem ugljevju. Mis Minerva Espaj je postavila ceo grad na glavu da bi te pronašla.

— Samo bez lažne panike — odseče Burke. — Čekao sam u podrumu kod Dženi Korone dok nije pao mrak. U međuvremenu morao sam da napišem starom jedno pismo i da mu malo otvorim oči. Sad sam spreman za put. Gledaću da između mene i onog prokletog Šejna bude što više milja.

— Do đavola i s njim — hukne Klun. — Samo da mi još jednom padne šaka, ja bih mu već pokazao.

— Onda neka se tebi približi. Meni je svega dosta, a ti ako hoćeš... ti mu pokaži.

Klun se kočoperio:

— Hajde, opipaj moje mišiće. Ništa takvo u životu nisi video.

Šejn oprezno zađe za ugao magacina. Bio je u dubokoj senci. Bacač noževa i Burke bili su sada udaljeni od njega otprilike trideset koraka. Svetlost iz vagona padala je po njima. Začu Klunov glas:

— Tako, mladiću, a sad daj da vidim!

— Slušaj — odvrati Burke — zar ne bi bilo bolje da sačekamo i mis Minervu?

— Ne dolazi u obzir — odbi Klun. — Sve što o tom kamenju znam, znam po čuvenju. Zar sam se zato lomatao po Čikagu i napravio ovaj opasan put do ove smrdljive kace u Nju Meksiku, da nikad taj nakit i ne vidim. Ne, sad mi je svega dosta, momče. Na sunce s njim!

Burke mu opet nešto odgovori, ali Šejn nije razumeo reči. Verovatno je objašnjavao da je suviše tamno i da ništa neće videti.

Ali Klun se nije dao nagovoriti:

— Ovde je dovoljno svetlo. A ja s jednim okom vidim bolje nego drugi s dva. Dosta već s tim prokletim izgovorima! Izvadi već jednom tu kutiju i otvori je. Hoću konačno da znam da li zaista imaš te kamenčiće.

Šejnu je bilo jasno šta ta protuva smeru. Držao je prst na obaraču, spreman da uputi smrtonosni hitac u Minervinog gorilu. Bilo je, međutim, predaleko za precizan pogodak.

U tom trenutku vide kako Burke vadi kutiju iz unutrašnjeg džepa jakne i otvara je. Tanki odsjaj blesnu na prigušenom svetlu iz vagona.

— Evo, tu su — reče Burke. — Do vraga, zar ću morati da ispunjavam baš svaku želju?

— Ne galami toliko, čoveče — prosikta Klun. — Valjda ne nameravaš da okupiš ovde ceo grad? Zatvori tu prokletu kutiju dok još neko nije video šta je unutra i hajde. Krajnje je vreme da javimo mis Minervi.

Burke zaklopi kutiju.

U tom trenutku se dogodilo. Kao munja s neba.

Jednim trzajem našao se nož u Klunovoj šaci. Tanki čelik blesnu i zari se u Burkeove grudi, a onda ga Klun isto tako naglo iščupa.

Kutija s nakitom iskliznu iz Burkeove ruke. On se uhvati za grudi. Na usnama mu se pojaviše mehurići i pena. Vazduh je izlazio iz njegovih pluća. Onda se telo pogođenog zgrči i sroza kao prazna vreća.

Šejn ustade i ispali dva metka u pravcu jednookog. Ali Klun nestade brzo kao gušter.

Šejn potrča napred.

Burke je ležao nepomičan na tlu. Bio je mrtav. Sečivo je prodrlo duboko i odmah ga dokrajčilo. Rufer Klun je očigledno znao svoj ubilački posao.

Šejnova dva pucnja očigledno nisu nikoga naročito uzne-
mirila. Ovde se izgleda prečesto pucalo, istina češće u vazduh.
Traka svetlosti klizila je niz zid magacina. Šejn koraknu na-
pred i otkri kutiju s nakitom, koju je ispustio umirući.

Jednooki sigurno neće ostaviti nakit tek tako. Šejn je bio
siguran da se Rufer Klun nalazi negde u blizini. Možda na dva-
desetak koraka. Sigurno čeka da se Šejn odlepi od zida.

Odjednom u zapadnjakovom mozgu sinu plan.

Morao je nekako izvući na čistinu nevidljivog protivnika.
Nije imao drugog načina nego da sebe samog namesti kao ma-
mac. On se saže nad Burkeom, tobož pregledajući ga. Svaki
njegov mišić i svaki živac bili su zategnuti do pucanja.

Bio je u pravu. Klun je reagovao odmah. Uz borbeni poklič,
baci se prema zapadnjaku sa nožem u smrtonosnom zamahu.

Šejn se baci u stranu.

Jednu sekundu prekasno. Nož lako zareza njegovu levu
podlakticu. Takvu glupost neću sebi više dozvoliti, pomisli za-
padnjak. Morao je da napadne bacača noževa dok mu je ruka
bila u mrtvoj tački i onda ga je zgrabio.

Bila je to šansa tanka kao dim. Ugledavši napadača ponovo
pred sobom opali on i treći put. Metak promaši svoj cilj.

U sledećem trenutku pogodi ga udarac drugog noža po
slepoočnici. Ponovo je bio za sekundu sporiji.

Šejn odluči da promeni taktiku. Svom snagom skoči prema
napadaču dok je ovaj još uzimao zalet i stegne ga u gvozdeni
zagrljaj svojih šaka. Istovremeno, Klun je bacio i treći nož, ali
je ovaj prohujao neprecizno pored Šejna. Klun je bio snažan
kao puma. On udari kolenom Šejna u stomak i odbaci ga.

Zapadnjakov mozak je grozničavo radio. Nikako nije mogao
da otkrije slabu tačku jednookog. Istovremeno je Klun ponovo
napao. Šejn u poslednjem trenutku načini trzaj telom, ali lupi
glavom o zid magacina što izazva strahovit bol u njegovoj lo-
banji. Ne mogavši da bira, on ponovo povuče oroz.

Metak pogodi jednookog u skoku. Ruka mu ispusti nož i
zabatrگا, tražeći oslonac u vazduhu. Šejn se otkotrlja u stranu.
Klun pade pravo na drvenu prečku rampe.

Ali tako lako se ovaj borac nije predavao. Samo jedan trenutak ležao je na tlu, a onda ponovo skoči na noge i jurnu prema mestu gde je ležao Šejn. Ovaj je, međutim, takođe odskočio i tako Klunov napad ode u prazno. Sledeći potez zapadnjaka dokrajčio je borbu. On pogodi Kluna revolverom za vrat i pokosi ga. Onda mu stade čizmom na glavak ruke i nagne se sa uperenom cevi nad njega.

Stenjući i ječeći, ležao je Klun pod njim. Okrenuo je glavu u stranu. Uski mlaz krvi tekao mu je iz usta. Iz bedra mu je takođe tekla krv. I tu ga je dohvatio Šejnov metak.

Začu se glas nekog čoveka. Šejn vide šefa stanice, koji se pojavi iza ugla magacina. On se naže nad Burkea.

— Svemogući! Pa ovo je sin Vipa Brazina — viknuo je, razrogačivši oči.

— Tačno — potvrdi Šejn. — I on je mrtav. Ovaj jednooki pacov pod mojim nogama je njegov ubica. A nož, kojim je oborio mladića, još je umrljan od njegove krvi. Pogledajte ga dobro i videćete da je rođen za vešala.

— Pakao! Tako brzo nisam mogao da zaboravim to jedo-oko kopile. On se dovoljno dugo ovuda smucaao da je svima upao u oči.

— Šta čekate Dovedite predstavnika zakona.

— Kad bih mogao da ga napravim, — uzdahne železnički službenik. — Znae, ovde Vip Brazin odlučuje o svemu. A kod njega to tako ide. U sledećem trenutku takav visi. A ja baš ne uživam u takvoj predstavi.

Kad se službenik udaljio, Šejn skide nogu sa Kluna.

— Tako, Klun. I da te više nisam video ovde. Trči ako možeš. I ne zaboravi da pola Nju Meksika pripada jednom čoveku čijeg si sina upravo ubio. Očekuju te vešala ili tuce pušaka, što ti dođe na isto.

Klun se posrćući diže. Iz očiju iskrila mu je mržnja. Ali sva samouverenost ovog čoveka kao da je odjednom splasnula. Pun straha i poniznosti, on promuca:

— Daj mi šansu!

— Kao što si je ti pružio svojim protivnicima, zar ne? Osvesti se, čoveče! Nema pardona.

— Pusti me u vagon. Ja ću se tamo sakriti. Samo dok se ne maknemo odavde. Posle me izbaci kroz vrata gde god hoćeš. U Koloradu, ili već u Kanzasu...

— Prestani! Pun mi je nos tebe — odvrati Šejn. — I ne stani ili ću ti poslati metak i u drugu nogu, pa ćeš bauljati na stomaku.

Klun umače. Oči mu se suziše kao u gladnog pacova. Nausnica mu zadrhta. Znao je da je njegova sudbina odlučena.

U daljini začuše se poklici. Začulo se trupkanje mnogih čizama po šljunku koloseka. Stenjući i hramajući iščeze Rufer Klun u pomrčini.

Šejn se saže i podiže kutiju sa nakitom koja je još uvek ležala kraj mrtvog Burkea. Klunov nož ležao je kraj nje. Kada je šef stanice u pratnji mnogih ljudi stigao, pokaza im zapadnjak smrtonosno oružje, a zatim pravac kuda je iščezao jednooki, objasnivši:

— Otprašio je, ali ne može daleko stići. Uostalom, Vip će sigurno za njegovu glavu dati lepu sumicu.

Gomila se okrete i sa uzvicima odjuri u pokazanom pravcu.

Šejn pređe rampu i priđe vagonu. Lila Brazil stajala je na platformi. Ona uznemireno pođe ka njemu.

— Šta se tu događa? Čula sam pucnje i krikove. Ali nisam nikoga videla u tom mraku.

Šejn se u međuvremenu pope i povede je unutra u salon vagona.

Konstansa Niks gledala je odsutna duhom u oboje.

Minerva Espaj skoči s divana, ali pade nazad na njega, zgromljena Šejnovim pogledom.

Čak se i Vip Brazil pokrenuo. Oči su mu opasno svetlucale, dok je fiksirao zapadnjaka.

— Do đavola, ili si ti od gvožđa ili nemaš ni za cent mozga

u ćupi — reżao je. — Zar ne znaš da je cela moja momčad ovde u koralu?

— Štedi pluća, Brazil — oštro mu odvrati zapadnjak. — Bolje me pusti da govorim. Imam gomilu novosti za tebe. Pre svega ti više nemaš sina. On leži trideset metara oдавде, kraj rampe za utovar. Mrtav. Jednooki ubica, po imenu Rufer Klun, zario mu je nož u grudi. A ova žutokosa droplja, čiji si povratak u Čikago hteo velikodušno da finansiraš, jednu ruku pere, a drugom ubicu podbada.

Reči pogodiše Vipa Brazilina kao udarac bičem. On se ukoči u pola pokreta kojim je hteo da se podigne sa fotelje. Iz usana mu nestade i poslednja kap krvi. Lice mu još više poblede. Postade belo kao zid i upalo.

Šejn se na to nije obazirao. Nastavio je:

— Hoćeš li da znaš zašto je tvoj sin morao da pogine? Zato što si se kočoperio i nisi hteo da mi potpišeš priznanicu za dijamante. Burke mi je ukrao drago kamenje. A Rufer Klun, privatni ubica Minerve Espaj, tvog je sina podmuklo i iznenada pogodio nožem da bi odneo nakit sa sobom.

Minerva zamlatara rukama po vazduhu. — Ja... ja... — započe, ali je glas izdade. Tražeći vazduha, stiskala je svoje pozamašne grudi.

Brazil klone polako nazad u svoju fotelju. Kao u groznici, oblizivao je jezikom svoje beskrvne usne. Pogled mu je bio prazan. Okrenuo je glavu i zurio nekud u noć.

Napolju su zviždali meci. Prigušeni uzvici dopirali su izdaleka. Lov na Ruferu Kluna bio je u punom jeku.

Stari je mrmljao:

— Burke... mrtav? Šta će sada biti sa mojim rančom? Sva ta stoka... beskraјna zemlja... Ko će... Ko...

— Ko? Ko? — kriknu Lila izvan sebe. — Ja!

Ona uhvati Šejna pod ruku i skloni ga u stranu, pa stade pred oca. U njenom držanju čitao se trijumf i potisnuta energija.

Ona se unese starom u lice:

— Meni će sve pripasti. Meni! Razumeš? Nezavisno od toga šta si ti ostavio zapisano u advokatskoj kancelariji u Santa Fe. Sada sam ja jedina koja je od Brazilovih ostala. Ti više nemaš ni sina, ni žene, a nova...

Snažno telo u fotelji protrese trzaj. Kao pre nekoliko časova na dvorištu ranča, on se i sada uhvati rukom za srce. Gornji deo tela naže mu se napred i svakog trenutka je pretila opasnost da se sruši iz fotelje.

Ali Lila nije pružila ni prst da pomogne ocu. Ona se zahuktala i iz nje su sada provalile godine nezadovoljstva i ćutanja:

— Sad mi je takođe jasno zašto si noćas želeo da po svaku cenu budem ovde s tobom. Bojao si se da će tvoje srce ponovo napraviti: cik! Ili jednostavno stati, a da tada nećeš imati uz sebe nikoga od tvoje krvi i mesa. Bojao si se da ćeš ostati sam samcit kad se to dogodi, zar ne?

Prekrstila je ruke na grudi i slavodobitno ga posmatrala. Nastavila je gnevno i nemilosrdno:

— Ti dobro znaš da je tako. Svoje si otpevao. Sati su ti odbrojani. I onda ću ja biti gospodarica. Ja sam tvoja jedina naslednica i igra je završena. Dobro, ne baš u ovom trenutku, ali jutro nećeš preživeti. Nešto u meni mi to kaže, možda je to indijanska krv u mojim žilama. I niko ti neće pružiti ruku. Moraćeš sasvim sam s tim da se suočiš, čuješ li? I možeš biti zadovoljan što sam tu kraj tebe, inače bi ti još sipali i otrov, veruj mi.

Vip Brazil je još uvek pritiskao rukom grudi. Hteo je nešto da kaže, ali Lila očigledno još nije završila:

— Ti ćeš sada odmah i bez oklevanja napisati pismo braći De Mers u kome ćeš potvrditi njihovu isporuku dijamanta preko Šejna.

Brazil nabra obrve. — Ali, ako... — Njegov pogled odlutaka Konstansi Niks, kojoj je jednom obećao taj nakit, a onda je brutalno odbacio.

Lila prasne u smeh:

— Ha, ha! Baš si dobar! Misliš li ti da bih se ja dala upregnuti u kola od ove flinte? Ja hoću da imam taj nakit i na to imam pravo. Ti mi nikad u životu nisi ništa poklonio. Sve sam sama morala sebi da pribavim. Ali ovaj nakit ćeš mi pokloniti i to odmah.

Ona divlje lupi petom o pod i ispruženom rukom pokazuje na mali pisači sto na kome je ležao papir i pisači pribor.

— Piši da si primio dijamante i da ćeš ih platiti — ili slično tome, — naredi Lila. — I veruj mi, mislim to ozbiljno! Ili ćeš sada to uraditi, ili ću te ostaviti pa crkni kao životinja!

Šejn nije verovao svojim očima. Uzdišući, stari se pomače, nagne se nad sto i počeo da piše ulažući u to ostatak snage. Dva neravna retka i ispod toga svoj potpis.

Kako je to jednostavno, pomisli Šejn.

Napisavši pismo, Brazil ostade zgrčen kraj stola, gledajući iskosa uplašeno u svoju kćer.

Lila uze pismo. Njene usne se napučiše i trijumfalan sjaj vide joj se u očima dok je energično presavijala papir.

— Poneću nakit na jesenjem balu kod guvernera u Santa Fe. A moj krojač će izbosti sve prste dok mi bude sašio haljinu koja će odgovarati ovom nakitu.

Ona pruži pismo Šejnu.

Zapadnjak pomisli kako Lila na tom balu ispod haljine neće imati ništa sem svoje kadifene, zlatne kože. — Šteta što to neću videti — primeti.

— A zašto ne? — začudi se Lila.

Zapadnjakov odgovor osta neizrečen jer kroz otvoren prozor ponovo dopreše uzvici i galama gomile. Onda se ona, isto tako iznenadno, kao što se prolomila, i stišala.

U teskobnoj tišini koja je nastala, Lila promrmlja:

— Ranču Brazilovih pripada i dve hiljade jutara pašnjaka. Na njima pase preko dvadeset hiljada goveda. Ja ću s tim okončati. Neću ni trenutka oklevati da zatvorim radnju. Ali ako bih našla pravog čoveka, laka bi mu srca prepustila moje mesto.

Šejn je pogleda. Mali, zlatni plamičci igrali su joj u očima. Čutao je.

Lila zadrhta.

— Reci nešto. Ja...

Njen glas zamre. Slutila je da će odgovor za nju biti razočaravajući.

Šejn je osećao gorak okus u ustima. Jednom mu je sudbina morala prirediti to iskušenje. I da li poslednje?

Lako je njemu bilo ići iz naručja u naručje žena koje su i same tražile jedino zabavu, ili su bile lepe lutke sa slamom u glavi. Bio je svestan toga da time traži zaborav za svoju jedinu ljubav, daleko gore u stenovitim planinama, koju prekriva skromna humka i na koju, krstareći Amerikom, polaže sveže cveće preko sasušenog. Traži zaborav po posteljama, kao što je drugi traže za kafanskim stolovima, u pustinjačkom životu među zverima i vetrovima, kao što je Dok tražio idući iz jednog ludog dvoboja u drugi.

Sada je stojao pred ženom, koja se uz njega borila kao lavica, koja ga je ljubila bez predumišljaja, koja je znala njegovu pravu vrednost i naslućivala njegovu dušu. Ženom koja je patila, volela, mrzela. Ženom koja mu je bila ravna.

A on više nije bio sposoban da bude takav gospodar imanja, kakav je smatrao da gospodar treba da bude. Nije više mogao da bude takav muž, ni takav otac. On je sunčeve zalaske bio osuđen da previdi, žureći na zapenjenom konju u susret svojoj sudbini, a ne da ih posmatra na stolici za ljuljanje na tihom tremu pred rančerskom kućom.

Jedan robustni čovek sa poniklovanom zvezdom na grudima uđe u vagon. Stajao je neodlučno sa šeširom u ruci. Pogledom je tražio pogled Vipa Brazina.

— Vip, mi smo našli onu životinju što je Burkea... Ljudi su na kraju živaca. Hoće da obese to kopile. On je zaslužio smrt, ali tako lako on ne bi, po mom mišljenju, trebalo da prođe.

Brazin plašljivo pogleda u svoju kćer. Ona odobravajući klimne glavom. On se s mukom podiže i ukrućenih nogu krenu

ka vratima. Odjednom se zatetura i sruši. Snažan trzaj zadrma vagon, jer su u tom trenutku prikopčali lokomotivu.

Lila posrne prema Šejnu. Za trenutak obgrli je on rukom. Ona ga pogleda:

— Kao što je stari rekao: voz za Čikago je plaćen. Idi i uzmi svoj honorar. A što se tiče ove dve...

Mislila je na Konstansu i Minervu.

Šejn se osmehne:

— Ne brini. Umem ja za sebe da odlučujem. A što se tiče njih... ostaće, pre svega, ovde u vagonu.

Lila ga pažljivo pogleda i uzdahne.

— Je li to kraj između nas?

Šejn opet ne odgovori. Sasvim iznenada u njemu zazvoni alarmno zvonce. Osetio je kako mu se naglo zatežu i živci i mišići. Nije znao ni odakle preti opasnost ni od koga.

— Siđi sa mnom! — pozva ga Lila. — Hoću da se oprostimo nasamo!

Zapadnjak klimne glavom u znak saglasnosti i napusti s njom vagon. Razumeo ju je. Ali ništa nije moglo da priguši alarm u njemu, koji je iz sekunde u sekundu bivao sve jači.

XIII

Stajali su na bledom svetlu. Retki oblaci putovali su nebom, čas zaklanjajući mesec, čas propuštajući njegove zrake. Vazduh je bio čist i svež. Samo je šištanje lokomotive narušavalo tišinu noći. Tu i tamo u koralu zamukalo bi po koje grlo.

Vozovođa je držao veliki džepni sat u ruci. — Putujete s nama? — upita Šejna i dotakne šilt svoje službene kape s dva prsta u znak pozdrava. — Pa, mogli bismo da krenemo, ser.

— U redu — saglasi se zapadnjak. — Recimo za pet minuta.

Lila napravi još nekoliko koraka i udalji se od vagona.

Šejn pode za njom. Oprezno se osvrnuo oko sebe, držeći ruku na dršci revolvera.

Od rampe za utovar, gde je ležao Burke, začuli su se šumovi i prigušeni razgovor. Čizme su trupkale po daščanom podu. Onda je progovorio Vip Brazil, ali mu se reči nisu razumele.

— To je samo trenutno poboljšanje pred smrt — reče Lila, osvrnuvši se prema magacinima. — I on zna da to neće dugo potrajati. Događaji poslednjih dana skratili su mu život.

Šejn je znao da je Lila u pravu. On je video Brazilovo lice, kada je ovaj izlazio iz vagona. Bilo je obeleženo smrću. Čovek koji je svoj dugi život proveo kao tiranin, koji je tlačio ljude i hladno gazio preko živih i mrtvih, nije mogao prihvatiti činjenicu da je njegovo prošlo.

— Neću za njim pustiti ni suzu — procedi Lila. — Nisam poznavala moju majku, a on se prema meni nije poneo kao otac. Za Burkea nisam bila ništa drugo nego „indijanska drolja“, Mogao je sve da mi uradi.

Glas joj je drhtao od ogorčenja.

Jedna kola, klopajući i škripeći, napustiše stanicu i krenuše prema gradu. Očigledno su odneli Burkea. Ljudi su stajali u grupicama oko rampe i uzbuđeno međusobno razgovarali. Zatim su se i oni počeli razilaziti i najzad nestadoše u pravcu glavne ulice.

Šejn izvadi kasetu i pruži je Lili. Ona ga pogleda sa nežnošću i zahvalnošću. Onda prošapće:

— Sigurna sam da ćeš mi se vratiti. Mi smo stvoreni jedno za drugo i ti dobro znaš šta bih ja sve za tebe učinila. Zato ću te videti ponovo.

Šejnova osećanja slušala su Lilu, a njegova budna svest pratila okolinu. Još se ništa nije videlo, a u glavi mu je zvonilo kao u zvoniku katedrale.

Hteo je da joj kaže... Šta bi joj u stvari mogao reći, a da ne bude grub, da je ne povredi? Da joj kaže da se nikada neće vratiti, ali zašto, kako da joj to objasni. Nije bio od ljudi koji

su bili skloni ispovedanju. Njegova tajna bila je zakopana duboko u njegovom srcu.

Zato je ćutao.

Pripiti glas Minerve Espaj prekide tišinu:

— Ja neću više ovde da stojim. Hoću da odem i neću nikome dozvoliti da me pusti da čekam.

Teškim koracima siđe iz vagona i zastruže cipelama po tucaniku perona. Ona se približi Lili i Šejnu i zakrešta:

— Ja nisam robinja i od mene niko neće praviti igračku!

Šejn ljutito pogleda žutokosu. Ionako je mislio da joj da nogu i da je istera iz vagona.

Visoki zapadnjak se ponovo okrene ka Lili, koja mu je stezala mišicu i šaputala:

— Ti ćeš mi se vratiti, zar ne? Čim posvršavaš poslove u Čikagu...

— Ne misli o poslu u ovim trenucima — odvrati Šejn. — Hajde da se lepo rastanemo...

Tada ugleda Konstansu Niks kako mu sa platforme dovikuje:

— Pazi! Iza tebe...

Šejnu je bila potrebna samo sekunda da se okrene. Ali on je obratio pažnju na Minervu Espaj. A kad je shvatio o čemu se radi, bilo je već kasno.

Jedna snažna prilika baci se na njega iz tame. Sigurno se sakrivao iza Minervinih širokih leđa.

On obuhvati Šejna oko prsiju kao kleštama, tako da se ovaj osećao kao da ga drobi neki ogroman gorila. Onda je shvatio ko je to. Ed Morbir. Tip obrijane lobanje. Drugi pas čuvar Minerve Espaj, koji je tamo u Kanzasu dobio po zubima, ali mu to očigledno nije bilo dovoljno. Šejn je bio besan na samog sebe. Kako je to mogao da smetne s uma!

Ni žutokosa nije gubila vreme. Napala je Lilu Brazilku i htela da joj otme nakit. Ali kćer Vipa Brazina je čvrsto stezala

kutiju. Odjekivali su bolni krici obeju žena, koje su se uhvatile u koštac, boreći se na život i smrt.

A Šejn je bio bespomoćan.

Ruke napadača stezale su ga kao mengele. Naprezao je svu snagu, ali nije mogao da se oslobodi ovog neugodnog medveđeg zagrljaja. Opet mu se vratio bol u glavi. Prolazile su sekunde. Začu očajan Lilin krik. Ležala je na zemlji, a nad njom je stajala Minerva držeći kutijicu sa dijamantima, sa pobeđničkim osmehom na licu. Onda vrisne:

— Napred, Ed! Dokrajči tu protuvu! Vreme je da se izgubimo.

— Evo! — stenjao je Morbir.

On duboko uzdahne, s namerom da stisne Šejna još jače i da ga prosto zdrobi. U deliću sekunde popustio je njegov stisak i to je bilo ono što je zapadnjak čekao.

Upne se iz sve snage, uspe da oslobodi jednu ruku i da prste zarije u oči Edu Morbiru.

Grmalj zaurla. Njegov stisak mahinalno popusti. Šejn se izvi i otkotrlja u stranu, pa munjevito izvadi revolver.

Morbirova ruka takođe pođe za oružjem. Ali Šejn je bio brži. Jedno za drugim opali dva metka. Oba metka zarila su se u masivno telo kostolomca, dok su Morbirova zrna odhujala i zafijukala u šljunku.

Džin posrne, zavrti se oko osovine i pade licem o zemlju. Ostade da nepomično leži.

Šejn se naglo okrene. Pred njim je stajala Minerva Espaj, držeći kutiju sa nakitom. Širom otvorenih usta i očiju posmatrala je ovaj preokret.

Lila skoči na noge i priđe joj. Izobličienog lica, ustremi se na žutokosu.

Ali Šejn pruži ruku i zadrža je. Onda levom uze Minervin dragulje, dok je u desnoj držao uperen revolver.

— Ne pucajte... — mucala je debela žena.

Zapadnjak obori cev. Ne zbog viteških osećanja prema jednoj ženi. Ta beštija nije više zasluživala nikakav obzir. Njoj je sledovalo isto što i njenim plaćenim ubicama.

Šejn je, međutim, poznavao gradove Zapada. Ostavljena na životu, takva veštica biće izložena samo preziru. Ali njena smrt bila bi kod ovih ljudi viđena u drukčijem svetlu. Zato je rešio da je za sva vremena učini neškodljivom.

Polako joj je prišao. Onda joj je jednim pokretom zderao haljinu sa tela.

Minerva ga je prestrašeno gledala. Drhteći, pokušala je da skupi krajeve svoje poderane haljine. Ali njeno belo meso je curilo na sve strane i nije se moglo ničim stegnuti.

— Nosí se kod Dženi Korone — reče Šejn odsečno. — Ona će ti dati posao. Od danas ćeš ponovo raditi u „struci“, a mis Brazin će ti pokazati put, ako si ga slučajno zaboravila!

Minerva se polako i umorno pokrete. Graške znoja klizile su joj niz napuderisana leđa.

Lokomotiva pusti jedan otegnut zvižduk.

Šejn i Lila se pogledaše, držeći se za ruke.

Jedno drugome sve su pročitali iz očiju.

Šejn joj nežno stavi kutiju s nakitom u ruke.

— Mnogo sreće s draguljima. Možda ćeš ih jednom poneti za nekog drugog muškarca.

Ali Lila je znala da je postojao samo jedan muškarac. I on se zvao — Šejn.

Ona ga pogleda još jednom. Stajao je na papučici vagona, dok su se točkovi polako pokrenuli, a lokomotiva je šištalala, hvatajući brzinu.

Suze su joj blistale u očima. Stajala je na peronu nemo, dok je kompozicija grabila u mrak.

Konstansa Niks stajala je na prozoru i gledala kako se na dalekom horizontu pojavljuje svetla pruga jutra.

Sprovodnik voza uđe. Nesigurno pogleda Šejna. Mučila ga je savest. Bio je to onaj isti koji je primio napojnicu od Burkea da mu otključa kabinu za spavanje i pusti ga napolje kad su dolazili.

Šejn izvadi zamotuljak banknota, odvoji jednu dvadeseticu i pruži je čoveku.

— To je za sada — reče. — Ostalo vam sleđuje u Čikagu. O ke? Jeste li sve utovarili kako je Brazil naredio?

— Da, ser. Mogu vam pokazati. Sve je prvoklasno.

— Dobro. Onda mi napravite stek. Velik kao sedlo i dobro pečen. Takođe i brdo prženih krompira i luka. Pre toga želim čašu viskija i dobru cigaru. A pre svega mi spremite vrelu vodu za kupanje. Jasno?

Sprovodnik voza klimne pokorno glavom. Kada je izišao, okrete se Konstansa Niks i zagleda se u Šejna.

Bledilo još nije sišlo s njenog lica, a oči su joj bile ugasle i bezizražajne. Nervno su se njeni prsti igrali ivicama grubo priheftane odeće.

U ovoj priči sve žene imaju peh sa haljinama, pomisli Šejn. Počelo je to još u podrumu Minerve Espaj.

Konstansa procedi iscrpljenim glasom:

— Čula sam šta si toj odvratnoj ženi rekao. To se verovatno odnosi i na mene. Mogao si da me ostaviš. Takva kao ja uvek ponovo zapadne u brlog iz kojeg je izašla, bilo to u Rozariju ili u Čikagu.

Njene reči nisu ganule zapadnjaka.

— Ako tako nastaviš, još ću se i rasplakati — reče podrugljivo. — Grom i pakao, nećeš valjda reći da je ono što se dogodilo između tebe i Vipa Brazina bila nekakva velika ljubav? Ti si jednostavno želela muža sa gomilom dolara i drukčiji život od onog koji si vodila uz pijanu majku i u podzemlju Nju Orlinsa. To je sve. Opameti se! Vip Brazil je bio jedan krut i ograničen puritanski magarac. Budi srećna da si ga se otara-

sila i ponovo stala na svoje noge. Sad možeš da nastaviš da tražiš dok ne upecaš sledećeg.

Šejn se zavalio u fotelju i uperi prst u ženu:

— Zapamti ovo: Vip Brazil nije jedini stari upaljeni panj koji čeka da bude obrlačen od takve lutke kao što si ti. Čikago je pun takvih dedaka. I svaki od njih ne zna koliko je težak. Mnogi od njih bi mogli Vipa Brazina zajedno s njegovim imanjem da strpaju u džep. Zato me poslušaj, kupi nekoliko privlačnih haljina i malo đinđuva i ja ću ti doneti muža na tanjiru!

Šejn prsnu u smeh. Smatrao je svoj predlog i mudrim i zabavnim.

U ženine obraze vratilo se malo boje. Ali još nije sasvim izašla iz potištenosti koja ju je obuzela od trenutka kad je njena tajna otkrivena. Ona rezignirano slegne ramenima:

— A moja prošlost? Šta s njom da radim? Nju ne mogu da izbrišem. Uvek će se ponovo naći neko ko me poznaje od ranije i sve će opet...

Šejn je, osmehnuvši se, prekide:

— Pa šta? Ti čuti. Nemoj oko sebe kupiti „prijatelje”. I zapamti: niti šta priznaj, niti šta poriči. Osmehuj se kao sfinga i pusti da svako sebi sklapa sliku. Osmehuj se i čuti. Ne zaboravi to! Zalupi vrata za svojom prošlošću ovog trenutka i živi ispočetka!

Pomislilo je na Gvadalupu. Ona je to umela.

Ustade i stavi Konstansi ruku na rame:

— Onda? Slažeš li se sa mojim predlogom? Ako se slažeš, kupatilo je spremno. Dođi da mi opereš leđa, a onda ću ja to isto učiniti tebi.

Iznenada začu se zvonak smeh žene.

Dok ju je držao u zagrljaju, Šejn pomisli kako je jednostavno ponekad ubediti drugog.

Ali šta da radi sa sobom?

Neće misliti. Ni na šta neće misliti, ležeći kraj ove utešene lepotice, dok pod njima budu kroz noć tutnjali točkovi i srebrna mesečina blistala u prozoru.

KRAJ

**EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ**

**SLEDEĆA SVESKA
SEJN**

BROJ 5

DŽEK SLEJD
dvostruka igra

Zapalio je cigaretu i utonuo u misli.
Šta bi bilo kada bi se jednom vratio na Istok,
u velike gradove, među svet koji govori finim jezikom,
oblači lepa odela i ima, ovdašnjim ljudima,
neshvatljivu naviku da ide, recimo, u operu ...

IZLAZI 16. oktobra 1979.

IZDAJE I ŠTAMPA NIP FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD, V. MIŠIĆA 1